

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

PD

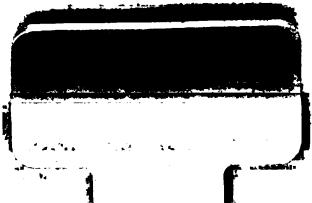
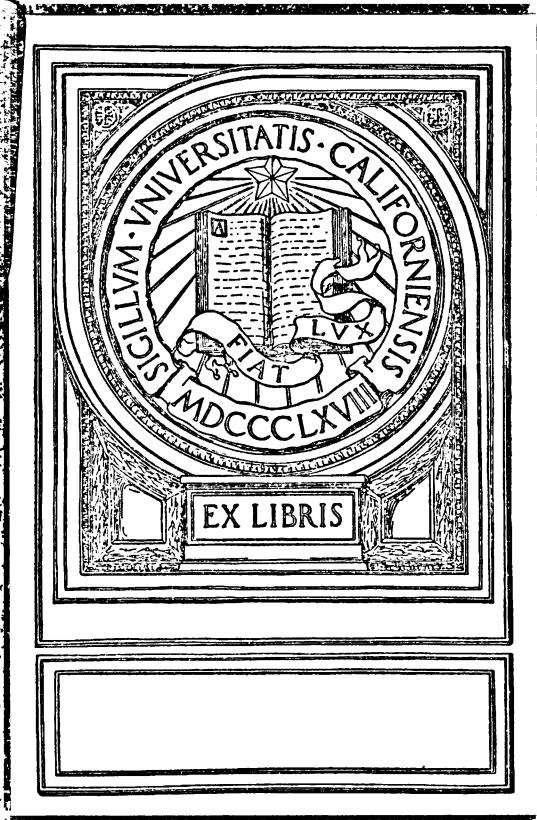
2411

T5

UC-NRLF

\$B 62 959

+ Cd-A

PÁLL TH ÞORKELSSON
"

BEYGINGARREGLUR Í ÍSLENZKU

MED

FRÖNSKUM SKÝRINGUM

SYSTÈME GRAMMATICAL POUR TOUS LES MOTS ISLANDAIS
AVEC DES EXPLICATIONS FRANÇAISES

COPENHAGUE
LIBRAIRIE GYLDENDAL
IMPRIMERIE FR. BAGGE

1902

MO MINN AHLGÖTTJAUÐ

Höfundur og útgefandi bókar þessarar, lýsa því hér með yfir: að þeir áskilja sér eindreginn og óskertan þýðingar — og endurútgáfurett að henni. Fyrir sérhverja leyfislausa þýðingu eða eptirgerð bókarinnar, verður sá láinn sæta áhyrgð, er gert hefur.

L'auteur et l'éditeur de cet ouvrage déclarent se réservent les droits de traduction et reproduction; ils poursuivront sans délai toutes contrefaçons faites au mépris de ces droits.

Préface.

En faisant publier ce système, j'ai pour but de rendre familières aux étrangers les règles les plus difficiles de la grammaire islandaise. Comme on le verra, la méthode dont je me suis servi n'est que celle de classer tous les mots, de sorte que l'on puisse consulter ce système suivant les nombres donnés à chaque mot dans mon dictionnaire islandais-français.

Je me suis efforcé, autant que je le pouvais, d'y recueillir un grand nombre de mots flexibles, d'une espèce quelconque, de sorte que toutes les irrégularités des flexions qui se trouvent d'ailleurs dans la langue elle-même soient toujours à trouver parmi l'un des nombres déjà nommés ci-dessus.

Puissent maintenant les amateurs de la langue islandaise trouver dans ce système le moyen de faciliter les progrès de leurs études, à cet égard, tel est mon voeu le plus sincère, tel est aussi, comme on l'a déjà dit, le but principal que je me suis proposé en le publiant.

C'est mon désir que les personnes qui constateront des erreurs ou des omissions dans cet ouvrage, veuillent bien m'en avertir, afin de me rendre plus faciles les corrections nécessaires.

Dans les pages: 12, 13 & 14 ci-après, j'ai eu besoin de me servir d'un néologisme (en isl.: „nýgervingur“) dans la langue française, pour exprimer ou traduire l'adjectif islandais de: „heyranlegur“, lequel j'ai traduit par le mot d'„oufable“ en français, (et non pas: „compréhensible“ ni „entendu“, ∵ ce qui se fait entendre). Sachant bien que cet adjectif ne s'applique pas jusqu'ici en français, mais néanmoins, je ne mets pas en doute que les Français eux-mêmes et ceux des étrangers qui écriront le français voudraient bien en faire usage, s'il est compréhensible et frappant pour l'expression ou pour l'idée dont j'ai déjà parlé.

La signification ordinaire des mots, qui sont mis entre parenthèses rondes ∵: () [en islandais: „hringklofar“] ou entre parenthèses crochées, ∵: [ ], (en islandais: „hornklofar“) est celle, que de tels mots qui s'y trouvent sont en partie à trouver dans la langue islandaise parlée, mais en même temps, — au moins quelquefois — tenant de la nature d'un patois. En partie les mots ou leurs formes qui ne se trouvent que dans la langue ancienne, et par conséquent sont tout-à-fait tombés en désuétude dans la langue islandaise moderne.

Avec ces mots, je laisse maintenant cet ouvrage au jugement du public, espérant ne pas être taxé d'exagération par ceux qui voudront bien en faire usage et le juger et peser avec véracité.

Copenhague, le 20. septembre 1902.

Páll Porkelsson.

M303670

Digitized by Google

Errata.

P. 6¹¹ son, l. leur. P. 9³¹ dæma, l. dœma. P. 10³¹ e-n, l. e-u. ³⁷ quelques,
l. quelque. P. 19²⁷ intiales, l. initiales. P. 13² appliquable, l. applicable. P. 16¹⁷
As, l. Ap. P. 23¹⁰ est, l. fait. P. 26²² est, l. fait. P. 40²³ systirina, l. systurina.
P. 63⁶ adjetif, l. adjectifs. P. 67⁴⁹ indéterminés, l. indéterminé. P. 69¹¹ indéfini,
l. démonstratif. ¹² (Voir: ce mot dans les pronoms indéfinis), doit être effacé.
P. 70⁶ Ap. l. Dp. ⁷ Dp. l. Gp. P. 80³⁰ fyrir, l. yfir. P. 85¹³ voice, l. voici.
P. 101³⁴ parler, l. parlez. P. 103³² entra, l. eptre. P. 104¹⁷ êtte, l. être. P.
109¹⁰ sert, l. servent. P. 152₁₄ octave, l. octavo. P. 154¹⁸ servis, l. servi. ²² d'une,
l. d'un. P. 155¹² aucun, l. aucune. ²⁰ moyens. l. moyen. (P. 158) „Nota“: Mieux
eut valu de montrer, l. Mieux eut valu montrer.

De la prononciation islandaise et française.

I.

Framburðarreglur í frónsku fyrir Íslendinga.

(La prononciation française figurée pour les Islandais).

- a er framborið eins og a í íslenzku hvar sem það er í orði; það er aldrei hljóðlaust, né heldur að því sé nokkurn tíma slept; á er frb.: sem isl. a með drætti.
- b er með öllu framborið sem isl. b. í endingu orðs er það venjulega hljóðlaust t. d.: plomb, bly, frb. plo
- c er frb.: fyrir framan e og i eins og isl. „s“; fyrir framan: a, o, u, y, eins og k í isl.
- ç með krók (cédille) undir, er framframborið, sem s í isl.; það er að eins haft á undan a, o, u og y, t. d.: garçon, drengur. frb.: garso.
- ch er ávallt frb.: eins og það væri skrifstaf: „shj“ með tóluverðum blástri, t. d.: cheval, hestur, frb.: shju-val, o. s. frv. NB. Þegar ch kemur fyrir í orðum, sem komin eru úr grísku, heyrist það sem: „k“. NB. Vegna þess að „ch“ hljóðið í frónsku hesur svo einkennilegt blást-urhljóð, sem er að öllu leyti óeiginlegt fyrir Íslendinga og Nordurlandabúa, er ekki unt svo vel fari, að kenna það með bókstafatáknum og jafnvel ekki, þó menn fái að heyra sjálfst hljóðið; set eg því hér fram þá reglu, sem má heita næstum óbrigðul til að kenna þetta hljóð alveg rétt, nefnil.: maður bitur saman tönnunum, lætur kinnarnar sogast litið eitt inn á við, flennir því næst út varirnar og lætur hljóð-olduna skella á innri rönd efri vararnar með tóluverðum blástri. og er þannig hið rétta hljóð þess sjálfskapað fyrir hvaða munn, sem vera skal.
- d er ávalt framborið sem íslenzk „d“; nema í endingu orða heyrist það mjög sjaldan eða jafnvel aldrei, t. d.: lard, flesk frb.: lar, o. s. frv.
- e er framborið í upphafi orða sem „e“ í isl.
- f sem í endingu tveggjaatkvæðisorða er hljóðlaust og líka í sumum einsatkvæðisorðum, t. d.: fenêtre, gluggi frb.: fönestr, femme, kona, frb.: famm.
- g er frb.: sem „ð“ í isl. í einsatkvæðisorðum, t. d.: le, það, frb.: lð eða lu, que, hvað, frb.: kö eða „ku“ með snögggu hljóði.
- h er fyrir framan „n“ og „m“ heyrist ávalt sem óglögt „a“ í isl. með nasahljóði.
- i sem „e“ í isl. en þó með dálitlumiblað. é sem velglögt „e“ í isl.
- ó sem isl. „e“ með dálitlum drætti. f sem isl.: f.
- j fyrir framan: e og i sem línt „s“ í isl., en þó með tóluvert einkennilega linu hljóði. Hljóð þetta, er að sínu leyti eins óeiginlegt fyrir Íslendinga eins og ch og j hljóðið í frónsku, en er þó langt frá því að vera eins og þessi hljóð, né heldur eins og íslenzkt „s“. Með því ekki er unt að tákna þetta hljóð með íslenzkum bókstafatáknum, verður að beita við það munnburðarregluni, sem er þannig: maður bitur tönnunum litið eitt saman vinstramegin, dregur munnvikið sama megin dálitið út á við, lætur því næst hljóðið fara út um vinstra munnvikið um leið og maður yptir upp efri vörinni þeim megin, en neðri vörin aptur á móti eins og þrýstist inn að tanngardínnum, t. d.: fromage, ostur, frb.: fro-masj.
- k er frb.: sem isl. „g“ í sambandi við alla aðra stafi enn „e“ og „i“.
- gn er frb.: sem nj í isl. t. d.: oignon, laukur, frb.: on-jo, o. s. frv.
- l er venjulega alveg hljóðlaust, t. d.: huit, átta, frb.: vidd o. s. frv.; þó eru einstaka undantekningar, t. d.: hameçon, öngull, frb.: ha-me-só, o. s. frv.
- m er ávalt framborið sem isl. „i“; því

- er aldrei slept og það er aldrei hljóð-laust. NB. Á undan m og n fær það nasahljóð, með líkingu af „e“; i er frb.: sem ísl. i með drætti.
- j** er framborið eins og skrifsað væri á ísl. sj með tölverðum blástri. Hid rétta hljóð þess í frönsku er með öllu óeiginlegt fyrir íslenzkt tungutak. Það er eins ástatt með það eins og með „ch“ að það verður ekki kent með bókstafatáknum, og jafnvel ekki einu sinni með því, að menn fái að heyra sjálf hljóðið. Eg set því við þennan bókstaf eins og við ch munnburðarregluna, sem ósjálfrátt skapar hid rétta hljóð þess. Maður opnar lítið eitt munninn (lætur ekki tennurnar koma saman), flennir út varirnar og sogar kinnarnar lítið eitt inn á við, lætur síðan hljóðolduna skella á innri rönd efri vararinnar með tölverðum blástri, og hvirflast þá hljóðið eins og milli varanna, og verður ósjálfrátt alveg rétt. NB. Hljóð það sem: j og eh hefur í frönsku er mjög mismunandi, bó flestir Norðurlandabúar geri lítin eða jafnvel engan mun á þeim hljóðum : : : „j“, „ch“, „ge“, „gi“. (Sjá: hér að framan).
- k** kemur aðeins fyrir í útlendum orðum, og hefur þá sitt rétta íslenzka hljóð.
- l** er framborið sem „l“ í íslenzku. Í endingu orða er það opt hljóðlaust, t. d.: travail venna, frb.: tra-væ.
1. ll pégars það fer eptir i er það all-optast hljóðlaust, t. d.: bouteille, flaska, frb.: bú-tei.
  2. ll í sambandi við aðra hljóðstafi hefur ávalt línt hljóð, líkt og í íslenzka orðinu: mylla, t. d.: naturelle (náttúrleg), frb.: na-tý-rell (ekki: na-tý-reddl).
  3. m hefur sama hljóð og í íslenzku, pégars einhver hljóðstafur fer á eptir því, t. d.: ami (vinur), frb.: a-mi.
  4. m pégars það fer á eptir einhverjum hljóðstaf og samhljóðandi fer næst á eptir, fer það nasahljóð, t. d.: employer (nota), frb.: a-plo-je, o. s. frv.
  5. m í endingu orðs á eptir hvaða hljóðstaf, sem vera skal, fer ávalt nasahljóð.
  6. m heyrist sem n pégars það fer á undan „n“, t. d.: condamner (fordæma), frb.: ko-dann-ne.
  7. mm sem mm í íslenzku, ætið án nasahljóðs.
- n** er framborið sem íslenzkt „n“. Það hlýðir að öllu leyti sama lögsmáli og „m“ í frönsku. Það fær aldrei annað hljóð en „n“ hljóð.
- o**, ð er framborið sem íslenzkt „o, ó“. Það er aldrei hljóðlaust.
- p** er framborið sem íslenzkt p; á undan „t“ er það hljóðlaust, t. d.: baptême(skírn), frb.: ba-tem. Í endingu orða er það optast hljóðlaust, t. d.: drap, kleði, frb.: dra.
- q** er framborið hvar helzt sem það er í orði sem íslenzkt „k“. — Í byrjun og miðju orða stendur það æfinlega fyrir framan: u og þá heyrist lika „k“ hljóðið, t. d.: que (hvað), frb.: kō éda: ku; qui (hver), frb.: kjí; queue (strá), frb.: kjö éda kju. Í endingu orða heyrist það lika, t. d.: coq (hani), frb.: kokk, eða kogg, o. s. frv.
- r** hefur sama hljóð í upphafi og í miðju orða eins og í íslenzku. Í endingu orða er það alloptast hljóðlaust, t. d.: parler (tala), frb.: par-le, o. s. frv. NB. Mest ber a þessu í öllum sögnum, að fráskildum beim, sem enda á: „ir“ og: „oir“, því þá heyrist það hér um bil altaf.
- s** hefur ávalt sama hljóð sem í íslenzku. Í enda orða er það optast hljóðlaust, nema því aðeins, að það standi á undan orði, sem byrjar með hljóðstaf, t. d.: pas à pas (fót fyrir fót: éda: fet fyrir fet), frb.: pa-sa-pa. Á milli tveggja hljóðstafa hefur það lítið eitt linara hljóð enn í íslenzku, t. d.: maison (hús), frb.: me-só.
- t** heyrist ávalt sem t í íslenzku. Það er venjulega hljóðlaust í endingu orða, t. d.: grabat (fleti, bæli), frb.: graba.
1. u er framborið sem: „y“ í íslenzku pégars það stendur ekki í sambandi við aðra hljóðstafi.
  2. u standi það á undan n eða m, fær það æfinlega eins og „ð“ hljóð, svo framarlega sem hljóðstafur ekki fer á eptir m eða n, t. d.: un (einn), frb.: ð (með nasahljóði); une (ein), frb.: ýnö, o. s. frv.
- v** er framborið sem v í íslenzku; það er aldrei hljóðlaust og er því heldur aldrei slept.
- x**, hefur sama hljóð og í íslenzku. Í endingu orða er það æfinlega hljóðlaust, t. d.: chevaux (hestar), frb.: shju-vó (eða: shje-vó).
- y**, hefur sama hljóð og j í íslenzku;

það er aldrei hljóðlaust, og því er heldur ekki slept.
z, hefur sama hljóð og í íslenzku; í endingu orða er hún hljóðlaus. t. d.: assev (nógv), frb.: ass-se, o. s. frv.
p er ekki til í frönsku, né heldur hið íslenzka hljóðgildi þess.
æ, **œ** er eiginlega ekki til í frönsku, og því síður að hið íslenzka hljóð þess felist í því, þar sem myndin kann að koma fyrir; æ œ myndin

kemur að eins fyrir í frönsku þar sem það er samandregið úr: a e, eða: o e, t. d.: œdème (kvapi, bjúgur), frb.: au-dem; og hefur það þá æfingalega „au“ hljóð. NB. Borið getur við, að æ hafi ísl. „e“ hljóð sé orðið, sem það kemur fyrir í, komið rakleiðis úr latinum.
ð er ekki til í frönsku, nema í útlendum orðum.

Samsettir hljóðstafir með framburði þeirra.

(Les voyelles composées avec leur prononciation).

ai	er	framborið	sem:	e
ail	-	-	-	œ
aleu	-	-	-	a-jö
au	-	-	-	o eða: ó
ay	-	-	-	ey
ayant	-	-	-	ey-jä
ayez	-	-	-	ey-je
ea	-	-	-	a
eau	-	-	-	ó
éð	-	-	-	ó
ei	-	-	-	ei
eu	-	-	-	ð eða: u
ey	-	-	-	ei
ie	-	-	-	je
ieu	-	-	-	jö
oa	-	-	-	o-a
oe	-	-	-	o-e eða: o-a
oei	-	-	-	au
oeu	-	-	-	ð
oi	-	-	-	ú-a
oie	-	-	-	o-a
ou, où	-	-	-	ú

oui	er	framborið	sem:	ú-i
oy	-	-	-	oj
(v)oyaie[nt]	-	-	-	(v)o-je
(v)oyai(s) er	-	-	-	(v)o-je
ua	-	-	-	u-a eða: va
uei	-	-	-	au
(q)ueue	-	-	-	(k)ju eða kjö
ui	-	-	-	vi
uie	-	-	-	vi-e eða: ví
uy	appuyer	(styðja)	ý	
ya	-	-	-	ja
yeu	-	-	-	ð eða: ju
			a, é, i, ú.	

Pess má geta einu sinni fyrir alt, um þá hljóðstafi (voyelles), sem tvípunktur (le tréma) stendur yfir, að peir tákna, að þar sé atkvæðaskipting orðsins, nefnil.: að hið nýa atkvæði byrjar ávalt í frönsku á tvípunktus-hljóðstafnum, t. d.: aleul, aleux, frb.: a-jöl, a-jö; Noël, Saül, moëlle frb.: no-el, sa-yl, mó-el, o. s. frv.

Nasahljóðin.

(Les sons nasals).

Nasahljóðin myndast í frönsku á þann hátt, að einhver hljóðstafur annaðhvort einfaldur eða samsettur fer á undan „m“ eða „n“ sem samhljóðandi fer á eptir, eða þegar annarhvor þessara bökstafa stendur í endingu orðs á eptir hljóðstaf, t. d.: combien, faim (hvad mikil, hungur), frb.: köbjé, fe: embellie (rjómalogn) frb.: á-bell-li (ekki: em-beddlí) o. s. frv. — Af því hið franska nasahljóð er með öllu ópekt í íslenzku og jafnvel mjög ervitt fyrir Íslendinga að ná því réttu, auk þess sem það er ekki unt að tákna það með nokkrum bökstöfum, verður maður að snúa sér aðeins að munnburðarreglunni, sem líka er hin eina einhlyta og jafnvel óbrigðóula aðferð í þessa átt, og er hún bannig: maður hefur muninn opinn og lætur hljóðið aðeins fara út um nefið, við það hverfur m og n hljóðið, á þann hátt: að sá hljóðstafur, sem annarhvor þessara stafa er tengdur við, heyrir ósjálfrátt með nasahljóði og eins og með drætti og áherzlu.

Framburðartáknin.

(Les signes de la prononciation).

Pau framburðartákn, sem koma fyrir í bók þessari, eru eiginlega pau helztu, að láðrétt stryk er sett yfir hvern pann hljóðstaf, sem er borinn fram með nasahljóði, t. d.: comment (hvernig) frb.: kom-má, o. s. frv. (Sjá: nasahljóðsreglurnar).

Áherzlan.

(L'accent).

Áherzlan í frönsku má heita, að vera lögð, hér um bil undantekningar-laust á hið seinasta atkvæði. Í stuttum setningum heyrist áherzlan nær því vera á hinu seinasta atkvæði setningarnar.

Atkvæðaskiptingin.

(La division des syllabes).

Atkvæðin skiptast ávalt í frönsku á þann hátt: að hvert atkvæði byrjar með samhljóðanda, en ekki með hljóðstaf, t. d.: pronunciation, frb.: pró-nó-sia-sjō.

II.

La prononciation islandaise figurée pour les Français et pour ceux qui savent leur langue.

L'alphabet islandais se compose aujourd'hui de 29 lettres dont huit voyelles, qui sont rangées dans l'ordre suivant: a (á), b, c, d, ð, e (é), f, g, h, i, j, k, l, m, n, o (ó), p, q, r, s, t, u (ú), v, x, y (ý), z, þ, æ, œ, ö. NB.: Quelquefois on ne compte pas comme lettre spéciale le d barré (ð: ð) qui n'est jamais initial. Les voyelles: a, e, i, o, u et y peuvent d'ailleurs être accentuées, ce qui indique tantôt une diphthongation, tantôt un simple allongement.

La valeur des lettres.

- a se pron.: comme l'a français.
- á se pron.: comme: aou, p. ex.: sál, áme, se pron.: saoule; „ang“, „ank“, se pron.: auougue, auouque (et non pas: angue, angue).
- NB.: Cette règle est toujours valable à cet égard.
- au se pron.: comme dans le mot français: oeil, p. ex.: auga, oeil, se pron.: oeigha.
- b se pron.: comme b français.
- c à peu près inusité.
- ch n'existe pas en islandais, c'est-à-dire dans la langue moderne.
- ck do. do.
- d comme en français.
- ð comme th anglais, ou θ grec; — n'est jamais initial.
- é (ouvert), yé après g et k, p. ex.: skera, couper, se pron.: squyéra, gefa, donner, se pron.: guiéva.
- f 1, comme f français.
- 2. Souvent adouci en v au milieu et à la fin des mots, mais surtout

- après une voyelle, p. ex.: gröf, hafa, skrafa, gaf, etc.
- 3. comme bb devant l, n, d, ð, t, à la fin d'une syllabe, p. ex.: nafn, se pron.: nabbn.
- 4. fn suivi de: d se pron.: m, p. ex.: stefndi, se pron.: stemdi, efndi, se pron.: emdi, etc.
- g, 1. dur, comme g français devant: a, o, u, quand il est initial devant une voyelle forte (a, o, u, ö) ou une consonne, p. ex.: gráta, graður, grána, etc., et quand il est final, surtout après une consonne, p. ex.: sorg, garg, sarg, ou redoublé, p. ex.: hregg, agg, egg, leggur, etc.
- 2. doux comme g allemand dans le mot de: mæglich, quand il est final après une voyelle, p. ex.: dag, lag, sag, nag, etc. ou entre deux voyelles dont la dernière est forte, p. ex.: trega, vega, siga, etc.
- 3. dur mouillé, devant une voyelle douce (e, i, y, æ, œ), p. ex.: gefa,

se pron.: *guiéva*, *gera*, *geyma*, se pron.: *guiéra*, *gueima*, etc.

4. comme *y* après une voyelle et suivi d'une voyelle douce, p. ex.: *logi*, *hugi*, *bogi*, *togi*, se pron.: *lo-yi*, *heu-yi*, *bo-yi*, *to-yi*, etc.

5. muet entre deux consonnes, p. ex.: *morgna*, se pron.: *morna*.

gj. g dur mouillé.

gn, comme en latin *ɔ*: g dur suivi de: n, p. ex.: *lignum*, bois, se pron.: ligue-neume; mais suivi de d ou de t, on le prononce: *ng* ou: *ng-n*. NB.: *ng*, ayant la valeur nasale de *ng* anglais, p. ex.: *rigndi*, *signdi*, se pron.: *ring-di* ou: *righn-di*, *sing-di*, ou: *sighn-di*, etc.

h, s'entend toujours sans aucune exception.

1. comme en français, p. ex.: *faðir*, *móðir*, se pron.: *faðere*, *meauðere*.

i. comme *i* (*ɔ*: long) français.

ing. ink. se pron.: toujours: *íngue*, *íngue*, (et non pas: *éngue*, *éngue*).

j. (demi-voyelle), p. ex.: *ja*, *je*, *jo*, *ju*, *jøe*, *jæ*, *jö*, etc., se pron.: *ia*, *iè*, *io*, *ieu*, *iai*, *ieu*, etc. NB. Le *j* s'entend comme „y“ français dans les mots de: yeux, *'yole*, *yeuse*, *yacht*, *yard*, etc.

k. **1.** comme *k* français.

2. mouillé devant les voyelles douces (*ɔ*: e, i, y, œ, etc.))

kj. (*k* mouillé) p. ex.: *kjósa*, se pron.: *quýosa*.

1. généralement comme en français; il après une voyelle se pron.: *ddl*, p. ex.: *fjall*, *skjall*, *ull*, *bull*, etc., se pron.: *fiaddl*, *skyaddl*, *euddl*, *beuddl*, etc., mais non plus quand *ll*, est suivi de: d, t ou de: s, p. ex.: *allt*, se pron.: *alte*.

2. dans les six mots islandais: *mylla*, *Ella*, *Palli*, *ball*, *núll*, (zéro), „tralli“, il se pron.: comme dans: „ville“ en français.

m, comme en français.

n, comme en français.

1. **nn** après une diphtongue se pron.: *ddn* dans les substantifs et les adjectifs masculins se terminant par ces deux lettres au nom. singulier, p. ex.: *húnn*, *spónn*, *sveinn*, *steinn*, *teinn*, *fleinn*, *einn*; (adj.) *beinn*, *gránn*, *vænn*, *seinn*, *kénn*, *neinn*, se pron.: *houddne*, *speauddne*, ou: *spôddne* etc. etc.

a. Exception: *hvinn*, *pinn*, *hinn*, *minn*, *sinn*, se pron.: *hvinne*, *hinne*, etc. etc.

b. Exception: Les substantifs fémi-

nins qui se terminent en: *nn* se pron.: comme en français (*ɔ*: *nn[e]*), p. ex.: *kinn*, *tönn*, *fönn*, *hrönn*, *hvönn*.

2. **nn** se pron.: comme en français (*ɔ*: *nn[e]*), dans tous les substantifs neutres qui se terminent en „*nn*“, p. ex.: *skinn*, *bann*, *rann*, aussi dans le pronom personnel: *hann* (*il*), se pron.: *hanne*; en outre: *mann* (*ɔ*: acc. sing.), *menn* (*ɔ*: nom. acc. pl.) de: „*maður*“, un homme; et finalement dans les adverbes: *enn*, *senn* (bientôt), *inn*, *inni*, etc.

3. **nn** se pron.: sans exception, comme en français, (*ɔ*: *nn[e]*) dans un verbe quelconque et dans chaque personne, p. ex.: *vinna*, *spinna*, *nenna*, *renna*, *spenna*, *glenna*, *fleenna*, *grenna*, *grynpna*, *pynna*, *linna*, *finna*, etc. etc., se pron.: *vinn-a*, *spinn-a*, etc. etc., et non pas: *viddn-a*, *spiddn-a*, etc. etc.

4. **nn** se pron.: sans exception, comme en français (*ɔ*: *nn[e]*) dans tous les substantifs et adjectifs d'un genre quelconque, dont la désinence est au nom. sing. en: *ur* (masc.) ou en: *un*, *a* (fém.), p. ex.: *brunnur*, *hlunur*, se pron.: *breunneure*, *hleunneure*, etc.; (*fém.*) *könnun*, *sönnun*, *umönnun*, *tinna*, *tunna*, *sunna*, *Gunna*, etc. (adj.) *kunnur*, (*fém.*: *kunn*), *sannur*, (*fém.*: *sönn*), *bunnur*, (*fém.*: *bunn*), *grannur*, (*fém.*: *grönn*): *minni* (1. dat. sing. fém. de: *min*, 2. comparat. de: *litill*). — Aussi dans les mots composés, p. ex.: *sannleiki*, *sunnudagur*, *tunnu-stafur*: (adj.) *þunnskipað(ur)*, *grann-vitur*, *an(n)kannalegur*, *grunnnhygg-inn*, etc. etc.

5. **nn** se pron.: comme en français (*ɔ*: *nn[e]*) dans tous les mots contractés qui se trouvent, surtout dans les substantifs féminins sans adjectif au dat. singulier & pl., p. ex.: *gjánni* (au lieu de: *gjá-inni*); *ánni* (au lieu de: *á-inni* *ɔ*:, et de: *ær* (brebis à lait), et de: *á* (rivière); *brúnni* (au lieu de: *brú-inni*); *trúnni*, *kúnni*, *frúnni* (au lieu de: *trú-inni*, *kú-inni*, *frú-inni*, etc.); *hánni*, *ljánni*, *skránni*, *ránni*, etc. (au lieu de: *há-inni*, *ljá-inni*, *skrá-inni*, *rá-inni*, etc.).

6. **nn** comme en français dans toutes les terminaisons adjectives en: *inn*, p. ex.: *hygginn*, *flókinn*, *brotinn*, etc.

ng, nasal comme en anglais dans le mot de: *king*, roi, p. ex.: *drottin-*

ing (reine); þing (assemblée); hring-	t comme en français.
ur (bague), se pron.: drottningue, þingue, hringuere, etc. etc.	tj comme thi, p. ex.: tjörn, tjald, tjón, se pron.: tieuddn ou: thieuddn; thialde ou: tialde; thieaune ou: tieaune, tyeaune.
o ouvert ou fermé; ong, onk, se pron.: eaungue, eaunque.	u comme eu français dans le mot de: feu, p. ex.: urð, suður, se pron.: eurðe, seuðeure, etc.; ung, unk, se pron.: oungue, ounque.
ó comme eau ou: ó en français, p. ex.: ól, sól, se pron.: eaule, seaule, ou: óle, sole, etc.	ú comme ou français.
p comme en français.	v comme v français.
ph pas usité en islandais, excepté dans les mots tirant son origine du grec.	w ne se trouve pas dans l'alphabet islandais.
pt souvent comme tt, p. ex.: aptur, se pron.: af-teure ou: af-teure.	x comme en français.
q n'existe pas en islandais, c'est-à-dire: dans la langue moderne.	y, comme i français; yng, ynk, se pron.: ingue, inque.
r comme en français, mais r l se pron.: ddl ou: rdl, p. ex.: karl, jarl, se pron.: kaddl ou: kardl, yaddl ou: yardl.	ý comme î long en français.
rn se pron.: ddn ou: rdn, p. ex.: barn, skarn, tjörn, örn, etc. se pron.: baddn ou: bardn, squaddn ou: squardn, tieuddn ou: tieurdn, euddn ou: eurdn, etc.	z Aujourd'hui à peu près inusité; il n'est jamais initial.
s comme en français, mais ne s'adou- cissant jamais comme: z.	Le z se pron.: comme: s, p. ex.: beztur (le meilleur) se pron.: bë-steure, etc.
sj se pron: sy ou: si, p. ex.: sjór, (mer); sjálfur, (même); sjö, (sept); sjaldan, (rarement). se pron.: sye- aure ou siôre; syaoulf-eure ou: siaoulv-eure; sieu ou: syeu; siald- ane ou: syald-ané.	p comme th anglais ou ð grec; ne se trouve qu'au commencement d'une syllabe ou d'un mot.
sk comme en français, p. ex.: skjóla, skjóta, se pron.: squieaula, squie- auta, etc.	NB. La méthode dont on se sert pour prononcer correctement le „þ“ est la suivante: On met la pointe de la langue entre les dents de devant en sifflant un peu et en appuyant sur le son; de cette manière la prononciation se fait in- volontairement d'elle-même.
stj comme: sti ou: sty en français, p. ex.: stjóri, stjarna, se pron.: stieauré ou: styeauré, stiarna ou: stjarna, stiaddin-a.	æ ou œ comme ai en français ou comme: i en anglais, p. ex.: high- land, se pron.: hal-lande.
NB. Ces lettres (ɔ: sous l's) ne s'a- doucissent jamais en: zi.	ð comme eu français ouvert (comme dans: peur).
	öng se pron.: oeingu, p. ex.: þröng, þroeingu, etc.
	NB.: Quelques-uns disent: þreungue.

L'accent islandais.

L'accent islandais est presque sans aucune exception mis sur la première syllabe, savoir: tout-à-fait en opposition à celui du français, p. ex.: „höllur
er heimafenginn baggi, (prov.) il fait bon trouver la nappe mise. Comme on le verra par cette petite phrase, il n'y a point de ressemblance, en fait de l'accent, avec ces deux langues.

De la division des syllabes en islandais.

Les syllabes en islandais se divisent habituellement de manière que: chaque syllabe commence par une voyelle. tout-à-fait à l'opposé de la division des syllabes en français, p. ex.: „Rétturnn er afleiðing skyldunnar“ ɔ: les droits supposent les devoirs. En islandais cette phrase se divise en syllabes, comme il suit: rétt-ur-inn er af-leið-ing skyld-un-nar, et non pas: rét-tu-rinn er a-fleið-ing skyl-dun-nar, etc. etc.

De l'étymologie ou de l'origine la plus primitive des mots en général.

La pensée elle-même et la langue sont un attribut tout-à-fait commun à tout le genre humain. La pensée la plus primitive de l'homme est partout la même, mais les sons et les mots qui l'expriment sont, comme on le sait — fort différents.

Il est indubitablement naturel à chaque homme d'exprimer, et par sons, et par mots son idée et ses sentiments sur tout ce qu'il voit et entend. C'est une chose plus encore remarquable: qu'il semble qu'il y ait une ressemblance tout-à-fait identique entre ou avec les langues, les pensées humaines et la foi elle-même; ces attributs sont indubitablement instinctifs et propres à chaque homme. car, en fait de la foi, tout est égal: tout stupide qu'on est, on n'ignore pas qu'il y a un Dieu ou un Ètre suprême qui dispose de notre existence, de nos conditions humaines et de notre vie, parce que chaque homme en naissant trouve cette idée écrite au fond de son cœur; et quoiqu'on ne sache pas encore donner un nom correct à cette divinité, dont on entrevoye à peine l'existence, on lui offre des sacrifices, chacun à sa propre manière et lui adresse des prières provenant des recoins les plus cachés de l'âme, mais, cela se fait voir le plus clairement, quand toutes les ressources, toutes les forces et toute l'assistance humaine sont éprouvées et en même temps en se trouvant tout esseulé et abandonné dans le monde, sans être en même de voler à l'aide de ses propres ailes et par suite étant presque obligé de succomber à la bataille de la vie. La mère est: p. ex.: le Dieu visible pour l'enfant nouveau-né qui ne sait pas encore parler; aussi quand on a la mort en face ou quand on a peur de quelque chose on s'adresse instinctivement à un Ètre suprême et occulte, en s'écriant: que Dieu me soit en aide! grand Dieu! hélas! etc. etc.

Les mots eux-mêmes que profèrent les hommes dans les différentes langues de la même idée, ont toujours leur propre valeur intrinsèque, les uns correspondant aux autres.

La prononciation elle-même et les sons en sont naturellement comme on l'a déjà dit, bien différents, ce qui dépend de l'influence qu'a l'objet ou l'action dont il s'agit sur la personne qui en veut exprimer son idée et ses sentiments.

Il semble que l'origine la plus primitive des mots d'une langue quelconque, soit formée, et d'une interjection, et d'une onomatopée ou bien qu'elle soit comme l'imitation d'un son que produit un mouvement, et bien souvent de toutes les trois à la fois, aussi de l'utilité que l'on en peut tirer et finalement de l'aspect que présente l'objet dont il s'agit.

Les substantifs originaux (non pas ceux qui se sont formés des verbes onomatopéiques) sont formés pour la plupart d'une interjection et en partie des onomatopées.

Les verbes originaux, comme les verbes onomatopéiques tirent leur origine d'une onomatopée; très rarement d'une interjection.

En Islandais chaque verbe de ces catégories est — presque sans aucune exception, formé comme on l'a déjà dit ci-dessus d'une onomatopée quelconque.

En peu de mots: les substantifs originaux (*upprunanafnorð*) et les verbes originaux (*upprunasagnir*) aussi bien que les verbes onomatopéiques (*hljóð-nefnißagnir* ou: *sjálfnefnißagnir*) sont les premiers mots ayant formé au premier abord une langue quelconque, et par suite, la susdite règle est commune à cet égard à toutes les langues qui existent d'ailleurs dans l'univers.

En ce qui concerne les verbes, en général, ils se sont conjugués, tous sans exception — quand les langues furent encore au berceau, d'après la flexion faible, jusqu'à ce que la civilisation et le progrès de l'évolution intellectuelle des peuples rendirent nécessaire une détermination plus exacte, et pour mieux en fixer ou déterminer la conception et les temps du verbe étant en question, et en même temps pour en modifier la flexion ou la conjugaison. Le langage que parlent les enfants, quand ils ne savent pas encore une langue correctement en rend le témoignage le plus frappant: — On n'entend presque jamais que de tels enfants se servent d'un son transitoire ou périphonique dans les flexions d'un mot quelconque — d'ailleurs flexible; tout est

égal, si le mot ou le verbe est fort ou faible, ils s'en servent toujours suivant la flexion faible. L'enfant dit toujours: p. ex.: *fjúga* (l'infini.); *eg fjúga* (l'indic.); *eg fjúgaði* (l'imparf. de l'indic.); *eg hef fjúgið*, au lieu de: *ad fjúga*; *eg flýg*, *eg flaug*. *eg hef flogið*; encore: *vaxa*; *eg vaxa*; *eg vaxaði*; *eg hef vaxað* (ou: *vaxið*), au lieu de: *eg vex*; *eg óx*; *eg hef vaxið*, etc. etc. Dans un substantif périphonique, p. ex.: *köttur* (ɔ: dans le langage des enfants:) ns.: *köttur*; as.: *kött(ur)*; ds.: *kötti* ou: *köttur(inn)* ou: *köttinn*, *köttinum*; gs.: *köttsins*, au lieu de: *kött*, *kötti*, *kattar*, etc. etc.

Comme on le voit: la même règle est valable à des substantifs périphoniques à cet égard qu'à des verbes ayant le son transitoire ou périphonique ɔ: ils sont déclinés presque toujours — même sans aucune exception, -- par les enfants d'après la flexion faible, etc. etc.

En somme: c'est bien remarquable, qu'il est propre aux enfants — à quelque nation qu'ils appartiennent de parler leur langue maternelle si simplement que possible et sans qu'elle soit d'aucune manière compliquée ou amphigourique. Les phrases chez eux en sont toujours bien courtes et simples — même fort distinctes et légères. La langue parfaite ou moins simple et plus compliquée, est un véritable fruit des sciences développées de l'esprit humain tirant son origine du besoin urgent ou indispensable pour mieux exprimer et déterminer plus exactement la pensée et les sentiments des choses et des événements dont il s'agit.

De la commune conception des verbes onomatopéiques ayant les deux ou trois mêmes initiaux par où commencent les dits verbes.

Les mêmes lettres, par où commencent les dits verbes en Islandais, désignent presque toujours une commune idée de quelque chose ou de quelque action, surtout quand il est question d'un son, que produit un mouvement quelconque ou bien d'une situation bonne ou mauvaise, d'une émotion (*geðs-hræring*); crainte (*ótti*, *hræðsla*); querelle (*þræta*); dissension (*misklið*); tracasserie (*úlf[b]ubúð*); irritation (*erting*); attaque (*atfsör*, *áras*); efforts, (mp.), (*áreynsla*); surexcitation (*ofstækja*); usurpation (*ágengni*, *yfргangur*); zèle (*ákafi*, *ofsi*); stabilité (*stöðuglyndi*, *stilling*); réflexion (*ihugun*, *athugun*); admiration (*aððaðun*, *undrun*); évolution (*aðdragandi*, [*liðandi áfram*]); durabilité (*úthald*, *varanlegleiki*); d'un fracas (*skarkali*, *skröl*); tapage, (*hávaði*), bruit (*hávaði*, *gauragangur*), tumulte (*fyrirgangur*, *hávaði*), résonnement (*ómur*), détonation (*hvellur*), fredonnement (*söngl.*, *murr*), craquement (*skruðningur*, *brak*, *brestur*), crépitement (*snark* [dans la bougie, dans le feu]), tourbillonnement (*hvinur*), écho (*bergmál*), coup de marteau [de fusil] (*hamarshögg*, *byssuskot*); sanglot (*ekki*), pleurnichement (*snökt*), pleurs (*grátur*), ris (*hlátur*), chant (*söngur*); crachement (*reskjur*), éternuement (*hnerri*), action de se moucher (*snýtur*, fp.), de la toux (*hósti*), hoquet (*hixti*), éruption (*ropi*), lamentation (*kvein*), gémissement (*stuna*), soupir (*andvarp*), vagissement (*vein*, *barns-grátr*), cri (*óp*), borborygne (*garnagaul*), ronflement (*hrotur*, fp.), pétaarde (*frelir*, mp.); murmure, *urr*; *niður* (*vatnaniður*); *muldur*, *uml*, bourdonnement (*suða*), mugissement (*öskur*, *grenj*), gazouillement (*kvak*, *klíður*, *fuglakliður*), croassement (*krúnk*), hennissement (*hnegg*, n. *hneggjir*, mp.), ébrouissement ou: ronflement (*frýs*), beuglement (*baul*), bêlement (*jarm*), abolement (*gelt*), glapissement (*gagg*, [*gagga-gól*]), grognement (*hrýn*), hurlement (*yífur*, *vel*, *gól*, [*sjógól*]), brairement, le haro, (*kumr*, [*kumur*]), sifflement (*hvæsing*, *blistur*, *blástur*), guirolement (*tist* [um *mús*, d'une souris]), miaulement (*mjálm*), ronron (*mal* [*i ketti*, d'un chat]), etc. etc., en outre du son que produit une cloche en la carillonnant, savoir: *din-din* (*ging-gling-gló*, ou: *bim-bimm*), et finalement d'un son et du bruit qui se sont produits par la chute d'une chose sur une autre.

C'est bien remarquable, surtout en tout ce qui concerne les verbes onomatopéiques et voire même les verbes originaux, que ceux-ci commencent presque toujours par les mêmes lettres, — quand il est question d'une certaine idée ou d'une conception particulière que renferment ces verbes — p. ex.: ceux qui commencent par:

1) **ab**, **am**, **ar**, désignent une querelle, dissension, tracasserie et irritation, p. ex.: **abbast** [*við e-m*]; **amast** (*við e-m*), **arga**; **ar(r)a** (*og siga*), etc.

2.) Ceux qui commencent par:

ba, bau, be

désignent en partie un son, en partie un mouvement et voire même tous les deux à la fois, p. ex.: babbla, (angl. babble; espagn.: hablare); barma (sér yfir e-u); banda (frá sér); bauka; baula; bausta; belgja (lamper); belja; berja, berjast [se battre], etc. etc.

3.) **br, bra, brau, bre, bri, bro, bru, bry, bræ, brð**, etc. désignent un fracas, craquement, tapage, bruit et un mouvement, p. ex.: braka, bramla, brengla, bresta, bretta, brjóta, brokka, brotna, bruðla, bruna, brúsa, brutla, bryðja, brýna, brytja, bræla, (bræða), bröltla, etc.

4.) **da, dau, de, dei dey, do, du, dú, dv.**

Ceux qui commencent par ces lettres désignent quelque chose qui dure quelque temps, qui va lentement et sans bruit etc. p. ex.: daðra, dafna, daga, (ɔ: faire jour), daga (uppi) ɔ: être trop tard, dalsa, dandalast, dansa, darka, dasa, daunsna, dedúa, deila, deyfa, deya, doka, dofna, dómolla, donta, dotta, dudda, duga, dumma, duna, dunda, dúsa, dútla, dvelja, dvína, etc. etc.

5.) **dr, dra, dre, drey, drj, dro, dru, dræ, drð dy.**

Ceux qui commencent par ces lettres désignent quelque chose qui va lentement et en partie avec un petit bruit, p. ex.: drabba, drafa, drafna, draga, dralla, drasla, drattast, dreifa, drekka, drepa, (dreyma), dreypa (á e-n), drolla, drulla, druslast, drygja, drynya, drægslast, drösla.

6.) **dy.**

Ceux qui commencent par ces lettres, désignent quelque chose qui est caché, ce que l'on veut récélér, p. ex.: dýfa (f), dylja, dynja, dýpka, dýrka, dysja.

NB. En ce qui concerne le verbe de: „dýrka“, on adore le Dieu Tout-Puissant ou bien les idoles dans les recoins les plus cachés de son coeur.

7.) **dæ.**

désigne un gémissement ou un soupir, p. ex.: dæsa (gémir).

8.) **dœ**

désigne une réflexion, p. ex.: dæma, juger, réfléchir, examiner, observer, etc.

9.) **eg, egg, el, er, es, et.**

Ceux qui commencent par ces lettres, désignent une irritation, un aiguillonnemment, une émotion violente, excitation, un zèle, etc. p. ex.: eggja, egná, elta, erfíða, ergja, erja, erta, espa, etja, etc. etc.

10.) **far, fer**

désignent un éloignement, p. ex.: fara, farga, ferja, etc.

11.) **fla, flá, flæ, fli, flj, fly, flæ, flð, etc.**

Ceux des verbes qui commencent par ces lettres désignent un élargissement, un enlèvement, une distribution de quelque chose, aussi le transport d'une chose d'un endroit à un autre, p. ex.: flá, flagna, flaka, flakka, flana, flatmaga, flekka, flenna, fletja, fletta, flimta, fissa, fíjóta, fljúga, fytja, flýa, flæða, flæma, flögра, flökta, etc. etc.

12.) **ga, gj, gla, gle, gli, glo, glu, gly, glæ; go.**

Les verbes qui commencent par ces lettres désignent une sorte de moquerie, de plaisanterie, quelque action frivole; distraction, amusement ou divertissement, aussi un éclat, une lueur, etc. p. ex.: gabba, gagga, gala, galdra, galsast, gamba, gana, gapa, garga, gaspra; gjálfra, glája, galla; glápa, glampa, glamra, glappast, glata; glenna, glepsa, glettast (við e-n), gleyma, gleypa, glima, glingra; glopra, glotta, glundra, glympja, glæpast (á e-u). — góla, góna, goppa[st].

13.) **gra, grá, gre, gri, gry, græ.**

Ceux qui commencent par ces lettres désignent une irritation quelconque, aussi une action en partie triste, en partie malfaisante et en même temps faite soudainement et avec précipitation, p. ex.: grafa, grána, granda, gráta, grenja, greypa, grípa, grýta, græta, etc. etc.

14.) **ha.**

Les verbes qui commencent par ces lettres désignent quelque chose qu'on reçoit ou obtient, aussi un arrangement de quelque chose, p. ex.: hafa, hafna (sig), haga, hagga, hagræða, halda, halla, hanga, handsarna, háttia, etc. etc.

15.) **hr, hra, hre, hri, hrj, hró, hru, hry, hræ, hrð, etc.**

Les verbes qui commencent par ces lettres désignent quelque action rude et qui se produit irrégulièrement et par saccades, aussi en partie avec bruit, p. ex.: hraða, hrafla, hragla, hraka, hramsia, hrekja, hrekkja, hrella, hremma, hreykjia, hreyta, hrifsa, hrikta, hrina, hringja, hringla, hripa, hrista, hrjá, hrjóta, hrópa, hrða (af), hrugga (við e-u), hryggja, hrykta, hrylla, hrynjia, hræða, hækja, hrænsa, hrökkva, hrökta (í e-u), etc. etc.

16.) kla, kle, kli, klo, klj, kly, klæ, klæ, klö.

Les verbes qui commencent par ces lettres désignent quelque chose qui serre, qui renferme des efforts, une surexcitation, une irritation, qui cause de la peine, etc., p. ex.: klandra, klappa, klekja (út), klekkja (á e-m), klessa, klifa (á e-u), klína, klippa, kljúfa, klofa, klófesta, klóra, klýpa, klæa (klæm-ast), klökkna, etc. etc.

17.) kra, kre, kri, kro, kru, kry, kræ.

a) Ceux qui commencent par: „kra“ désignent un bousillage quelconque, quelque chose que l'on abime en le faisant, ce qui démontre une maladresse, etc. — En voici des exemples: krabba, krábulla, krafsa, kraka, , krassa, etc.

b) Ceux qui commencent par: **kre, kri, kro, kru, kry (kry)**, désignent quelque chose qui serre d'une manière ou d'autre, p. ex.: krefja, (kreika), kreista, kremja, kreppa; kria (e-n), króa (e-n); krukka (í e-n); kryfja (e-n), krympa (e-ð), etc.

c) Ceux qui commencent par: „kræ“ désignent quelque chose que l'on reçoit ou attrape, par ruse ou par d'autres voies, p. ex.: krækja (í e-ð). kræla (= næla (í) skildinginn, gagner beaucoup d'argent, épargner).

18.) la, le, li, lo, lu, lú, ly, læ, ló.

Les verbes qui commencent par ces lettres désignent quelque chose qui va lentement, ce que l'on fait très doucement et en même temps (au moins quelquefois) en catimini. — En voici des exemples: labba, laða (áð sérl), lafa, laga, lagða, lagga, lakka, lalla, lama, langa, láttast), lauga, lauma(st), leggja(st), leiða, leiðast, lemja, lenda, lengja, lepja. lera (til), letjast; liða (áfram). liða (í sundur), líma, litast (um), lita; loða, loðmullast, logngettast, lognast (út af), lokka, losa, losna; lulla, luma (á e-n), lúra (á e-u) lúta; lygna (aug-unum), lykta (= pefja); læðast, læpast, læra; lððra (poisser), löttra, etc.

19.) ma, me, mi, mo, mó, mu, my, mæ, mœ, mó, etc.

Les verbes qui commencent par ces lettres désignent quelque chose qui va lentement et très-doucement, p. ex.: má, maðka, magna[st], maka, makka, mala, málá, masa, mata, máta, melta, merja, meta; miða, míga, minka; mjaka, mjatla, moka, móka, mola, molla, molna, mora, morgna, morkna, muðla, murra, mykja, mylja, mæða, mæla, mælast (til e-s), mæna, mærna, móglia, mólva, etc. etc.

20.) na, ná, ne, ni, ní no, nu, ny, næ, nö.

Les verbes qui commencent par ces lettres désignent quelque chose qui se répète fréquemment, quelque chose qui va lentement et qui cause quelquefois une irritation, qui serre quelqu'un de si près, etc. p. ex.: naga, nagga, narta, nauða; nema, nenna, neyða, niða, niða; norpa, nostra, nota, nudda, nugga, nunna, nurra; nýta, næla, næra; nöldra, nötra, etc. etc.

21.) ra, re, ri, rj, ro, ru, ry, ræ, rö.

a.) Les verbes qui commencent par „ra“ désignent tantôt quelques chose qui se répète constamment, tantôt ce qui se fait nonchalamment et avec négligence, etc. etc., p. ex.: rabba, (rada), ráðgast, ráfa, ragla, ragna, raka, ramba, ranka, rápa, raska, (rata), raula, raupa, rausa, rusla.

b.) Ceux qui commencent par: „re“ désignent en partie une arrogance, une irritation quelconque, en partie de la peine, (sur)excitation, aussi des efforts, etc. p. ex.: refjast, refsia, reiðast, reigja(st), reigsa, (reika), reikna, reisa, reita, reka, rembast, reyna, reyra, etc. etc.

c.) Ceux qui commencent par: ri, rj, ro, ru, ry, (ry) désignent un mouvement irrégulier, brutal et rude, aussi un mouvement qui se produit parfois par saccades et avec un petit bruit ou fracas, aussi ce qui cause de la peine, p. ex.: riða, riða, riða, rifa, rifna, riga, ripta, rispa, rissa, rista, rita, rjúfa, (rjúka), róa, rofa [til], roga(st) [með e-ð], roggja, ropa, rorra, róta, rota, (rotna), rudda, rupla, (ryðga), ryðja, rykkja, rynja, rympa, etc. etc.

d.) Ceux qui commencent par: ræ, désignent, et une privation, et un ar-

rangement pour améliorer quelque chose, aussi un accomplissement, p. ex.: I., privation: rægja, ræna; II., amélioration: ræða, rækja, rækta, (ræpa), ræsa; rætast etc. etc.

e) Ceux qui commencent par „rð“ désignent quelque chose qui va lentement, p. ex.: rökkva, rölt, etc. etc.

22.) a) Les verbes qui commencent par: sa, se, sei, sj, désignent quelque chose qui va lentement et sans aucune rapidité, p. ex.: sá, safna, saga, sagla, sálfa, (sálga), sarga, (sárna), saxa, seðja, sefa, seiglast, seilast, seinka, (selja), semja, senda, setja, seyða, síga, (signa), sigra, sinna, sinnast, sitja, sjatna, sjóða, sjúga, etc. etc.

b) Ceux qui commencent par: „skj, sko, sku“ désignent quelque chose qui va un peu lentement et par saccades et quelquefois un peu furtivement, etc. etc., p. ex.: skjálfa, skjátla, skjóta[st], skjögra, skjökta, skokka, skola, skolpa, skoppa(st), skopra, skunda, skutla, etc.

c) Ceux qui commencent par: „skr“ désignent un mouvement et en même temps un petit bruit p. ex.: skrafa, skráfa, skrapa, skrápa, skrefa, skreppa, skriða, skrifia, skrika, skrikja, skrúfa, skruma, skräckja, skrælna, skrólta.

d) Ceux qui commencent par „skv“, désignent un tapage, clabaudage, pataudage, etc. skvaldra, skvampa, skvetta.

e.) sla, sle, sli, slj, slo, sli.

Ceux qui commencent par ces lettres désignent quelque chose qui est mou et lâche, ce qui est sans force ni énergie, ce qui démontre, soit nonchalance, soit paresse et luxe, et finalement ce qui diminue ou détruit (démolit) quelque chose. etc. slabba, (slaðra), slakna, slamsa, slangra, slapa, slarka, slasa, slefa, slengja, sleppa, sletta, (sléttá), sljákkja, sljófga, sloka, slokna, slóra, slota, (slúðra), slúta, (sléða[st]), slæpast, slökva, etc. etc.

f.) sna, sne, snu; sný (snö).

Ceux qui commencent par ces lettres désignent quelque action dénigrante, une situation presque honteuse. etc. p. ex.: snáfa, snapa, snatta, snauta, sneypa, snópa, snudda, snuðra, snultra, snuast (kring um e-n), snupra, snýkja, (snókta), etc. etc.

g.) so. Les verbes qui commencent par ces lettres désignent quelque chose ou quelque action qui va lentement. p. ex.: soðna, sofa, sofna, soga, sópa, etc. etc.

h.) spa, spe, spi, spo.

Les verbes qui commencent par ces lettres désignent bien souvent un empêchement, un dégât, une moquerie, p. ex.: sparka; spenna, sperra, spilla, sporna (við e-u), spotta, etc. etc.

i.) spr. Les verbes qui commencent par ces lettres désignent une action frivole, une chose qui s'éclate, qui produit un petit bruit etc. etc., p. ex.: spranga, spreka, sprengja, spretta, spreyta(st), sprikla, springa, sprita (Skpf.), spræna, etc. etc.

j.) st, sta, ste, sti, stj, sto, str, stu, sty, stæ, stö.

Presque tous les mots qui commencent en Islandais par ces lettres désignent une stabilité quelconque, de plus les forces elle-mêmes, une chose forte et durable, aussi une sévérité, etc. etc., p. ex., stæfesta, stædhæfa, staðna, stæðnæmast, stafa (i vatni, qch. qui se reflète dans l'eau), staga(st), stæglar, stálþast, stama, standa, stanga, stanza, stappa, stara, starfa, staulast, stauta, stefna, stemma, sterkjia, stífla, stíga, stikla, stilla, stympast, stinga, stirðna, stirna, stjaka (við e-u[m]), stjana (við e-ð), stjórn, stöða, stofna, stoppa, storkna, straffa, stranda, streyta, streyma, striða, (strjúka), (strokka), strunza, stryka, strýkja, stuðla (að ou: til), stúdera, stunda, styðja, stýfa, stynja, stýra, styrkja, stæla, stöðva, stökva, etc. etc.

k.) sval.. svam... svei... svel... sví... svol... svæl..., etc.

Les verbes qui commencent par ces lettres désignent une action frivole quelconque et dénigrante, p. ex.: svalla, svamla, sveifla, sveigja, sveima, (svella), (svelta), svikja, svívirða, svolgra, svæla (undir sig).

l.) svar... sver..

Les verbes qui commencent par ces lettres désignent une action affirmative, p. ex.: svara, sverfa, sverja, [sverta] (e-n).

23.) tr. Les verbes qui commencent par ces lettres désignent une stabilité quelconque, p. ex.: traðka, trampa, trana, trappa, trassa, trássast, trega, tregðast, treina, treysta, troða, troðast, trúa, trúlofa, tryggja.

24.) a. þja. Les verbes qui commencent par ces lettres désignent une oppression, une altercation ou une tracasserie, etc. etc. p. ex.: þjá, þjaka, þjappa, þjarka, etc.

b.) þra, þre, þrey, þri, þrj, þró, þru, þry, þræ, þrō, etc. etc.

Les verbes qui commencent par ces lettres désignent quelque chose qui va lentement, qui renferme des querelles, une surexcitation, un désir douloureux, qui démontre une chose quelconque fatigante, triviale et pressante, ce qui va en augmentant, ce qui serre et oppresse, etc. etc. p. ex.: þrá, pramma, þrasa, þrátta, brauka, þresa, (þreifa), þrengja, breya, breyta, (þrífa, þríota), þrjóskast, þróast, (þrotna), þrútna, þrýsta, (þræða), þræla, þrælka, þræta, þröngva, etc. etc.

c.) þva, þvo, þvæ, þvö; þy, þœ, þö, etc.

Les verbes qui commencent par ces lettres désignent quelque chose de trivial et fatigant, p. ex.: þvádra, (þvinga). þvo, þvæla, þvöglia, þvbbast, þoefla, þokta, etc.

25.) æa, æð, æg, æl, æm, æp, ær, æs, etc.

Les verbes qui commencent par ces lettres désignent un son quelconque mêlé de crainte, douleur, irritation, émotion quelconque, etc. p. ex.: æa, æða, æðra(st), ægia, æla, æmta, æpa, æra, æsa, etc. etc.

26.) öf, ög, ör, ös, etc.

Les verbes qui commencent par ces lettres désignent une exagération, jalou sie, émotion, irritation, instigation, etc., souvent mêlées d'un son douloureux et en même temps indiquant un mécontentement, etc. p. ex.: öfga, öfunda, ögra, örva, öskra, ösla, etc. etc.

Bien que les verbes originaux et ceux des onomatopées rendent le té moignage le plus frappant de tout ce qui concerne la susdite règle ou loi, néanmoins une grande quantité des substantifs, des adjectifs — même des adverbes et des participes correspondant aux dits verbes en rendent aussi le même té moignage et la même signification lorsqu'ils commencent par les mêmes lettres initiales que les verbes déjà nommés, p. ex.: (verbe:) standa (être debout), l'adj.: stæðilegur; l'adv.: stæðilega; le subst.: staða; part. prés.: standandi; stöðva (arrêter), l'adj.: stöðvanlegur; l'adv.: stöðvanlega; le subst.: stöðvun; part. prés.: stöðvandi. Stirðna (devenir engourdi); l'adj.: stirður; l'adv.: stirðlega; le subst.: stirðleiki; partic. prés.: stirðnandi, p. passé: stirðnaður, etc. etc.

De la formation et de l'origine des substantifs.

En Islandais les substantifs se divisent en trois classes suivant leur origine, savoir:

a.) Les substantifs **originaux** (upprunanafnord).

b.) Les substantifs **qualificatifs** (eiginleikanafnord).

c.) Les substantifs **déritatifs** ou **verbaux** (afleiðslunafnord).

1.) Les substantifs **originaux** (en isl.: upprunanafnord) sont ceux d'où se forment les verbes **déritatifs** (en isl.: afleiðslusagnir).

Tous les substantifs désignant un objet visible, palpable et ouïable quelconque, c'est justement de celui-ci que s'est formé le verbe dérivatif, c'est-à-dire: correspondant au nom de l'objet dont il s'agit, p. ex.: hús (le verbe: hýsa); ljós (le verbe: lýsa); silfur (le verbe: silfra); gull (le verbe: gylla); járn (le verbe: járna); sár (le verbe: séra); klæði (le verbe: klæða); skæði (le verbe: skæða); hestur (le verbe: hesta); nál (le verbe: næla); grjót (le verbe: grýta); mold (le verbe: mylda); segl (le verbe: sigla [segla?]); vatn (le verbe: vatna); hold (le verbe: hylgja [holdgast]); blöð (le verbe: blóðga); blað (le verbe: blaða); tóbak (le verbe: tóbaka), etc. etc.

Cette dérivation est aussi fort naturelle et compréhensible, comme l'enfant ne sachant pas encore parler un seul mot, et en voyant un objet, il veut bien s'en exprimer d'une manière ou d'autre, mais surtout en lui donnant un certain nom, avant qu'il ait la moindre idée de son action ou de

son utilité. — Cela est vraisemblablement une règle ou loi presque infaillible et en même temps appliquable à une langue quelconque dans l'univers.

2. Les substantifs qualificatifs (en isl.: eiginleikanafnord) sont ceux qui se forment d'un adjectif : les substantifs désignant une qualité, mais d'autre part, les verbes correspondant à ces substantifs ou adjectifs se forment, sans exception du substantif lui-même, et non pas de l'adjectif, mais ces verbes-ci sont bien souvent au passif, p. ex.: illur (subst.: ilská); le verbe: ilskast. Latur (subst.: leti); le verbe: letjast. Flatur (subst.: flötur); le verbe: fletjast. — Hraður (subst.: hraði); le verbe: hraða (sér). Exception: rjóður (subst.: röði); le verbe: röðna. Ljótur (subst.: lyti); le verbe: ljótka. Mjór (subst.: mjódd), le verbe: mjókka. Stór (subst.: stærð); le verbe: stækka. Vondur (subst.: vonzka); le verbe: versna. Hvítur (subst.: hvíta); le verbe: hvítna, etc. etc.

La même règle ou loi est aussi valable pour la catégorie de ces substantifs qu'à d'autres substantifs, Voir: No. 1. ci-dessus, c'est-à-dire: l'enfant ne parlant pas encore, exprime par un adjectif les qualités d'une idée qu'il a de quelque chose qui ne voit pas, avant qu'il puisse trouver un certain nom pour l'idée dont il s'agit.

3.) Les substantifs dérivatifs ou verbaux (en isl.: afleiðslunafnord) sont ceux d'où se forment les substantifs des verbes originaux et des verbes onomatopéiques. Tous les substantifs dérivatifs désignent l'idée d'une action que fait ou produit quelque chose, aussi l'utilité que l'on peut en tirer.

Comme on l'a déjà dit: les verbes de cette catégorie sont ceux qui forment l'origine des mots dont il s'agit, et non pas les substantifs ni les adjectifs correspondant à ceux-ci, p. ex.: 1.) Ceux des verbes onomatopéiques (hljóð-nefnißagnir) sont les suivants: brjóta (subst.: brot); braka (subst.: brak); skrólta (subst.: skrólta); hrjóta [ronfler] (subst.: hrötur); bramla (subst.: braml); skrýfa ou skráfa (subst.: skrýf, skráf); krúnka (subst.: krúnk); mala (subst.: mólun, mal), etc. etc. 2.) Ceux des verbes originaux (upprunasagnir) sont les suivants: p. ex.: tala (subst.: tal); smiða (subst.: smíði); hugsa (subst.: hugsun); elksa (subst.: elksa); róa (subst.: róður); slá (subst.: sláttur); höggva (subst.: högg); langa (subst.: löngun); riða (subst.: reið); bíða (subst.: bið); sigla (subst.: sigling); [skrifa (subst.: skript)], aussi l'un des verbes onomatopéiques],

De l'origine et des classes des verbes.

Tous les verbes en Islandais se divisent en trois classes originales et principales, savoir:

- a.) **Les verbes originaux** (upprunasagnir).
- b.) **Les verbes onomatopéiques** (hljóðnefnißagnir ou: sjálfnefnis-sagnir).
- c.) **Les verbes dérivatifs** (afleiðslusagnir).

1.) **Les verbes originaux** sont ceux d'où se forment les substantifs dérivatifs ou verbaux (o: les substantifs désignant une idée invisible), p. ex.: hugsa (verbe origin.), (le subst.: hugsun); bólva (verbe origin.), subst.: bólvun ou: bólv); tala (verbe origin.), (subst.: tal); sjá (verbe origin.), (subst.: sjón), etc. etc., car il faut que l'on pense avant que la pensée elle-même soit produite ou qu'elle ait lieu ou qu'elle soit nommée par son nom.

En somme: quand un verbe est original, le substantif correspondant à celui-ci est toujours dérivatif ou verbal.

- 2.) **Les verbes onomatopéiques.**

Les substantifs correspondant à cette catégorie de verbes, se forment toujours de ceux-ci, comme les substantifs des verbes originaux. — Ces verbes désignent toujours une action qui est, et visible, et ouïable ou compréhensible et souvent tous les deux à la fois, et en même temps produisant un fracas ou bruit avec un mouvement, p. ex.: brjóta (subst.: brot); braka (subst.: brak); bramla (subst.: braml); skrólta (subst.: skrólta); hrækja (subst.: hráki); hóstá (subst.: hóstí); hnerra (subst.: hnerrí), etc. etc.

Il faut ici, comme en se servant des verbes originaux, que l'action que renferment ces verbes soit opérée avant que le nom de celle-ci ait lieu ou qu'il soit nommé par son nom.

NB.: Quand un verbe est l'un des verbes des onomatopées, le substantif correspondant à celui-ci est toujours dérivatif ou verbal.

3.) **Les verbes dérivatifs.** Ces verbes se forment des substantifs originaux (>: des substantifs qui désignent quelque chose de visible, palpable, compréhensible ou ouïable), p. ex.: hús (verbe: hýsa); ljós (verbe: lýsa); skrúði (verbe: skryða); klæði (verbe: klæða); mjólk (verbe: mjólkva); sykur (verbe: sykra); matur (verbe: mata), etc. etc.

Il est évident, que l'on donne un nom à un objet ou à une chose visible, palpable ou ouïable quelconque, avant que l'on (mais surtout un enfant) ait la moindre idée de donner un nom à l'action qu'opère ou renferme cet objet ou à l'utilité qu'on en peut tirer, en général.

NB. Quand un verbe est dérivatif, le substantif correspondant à celui-ci est toujours à regarder — sans aucune exception — comme l'un des substantifs originaux.

Les susdites trois classes de verbes, se divisent encore en deux classes principales de conjugaisons, savoir: les classes fortes et les classes faibles.

Ces deux classes se divisent encore en diverses subdivisions suivant la flexion à laquelle le verbe, dont il s'agit, appartient.

Les déclinaisons.

Les articles sont au nombre de trois, savoir:

- I.) L'article défini.
- II.) L'article indéfini.
- III.) L'article enclitique ou postpositif (en isl.: viðtengingargreinir).

1. L'article défini.

Masculin.
hinn, le, (l').

1.) Avec le substantif et l'adjectif:

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hinn.	Np.: hinir.
As.: hinn.	Ap.: hina.
Ds.: hinum.	Dp.: hinum.
Gs.: hins.	Gp.: hinna.

2.) Sans adjectif et où s'attache l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: (hestur-)inn.	Np.: (hestar)-nir.
As.: (hest-)inn.	Ap.: (hesta-)na.
Ds.: (hesti-)num.	Dp.: (hestu-)num.
Gs.: (hests-)ins.	Gp.: (hesta-)nna.

Féminin.
hin, la (l').

1.) Avec le substantif et l'adjectif:

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hin.	Np.: hinar.
As.: hina.	Ap.: hinar.
Ds.: hinni.	Dp.: hinum.
Gs.: hinnar.	Gp.: hinna

2.) Sans adjectif et où s'attache l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel:
Ns.: (kona-)n.	Np.: (konur-)nar.
As.: (konu-)na.	Ap.: (konur-)nar.
Ds.: (konu-)nni.	Dp.: (konu-)num.
Gs.: (konu-)nnar.	Gp.: (kvenna-)nna.

Neutre.

hið (ou: ið), le ou la (l').

1.) Avec le substantif et l'adjectif:

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hið.	Np.: hin.
As.: hið.	Ap.: hin.
Ds.: hinu.	Dp.: hinum.
Gs.: hins.	Gp.: hinna.

2.) Sans adjectif et où s'attache l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: (skip-)ið.	Np.: (skip-)in.
As.: (skip-)ið.	Ap.: (skip-)in.
Ds.: (skipi-)nu.	Dp.: (skipu-)num.
Gs.: (skipi-)ins.	Gp.: (skipa-)nna.

2. L'article indéfini.

Masculin.

einn, un.

1.) Avec le substantif et l'adjectif:

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: einn.	Np.: einir.
As.: einn.	Ap.: eina.
Ds.: einum.	Dp.: einum.
Gs.: eins.	Gp.: einna.

2.) Comme un nombre adjectif, et avec l'article défini, et avec le pronom indéfini, aussi avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: eini.	Np.: einu.
As.: eina.	Ap.: einu.
Ds.: eina.	Dp.: einu.
Gs.: eina.	Gp.: einu.

a) Avec l'art. déf. ou le pronom indéf.. où il signifie „le seul“, p. ex.: (Au sing.:) hinn (ou: sá) eini hestur, etc. etc. (Au pl.:) hinir (ou: þeir) einu hestar, etc.

b) Avec l'art. déf. ou le pronom indéf. et avec un autre adjectif, où il signifie „le tout seul“, p. ex.: (Au sing.:) hinn (sá) eini (= einasti) góði hestur. (Au pl.:) hinir (þeir) einu (= einustu) góðu hestar, etc. etc.

Féminin.

ein, une.

1.) Avec le substantif et l'adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: ein.	Np.: einar.
As.: eina.	Ap.: einar.
Ds.: einni.	Dp.: einum.
Gs.: einnar.	Gp.: einna.

2.) Comme un nombre adjectif, et avec l'article défini, et avec le pronom indéfini, aussi avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: eina.	Np.: einu.
As.: einu.	Ap.: einu.
Ds.: einu.	Dp.: einu.
Gs.: einu.	Gp.: einu.

a) Avec l'art. déf. ou le pronom indéf. où il signifie: „la seule“, p. ex.: (Au sing.:) hin (ou: sú) eina kona, etc. (Au plur.:) hinar (þær) einu konur, etc.

b) Avec l'art. déf. ou le pronom indéf. et avec un autre adjectif, où il signifie: „la toute seule“, p. ex.:
 (Au sing.) bin (sú) eina (= einasta) góða kona, etc.
 (Au plur.) hinar (þær) einu (= einstu) góðu konur, etc.

Neutre.

eitt, un ou: une.

1.) Avec le substantif et l'adjectif:

Au singulier.

Ns.: eitt.

As.: eitt.

Ds.: einu.

Gs.: eins.

Au pluriel.

Np.: ein.

Ap.: ein.

Dp.: einum.

Gp.: einna.

2.) Comme un nombre adjectif, et avec l'article défini, et avec le pronom indéfini, aussi avec un adjectif.

Au singulier.

Ns.: eina.

As.: eina.

Ds.: eina.

Gs.: eina.

Au pluriel.

Np.: einu.

As.: einu.

Dp.: einu.

Gp.: einu.

a) Avec l'art. déf. ou le pronom indéf. où il signifie: „le seul“ ou „la seule“, p. ex.:

(Au sing.) hið (ou: það) eina barn, etc. etc.

(Au plur.) bin (ou: þau) einu börn, etc. etc.

b) Avec l'art. déf. ou le pronom indéf. et avec un autre adjectif, où il signifie: „le tout seul, la toute seule“, p. ex.:

(Au sing.) hið (það) eina (= einasta) góða barn etc. etc.

(Au plur.) hin (ou: þau) einu (= einstu) góðu börn, etc. etc.

N.B.: Bien que les mots de: „einn, ein, eitt“ avec leurs déclinaisons soient nommés ci-dessus par le nom de: „l'article indéfini“, néanmoins il faut l'avouer qu'ils ne le sont pas en réalité, mais cela n'est fait que pour montrer une forme correspondante, en islandais à celle du français, comme les dits mots sont à regarder exclusivement, comme un nombre (ɔ: en isl.: „tölurð“) dans la langue moderne islandaise.

3.) L'article enclitique ou postpositif.

Cet article se place toujours à la fin du substantif, quand celui-ci est sans adjectif; du reste on ne s'en sert jamais.

En ce qui concerne la réunion elle-même de celui-ci aux substantifs, on en verra les exemples ci-après, sous les déclinaisons des substantifs (ɔ: quand ils sont sans adjectifs).

Les substantifs.

Leurs déclinaisons.

D'après ce système les substantifs masculins sont divisés en quatre différentes déclinaisons principales.

N.B. 1.) Quand il est question du père, frère, fils, cousin, beau-frère, gendre, maître (de la maison), des parents, de la mère, fille, sœur, cousine, tante, belle-sœur, bru, nièce, on ne se sert de ces mots qu'avec les pronoms possessifs; cette règle est toujours valable, et en parlant de, ou en parlant à une des dites personnes. On dit: p. ex.: það er (hann) faðir. sonur, bróðir, frændi, mágur, tengdasonur, húsþóni minn, etc., (et non pas: það er (hann) faðirinn, sonurinn, bróðirinn (etc.) minn); On dit de plus: það er (hún) móðir, dóttir, systir, frænka, frændkona, mággkona, tengdadóttir min (hans, hennar, yðar, peirra, etc. etc.), et non pas: það er (hún) móðirin, systirin, dóttirin, frænkan, frændkonan míni etc. Et finalement: það eru foreldrar míni (hans, yðar, okkar, vorir, peirra, etc., et non pas: það eru foreldrarnir míni (yðar, hans, peirra, okkar, vorir, etc.). Mais au contraire en parlant de toute

autre chose, on se sert toujours de l'article enclitique ou postpositif, p. ex.: *það er hesturinn* (minn), *maðurinn* (mon mari) (minn), *konan* (ma femme) (min), *húsíð* (mitt), *pcningarnir* (mínir), *barnið* (mitt), *hundurinn* (minn), *kýrin* min, *hans, hennar, okkar, yðar, þeirra*, etc. etc., et non pas: *það er hestur maður* (minn), *kona mín*, etc. etc.

NB. 2.) On peut dire: „*það er barn mitt*“ (c'est mon enfant), mais on dit mieux: *það er barnið mitt*.

NB. 3.) En parlant de la possession de qn. (en isl.: „*eigur, eignir*“), la même règle est valable à cet égard qu'aux mots de: père, frère, fils, etc. etc. p. ex.: *þetta eru eigur* (ou: *eignir*) mínar, cela, c'est tout mon avoir, c'est ma possession, (mon frusquin, mon crépin = *þetta er aleiga míni*), mais on ne peut pas dire du tout: *þetta eru eigurnar, eignirnar mínar*. (hans, hennar, okkar, vorar, þeirra) etc. ni non plus: *þetta er aleigan míni*, etc.

NB. 4.) Quand tous les mots nommés ci-dessus, sont sans les pronoms possessifs et surtout quand ces noms ont, en particulier, un rapport relatif à un nom qui n'est pas prononcé, mais est sousentendu, on s'en sert toujours avec l'article enclitique, p. ex.: *þetta er faðirinn, móðirin, bróðirinn, systirin*, etc. La présente expression de ces mots, indique une relation, comme on l'a déjà dit, avec une autre personne ou chose, tout-à-fait, comme si l'on voulait dire: „*þetta er faðirinn, móðirin, etc. að barninu, sem eg talaði um við yður (áðan)*“, c: c'est le père, la mère de l'enfant dont je vous ai (avais) parlé(e) (tout à l'heure), etc. etc.

NB. 5.) Tous les substantifs islandais peuvent appartenir à la dernière règle (o. NB. 4.), c'est-à-dire lorsqu'il est question de semblables phrases que celles qui y sont indiquées.

Il faut bien remarquer les susdites règles.

NB.: 6.) Tous les substantifs verbaux masculins en islandais c: ceux qui se forment absolument d'un verbe, ont leur désinence au nominatif singulier en: *ari*, p. ex.: *bakari, rakari*, de: *baka, raka*, etc. Exception: *smiður, de: smiða*.

Cette règle s'applique, surtout à des substantifs qui désignent le nom d'un artisan ayant pour métier un travail quelconque, dont le nom provient absolument d'un verbe original, comme on l'a déjà dit plus haut.

Noms masculins.

Ia, floti (flotte; radeau).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: <i>floti</i> .	Np.: <i>flotar</i> .
As.: <i>flota</i> .	Ap.: <i>flota</i> .
Ds.: <i>flota</i> .	Dp.: <i>flotum</i> .
Gs.: <i>flota</i> .	Gp.: <i>flota</i> .

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: <i>flotinn,</i>	Np.: <i>flotarnir.</i>
As.: <i>flotann.</i>	Ap.: <i>flotana.</i>
Ds.: <i>flotanum.</i>	Dp.: <i>flotunum.</i>
Gs.: <i>flotans.</i>	Gp.: <i>flotanna.</i>

Ib1, galli (défaut, faute).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: <i>galli.</i>	Np.: <i>gallar.</i>
As.: <i>galla.</i>	Ap.: <i>galla.</i>
Ds.: <i>galla.</i>	Dp.: <i>göllum.</i>
Gs.: <i>galla.</i>	Gp.: <i>galla.</i>

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: gallinn.	Np.: gallarnir.
As.: gallann.	Ap.: gallana.
Ds.: gallanum.	Dp.: göllunum.
Gs.: gallans.	Gp.: gallanna.

Ib2, **bakari** (boulanger).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: bakari.	Np.: bakarar.
As.: bakara.	Ap.: bakara.
Ds.: bakara.	Dp.: bökurum.
Gs.: bakara.	Gp.: bakara.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: bakarinn.	Np.: bakararnir.
As.: bakarann.	Ap.: bakarana.
Ds.: bakaranum.	Dp.: bökurunum.
Gs.: bakarans.	Gp.: bakaranna.

Ib3, **meistari** (maître).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: meistari.	Np.: meistarar.
As.: meistara.	Ap.: meistara.
Ds.: meistara.	Dp.: meisturum.
Gs.: meistara.	Gp.: meistara.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: meistarinn.	Np.: meistararnir.
As.: meistarann.	Ap.: meistarana.
Ds.: meistarignum.	Dp.: meisturunum.
Gs.: meistarans.	Gp.: meistaranna.

Ic, **höfðingi** (chef, dignitaire).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: höfðingi.	Np.: höfðingjar.
As.: höfðingja.	Ap.: höfðingja.
Ds.: höfðingja.	Dp.: höfðingjum.
Gs.: höfðingja.	Gp.: höfðingja.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: höfðinginn.	Np.: höfðingjarnir.
As.: höfðingjann.	Ap.: höfðingjana.
Ds.: höfðingjanum.	Dp.: höfðingjunum.
Gs.: höfðingjans.	Gp.: höfðingjanna.

Id, **áheyrandi** (auditeur).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: áheyrandi.	Np.: áheyrendur.
As.: áheyranda.	Ap.: áheyrendur.
Ds.: áheyranda.	Dp.: áheyrendum(ou: áheyröndum)
Gs.: áheyranda.	Gp.: áheyrenda.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: áheyrandinn.	Np.: áheyrendurnir.
As.: áheyrandann.	Ap.: áheyrendurna.
Ds.: áheyrandanum.	Dp.: áheyrendunum (ou: áheyrendunum).
Gs.: áheyrandans.	Gp.: áheyrendanna.

NB. Ce dernier substantif est proprement de la forme du participe présent.

I e, bóndi (paysan).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: bóndi.	Np.: böndur.
As.: bónda.	Ap.: böndur.
Ds.: bónda.	Dp.: böndum.
Gs.: bónda.	Gp.: bönda.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: bónindinn.	Np.: böndurnir.
As.: bónindann.	Ap.: böndurna.
Ds.: bónindanum.	Dp.: böndunum.
Gs.: bónindans.	Gp.: böndanna.

II a, hestur (cheval).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hestur.	Np.: hestar.
As.: hest.	Ap.: hesta.
Ds.: hesti.	Dp.: hestum.
Gs.: hests.	Gp.: hesta.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hesturinn.	Np.: hestarnir.
As.: hestinn.	Ap.: hestana.
Ds.: hestinum.	Dp.: hestunum.
Gs.: hestsins.	Gp.: hestanna.

II aa, naglbítur (tenaille).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: naglbítur.	Np.: naglbítar.
As.: naglbít.	Ap.: naglbíta.
Ds.: naglbít.	Dp.: naglbítum.
Gs.: naglbíts.	Gp.: naglbíta.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: naglbíturinn.	Np.: naglbítarnir.
As.: naglbítinn.	Ap.: naglbítana.
Ds.: naglbítnum.	Dp.: naglbítunum.
Gs.: naglbítsins.	Gp.: naglbítanna.

II b, vagn (voiture).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: vagn.	Np.: vagnar.
As.: vagn.	Ap.: vagna.
Ds.: vagni.	Dp.: vögnum.
Gs.: vagns.	Gp.: vagna.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: vagninn.	Np.: vagnarnir.
As.: vagninn.	Ap.: vagnana.
Ds.: vagninum.	Dp.: vögnum.
Gs.: vagnsins.	Gp.: vagnanna.

II c, **galdur** (sorcellerie).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: galdrur.	Np.: galdrar.
As.: galdur.	Ap.: galdra.
Ds.: galdri.	Dp.: göldrum.
Gs.: galdurs.	Gp.: galdra.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: galdurinn.	Np.: galdrarnir.
As.: galdurinn.	Ap.: galdrana.
Ds.: galdrinum.	Dp.: göldrunum.
Gs.: galdursins.	Gp.: galdranna.

II d, **dagur** (jour).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: dagur.	Np.: dagar.
As.: dag.	Ap.: daga.
Ds.: degi.	Dp.: dögum.
Gs.: dags.	Gp.: daga.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: dagurinn.	Np.: dagarnir.
As.: daginn.	Ap.: dagana.
Ds.: deginum.	Dp.: dögunum.
Gs.: dagsins.	Gp.: daganna.

II e, **söngur** (chant).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: söngur.	Np.: söngvar.
As.: söng.	Ap.: söngva.
Ds.: söng.	Dp.: söngvum.
Gs.: söngs.	Gp.: söngva.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: söngurinn.	Np.: söngvarnir.
As.: sönginn.	Ap.: söngvana.
Ds.: söngnum.	Dp.: söngvunum.
Gs.: söngsins.	Gp.: söngvanna.

II f, **steinn** (pierre).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: steinn.	Np.: steinar.
As.: stein.	Ap.: steina.
Ds.: steini.	Dp.: steinum.
Gs.: steins.	Gp.: steina.
2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.	
Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: steinninn.	Np.: steinarnir.
As.: steininn.	Ap.: steinana.
Ds.: steininum.	Dp.: steinunum.
Gs.: steinsins.	Gp.: steinanna.
II g, hóll (colline; monticule, tertre).	
1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.	
Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: hóll.	Np.: hólar.
As.: hól.	Ap.: hóla.
Ds.: hól(i).	Dp.: hólum.
Gs.: hóls.	Gp.: hóla.
2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.	
Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: hóllinn.	Np.: hólarnir.
As.: hóllinn.	Ap.: hólana.
Ds.: hólnum.	Dp.: hólunum.
Gs.: hólsins.	Gp.: hólanna.
II h, lestrur (lecture).	
1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.	
Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: lestrur.	Np.: lestrar.
As.: lestur.	Ap.: lestra.
Ds.: lestri.	Dp.: lestrum.
Gs.: lesturs.	Gp.: lestra.
2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.	
Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: lesturinn.	Np.: lestrarnir.
As.: lesturinn.	Ap.: lestrana.
Ds.: lestrinum.	Dp.: lestrunum.
Gs.: lestursins.	Gp.: lestranna.
II i, ví�ir (aiguille; bourgeon. En poésie: roi).	
1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.	
Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: vísisr.	Np.: vísisrar.
As.: vísisr.	Ap.: vísira.
Ds.: vísisr.	Dp.: vísisrum.
Gs.: vísisrs.	Gp.: vísira.
2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.	
Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: vísisrinn.	Np.: vísisrarnir.
As.: vísisrinn.	Ap.: vísisrana.
Ds.: vísisrum.	Dp.: vísisrum.
Gs.: vísisrins.	Gp.: vísisranna.

NB.: Dans la langue ancienne, on s'est servi d'une autre forme de ce dernier mot, c'est-à-dire: au pluriel, savoir: Np.: „víṣar“; Ap.: víṣa“; Dp.: „víṣum“; Gp.: „vísa“.

II j, **hefill** (rabot).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hefill.	Np.: heflar.
As.: hefil.	Ap.: hefla.
Ds.: hefli.	Dp.: heflum.
Gs.: hefils.	Gp.: hefla.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hefillinn.	Np.: heflarnir.
As.: hefillinn.	Ap.: heflana.
Ds.: heflinum.	Dp.: heflunum.
Gs.: hefilsins.	Gp.: heflanna.

NB.: 1) Tous les substantifs masculins, dont la terminaison au nominatif singulier est: soit en: all, áll, ill, ann, inn, unn, únn, óll, ull, úll, æll, soit en: „l“, „n“, „x“, se déclinent pour la plupart, comme: „hefill“ (ɔ: IIj).

NB.: 2) Les mots de deux syllabes ont leur terminaison dérivative; mais ceux d'une seule syllabe ne l'ont pas, mais ils ont seulement une terminaison de déclinaison.

a) Ceux qui se terminent en: ll, p. ex.: bagall, humall, gaffall, þvegill, þengill, legill, engill, hnifill dregill, spiegill, stikill, lykill, vindill, rindill, böðull, djöfull, röðull, etc.

b) Ceux qui se terminent en: nn, p. ex.: aptann, drottinn, himinn, Öðinn, Auðunn, Héðinn, jötun(n), morgun(n).

II k, **ketill** (chaudron).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: ketill.	Np.: katlar.
As.: ketil.	Ap.: katla.
Ds.: katli.	Dp.: kötlum.
Gs.: ketils.	Gp.: katla.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: ketillinn.	Np.: katlarnir.
As.: ketilinn.	Ap.: katlana.
Ds.: katlinum.	Dp.: kötlunum.
Gs.: ketilsins.	Gp.: katlanna.

II l, **hamar** (marteau; rocher).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hamar.	Np.: hamrar.
As.: hamar.	Ap.: hamra.
Ds.: hamri.	Dp.: hömrum.
Gs.: hamars.	Gp.: hamra.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hamarinn.	Np.: hamrarnir.
As.: hamarinn.	Ap.: hamrana.
Ds.: hamrinum.	Dp.: hömrunum.
Gs.: hamarsins.	Gp.: hamranna.

II ll, **kaðall** (câble).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: kaðall.	Np.: kaðlar.
As.: kaðal.	Ap.: kaðla.
Ds.: kaðli.	Dp.: kððlum.
Gs.: kaðals.	Gp.: kaðla.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: kaðallinn.	Np.: kaðlarnir.
As.: kaðalinn.	Ap.: kaðlana.
Ds.: kaðlinum.	Dp.: kððlunum.
Gs.: kaðalsins.	Gp.: kaðlanna.

II m, Jötun (géant).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: jötun.	Np.: jötnar.
As.: jötun.	Ap.: jötna.
Ds.: jötni.	Dp.: jötnum.
Gs.: jötuns.	Gp.: jötna.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: jötuninn.	Np.: jötnarnir.
As.: jötuninn.	Ap.: jötnana.
Ds.: jötnuminum.	Dp.: jötnunum.
Gs.: jötunsins.	Gp.: jötnanna.

II n, aur (bourbe).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: aur.	Np.: aurar.
As.: aur.	Ap.: aura.
Ds.: aur.	Dp.: aurum.
Gs.: aurs.	Gp.: aura.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: aurinn.	Np.: aurarnir.
As.: aurinn.	Ap.: aurana.
Ds.: aurnum.	Dp.: aurunum.
Gs.: aursins.	Gp.: auranna.

NB. 1.) Beaucoup de substantifs masculins, dont la terminaison au nominatif singulier est en: „r“ et „s“, se déclinent comme ce mot-ci. p. ex.: maur, staur, eir, geir, Geir, reyr, gaur, saur, flór, bjór, lár, klár (mazette), kór (choeur), bór, dór (mandrin dont on se sert en travaillant au tour), hór (adultère), jór (haquenée); haus, daus (cul), ís, ys, pys, háls, kross, foss, ós, hams, þurs, þüss, Hans (Jean), dans, kranz, fans, [„glans“].

NB. 2.) Le génitif singulier de: „jór“ est: jós. Au pluriel. Np.: jóar; Ap.: & Gp.: jóa; Dp.: jóum, etc. etc.

NB. 3.) Les mots de: haus, daus, ís, ós, ys, pys, redoublent leur „s“ final au génitif singulier, p. ex.: hauss, dauss, etc. etc.

NB. 4.) Tous les susdits substantifs sont sans aucune périphonie, excepté: dans, kranz, [„glans“], fans, Hans, qui prennent au dat. pl. le son transitoire de: „ð“, savoir: dðnsum, krðnzum, [glðnsum (peu usité au pl.)], fðnsum, et aucun d'eux n'élient ni l„r“, ni l„s“ final dans un cas quelconque, excepté celui duquel on a déjà parlé. (Voir: NB. 2).

NB. 5.) Les mots de: dans, kranz, „glans“, fans, Hans, peuvent aussi se

décliner au singulier, comme: „hestur“ (ɔ: IIa), mais au pluriel, comme: „galli“ (ɔ: I. b1.), ou: on dit mieux, comme: II, b.

II o, móðr (de la tourbe).

- 1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: móðr.	Np.: móðar.
As.: móð.	Ap.: móða.
Ds.: móð.	Dp.: móðum.
Gs.: móðs.	Gp.: móða.

- 2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: móðinu.	Np.: móðarnir.
As.: móðinn.	Ap.: móðana.
Ds.: móðnum.	Dp.: móðunum.
Gs.: móðsins.	Gp.: móðanna.

II p, skór (soulier).

- 1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: skór.	Np.: skór.
As.: skó.	Ap.: skó.
Ds.: skó.	Dp.: skóm.
Gs.: skós.	Gp.: skóa.

- 2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: skórinn.	Np.: skórñir.
As.: skóinn.	Ap.: skóna.
Ds.: skónum.	Dp.: skónum.
Gs.: skósins.	Gp.: skónna.

II r, grautur (graua, bouillie).

- 1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: grautur.	Np.: grautar.
As.: graut.	Ap.: grauta.
Ds.: graut.	Dp.: grautum.
Gs.: grautar.	Gp.: grauta.

- 2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: grauturinn.	Np.: grautarnir.
As.: grautinn.	Ap.: grautana.
Ds.: grautnum.	Dp.: grautunum.
Gs.: grautarins.	Gp.: grautanna.

II rr, hlutur (chose).

- 1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hlutur.	Np.: hlutir.
As.: hlut.	Ap.: hluti.
Ds.: hlut.	Dp.: hlutum.
Gs.: hlutar.	Gp.: hluta.

- 2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier. Ns.: hluturinn. As.: hlutinn. Ds.: hlutnum. Gs.: hlutarins.	Au pluriel. Np.: hlutirnir. Ap.: hlutina. Dp.: hlutunum. Gp.: hlutanna.
---	---

II s, höfundur (auteur).

- 1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier. Ns.: höfundur. As.: höfund. Ds.: höfundi. Gs.: höfundar.	Au pluriel. Np.: höfundar. Ap.: höfunda. Dp.: höfundum. Gp.: höfunda.
--	---

- 2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier. Ns.: höfundurinn. As.: höfundinn. Ds.: höfundinum. Gs.: höfundarins.	Au pluriel. Np.: höfundarnir. Ap.: höfundana. Dp.: höfundunum. Gp.: höfundanna.
--	---

III a, dalur (vallée).

- 1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif:

Au singulier. Ns.: dalur. As.: dal. Ds.: dal. Gs.: dals.	Au pluriel. Np.: dalir. Ap.: dali. Dp.: dölm. Gp.: dala.
--	--

- 2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même:

Au singulier. Ns.: dalurinn. As.: dalinn. Ds.: dalnum. Gs.: dalsins.	Au pluriel. Np.: dalirmir. Ap.: dalina. Dp.: dölmunum. Gp.: dalanna.
--	--

III aa, staður (lieu, endroit).

- 1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif:

Au singulier. Ns.: staður. As.: stað. Ds.: stað. Gs.: staðar.	Au pluriel. Np.: staðir. Ap.: staði. Dp.: stöðum. Gp.: staða.
---	---

- 2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même:

Au singulier. Ns.: staðurinn. As.: staðinn. Ds.: staðnum. Gs.: staðarins.	Au pluriel. Np.: staðirnir. Ap.: staðina. Dp.: stöðunum. Gp.: staðanna.
---	---

III b, sjór (mer).

- 1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif:

Au singulier. Ns.: sjór. As.: sjó. Ds.: sjó. Gs.: sjávar, (sjóar, sjós).	Au pluriel. Np.: sjóir. Ap.: sjói. Dp.: sjóum. Gp.: sjóa.
--	---

- 2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier:
Ns.: sjórinn.
As.: sjóinn.
Ds.: sjónum.
Gs.: sjávarins, sjóarins [sjósins], etc.

Au pluriel:
Np.: sjóirnir.
Ap.: sjóina.
Dp.: sjóunum.
Gp.: sjóanna.

III c, ljár (faux).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier:
Ns.: ljár.
As.: ljá.
Ds.: ljá.
Gs.: ljás.

Au pluriel:
Np.: ljáir.
Ap.: ljái.
Dp.: ljáum.
Gp.: ljáa.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier:
Ns.: ljárin.
As.: ljáinn.
Ds.: ljánum.
Gs.: ljásins.

Au pluriel:
Np.: ljáirnir.
Ap.: ljáina.
Dp.: ljáunum.
Gp.: ljáanna.

NB.: Les substantifs suivants, se déclinent comme „ljár“, p. ex.: hór (crémaillère), skjár (fenêtre), nár (cadavre), már (=máfur) (mouette, goëland).

NB.: Le mot de: „már“ est au datif singulier: mávi, au gén. singulier: más; au nominatif pluriel: mávar, au acc. gén. pluriel: máva; dat. pl.: mávum, etc.

Dans les mots composés, on se sert du gén. pluriel, p. ex.: Mávahlíð, etc.

III cc. sjóður (fonds, trésor, etc.).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier:
Ns.: sjóður.
As.: sjóð.
Ds.: sjóð (et: sjóði).
Gs.: sjóðs.

Au pluriel:
Np.: sjóðir.
Ap.: sjóði.
Dp.: sjóðum.
Gp.: sjóða.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier:
Ns.: sjóðurinn.
As.: sjóðinn.
Ds.: sjóðnum.
Gs.: sjóðsins.

Au pluriel:
Np.: sjóðirnir.
Ap.: sjóðina.
Dp.: sjóðunum.
Gp.: sjóðanna.

III ccc, kostur (vertu, le bon).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier:
Ns.: kostur.
As.: kost.
Ds.: kosti.
Gs.: kosts.

Au pluriel:
Np.: kostir.
Ap.: kosti.
Dp.: kostum.
Gp.: kosta.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier:
Ns.: kosturinn.
As.: kostinn.
Ds.: kostinum.
Gs.: kostsins.

Au pluriel:
Np.: kostirnir.
Ap.: kostina.
Dp.: kostunum.
Gp.: kostanna.

III d, vinur (ami).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier. Ns.: vinur. As.: vin. Ds.: vini (et: vin). Gs.: vinar.	Au plurIEL. Np.: vinir. Ap.: vini. Dp.: vinum. Gp.: vina.
--	---

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier. Ns.: vinurinn. As.: vininn. Ds.: vininum. Gs.: vinarins.	Au plurIEL. Np.: vinirnir. Ap.: vinina. Dp.: vinunum. Gp.: vinanna.
--	---

III e, leikur (jeu).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif:

Au singulier. Ns.: leikur. As.: leik. Ds.: leik. Gs.: leiks.	Au plurIEL. Np.: leikir. Ap.: leiki. Dp.: leikjum. Gp.: leikja.
--	---

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier. Ns.: leikurinn. As.: leikinn. Ds.: leiknum. Gs.: leiksins.	Au plurIEL. Np.: leikirnir. Ap.: leikina. Dp.: leikjunum. Gp.: leikjanna.
--	---

III f, reykur (fumée).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier Ns.: reykur. As.: reyk. Ds.: reyk. Gs.: reykjar.	Au plurIEL Np.: reykir. Ap.: reyki. Dp.: reykjum. Gp.: reykja.
---	--

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier. Ns.: reykurinn. As.: reykinn. Ds.: reyknunum. Gs.: reykjarins.	Au plurIEL. Np.: reykirnir. Ap.: reykina. Dp.: reykjunum. Gp.: reykjanna.
--	---

III g, sonur (fils).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier. Ns.: sonur. As.: son. Ds.: syni. Gs.: sonar.	Au plurIEL. Np.: synir. Ap.: syni. Dp.: sonum. Gp.: sona.
--	---

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier. Ns.: sonurinn. As.: soninn. Ds.: syninum. Gs.: sonarinis.	Au plurIEL. Np.: synirnir. Ap.: synina. Dp.: sonunum. Gp.: sonanna.
---	---

IIIh, köttur (chat).

- 1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: köttur.	Np.: kettir.
As.: kött.	Ap.: ketti.
Ds.: ketti.	Dp.: köttum.
Gs.: kattar.	Gp.: katta.

- 2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: kötturinn.	Np.: kettirnir.
As.: köttinn.	Ap.: kettina.
Ds.: kettinum.	Dp.: köttunum.
Gs.: kattarins.	Gp.: kattanna.

IIIhh, löstur (vice).

- 1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: löstur.	Np.: lestir.
As.: löst.	Ap.: lesti.
Ds.: lesti.	Dp.: löstum.
Gs.: lösts.	Gp.: lasta.

- 2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: lösturinn.	Np.: lestirnir.
As.: löstinn.	Ap.: lestina.
Ds.: lestinum.	Dp.: löstunum.
Gs.: löstsins.	Gp.: lastanna.

IIIi, þáttur (fragment; toron; segment).

- 1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: þáttur.	Np.: þættir.
As.: þátt.	Ap.: þætti.
Ds.: þætti.	Dp.: þáttum.
Gs.: þáttar.	Gp.: þátta.

- 2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: þátturinn.	Np.: þættirnir.
As.: þáttinn.	Ap.: þættina.
Ds.: þættinum.	Dp.: þáttunum.
Gs.: þáttarins.	Gp.: þáttanna.

IIIii, spónn (cuiller).

- 1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: spónn.	Np.: spoenir.
As.: spón.	Ap.: spoeni.
Ds.: spöni.	Dp.: spónum.
Gs.: spóns.	Gp.: spóna.

- 2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: spónninn.	Np.: spoenirnir.
As.: spóninn.	Ap.: spoenina.
Ds.: spönenum.	Dp.: spónunum.
Gs.: spónsins.	Gp.: spónanna.

IIIj, **björn** (ours).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier. Ns.: björn. As.: björn. Ds.: birni. Gs.: bjarnar, ou: björns.	Au plurIEL. Np.: birnir. Ap.: birni. Dp.: björnum. Gp.: bjarna.
---	---

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier. Ns.: björninn. As.: björnnin. Ds.: birninum. Gs.: bjarnarins.	Au plurIEL. Np.: birnirnir. Ap.: birnina. Dp.: björnunum. Gp.: bjarnanna.
---	---

NB.: Les mots de: „fjörður“ et „hjörtur“, etc. se déclinent d'après cette déclinaison.

IIIk1, **mánuður** (mois).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier. Ns.: mánuður. As.: mánuð. Ds.: mánuði. Gs.: mánaðar.	Au plurIEL. Np.: mánuðir. Ap.: mánuði. Dp.: mánuðum. Gp.: mánaða.
--	---

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier. Ns.: mánuðurinn. As.: mánuðinn. Ds.: mánuðinum. Gs.: mánaðarins.	Au plurIEL. Np.: mánuðurnir. Ap.: mánuðina. Dp.: mánuðunum. Gp.: mánaðanna.
--	---

IIIk2, **jöfnuður** (égalité).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier. Ns.: jöfnuður. As.: jöfnuð. Ds.: jöfnuði. Gs.: jafnaðar.	Au plurIEL. Np.: jöfnuðir. Ap.: jöfnuði. Dp.: jöfnuðum. Gp.: jafnaða.
--	---

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier. Ns.: jöfnuðurinn. As.: jöfnuðinn. Ds.: jöfnuðinum. Gs.: jafnaðarins.	Au plurIEL. Np.: jöfnuðirnir. Ap.: jöfnuðina. Dp.: jöfnuðunum. Gp.: jafnaðanna.
--	---

IVa, **faðir** (père).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier. Ns.: faðir. As.: fður. Ds.: fður. Gs.: fður(s?).	Au plurIEL. Np.: feður. Ap.: feður. Dp.: feðrum. Gp.: feðra.
--	--

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: faðirinn.	Np.: feðurnir.
As.: fðurinn.	Ap.: feðurna.
Ds.: fðurnum.	Dp.: feðrunum.
Gs.: fðursins.	Gp.: feðranna.

IVb, **bróðir** (frère).

- 1) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: bróðir.	Np.: brœður.
As.: bróður.	Ap.: brœður.
Ds.: bróður.	Dp.: brœðrum.
Gs.: bróður(s?).	Gp.: brœðra.

- 2) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: bróðirinn.	Np.: brœðurnir.
As.: bróðurinn.	Ap.: brœðurna.
Ds.: bróðurnum.	Dp.: brœðrunum.
Gs.: bróðursins.	Gp.: brœðranna.

IVc, **fótur** (pied).

- 1) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: fótur.	Np.: fætur.
As.: fót.	Ap.: fætur.
Ds.: fæti.	Dp.: fætum.
Gs.: fótar.	Gp.: fóta.

- 2) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: fóturinn.	Np.: fæturnir.
As.: fótinn.	Ap.: fæturna.
Ds.: fætinum.	Dp.: fætunum.
Gs.: fótarins.	Gp.: fætanna.

IVd, **maður** (homme).

- 1) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: maður.	Np.: menn.
As.: mann.	Ap.: menn.
Ds.: manni.	Dp.: mönnum.
Gs.: manns.	Gp.: manna.

- 2) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: maðurinn.	Np.: mennirnir.
As.:manninn.	Ap.: mennina.
Ds.: manninum.	Dp.: mõnnunum.
Gs.: mannsins.	Gp.: mannanna.

IVe, **fingur** (doigt).

- 1) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: fingur.	Np.: fingur.
As.: fingur.	Ap.: fingur.
Ds.: fingri.	Dp.: fingrum.
Gs.: fingurs.	Gp.: fingra.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: fingurinn.	Np.: fingurnir.
As.: fingurinn.	Ap.: fingurna.
Ds.: fingrinum.	Dp.: fingrunum.
Gs.: fingursins.	Gp.: fingranna.

IVf, vetur (hiver).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: vetur.	Np.: vetur, (vetrar).
As.: vetur.	Ap.: vetur, (vetra).
Ds.: vetri.	Dp.: vetrum.
Gs.: vetrar.	Gp.: vetra.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: veturinn.	Np.: veturnir (ou: vetrarnir).
As.: veturinn.	Ap.: veturna (vetrana).
Ds.: vetrinum.	Dp.: vetrunum.
Gs.: vetrarins.	Gp.: vetranna.

Noms féminins.

Les substantifs féminins sont divisés suivant ce système, en cinq différentes déclinaisons principales.

Ia, tunga (langue).

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: tunga.	Np.: tungur.
As.: tungu.	Ap.: tungur.
Ds.: tungu.	Dp.: tungum.
Gs.: tungu.	Gp.: tungna.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: tungan.	Np.: tungurnar.
As.: tunguna.	Ap.: tungurnar.
Ds.: tungunni.	Dp.: tungunum.
Gs.: tungunnar.	Gp.: tungnanna.

Iaa, smiðja (forge).

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: smiðja.	Np.: smiðjur.
As.: smiðju.	Ap.: smiðjur.
Ds.: smiðju.	Dp.: smiðjum.
Gs.: smiðju.	Gp.: smiðja.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: smiðjan.	Np.: smiðjnar.
As.: smiðjuna.	Ap.: smiðjnar.
Ds.: smiðjunni.	Dp.: smiðjunum.
Gs.: smiðjunnar.	Gp.: smiðjanna.

Ib, saga (histoire).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.

Ns.: *saga*.As.: *sögu*.Ds.: *sögu*.Gs.: *sögu*.

Au pluriel.

Np.: *sögur*.Ap.: *sögur*.Dp.: *sögum*.Gp.: *sagna*.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.

Ns.: *sagan*.As.: *söguna*.Ds.: *sögunni*.Gs.: *sögunnar*.

Au pluriel.

Np.: *sögurnar*.Ap.: *sögurnar*.Dp.: *sögunum*.Gp.: *sagnanna*.Ic, **kona** (femme).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.

Ns.: *kona*.As.: *konu*.Ds.: *konu*.Gs.: *konu*.

Au pluriel.

Np.: *konur*.Ap.: *konur*.Dp.: *konum*.Gp.: *kvenna*.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.

Ns.: *konan*.As.: *konuna*.Ds.: *konunni*.Gs.: *konunnar*.

Au pluriel.

Np.: *konurnar*.Ap.: *konurnar*.Dp.: *konunum*.Gp.: *kvennanna*.IIa, **hæð** (colline).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.

Ns.: *hæð*,As.: *hæð*.Ds.: *hæð*.Gs.: *hæðar*.

Au pluriel.

Np.: *hæðir*.Ap.: *hæðir*.Dp.: *hæðum*.Gp.: *hæða*.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.

Ns.: *hæðin*.As.: *hæðina*.Ds.: *hæðinni*.Gs.: *hæðarinna* (ou: *hæðinnar*).

Au pluriel.

Np.: *hæðirnar*.Ap.: *hæðirnar*.Dp.: *hæðunum*.Gp.: *hæðanna*.IIaa, **sól** (soleil).

1.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.

Ns.: *sól*.As.: *sól*, et: *sólu*.Ds.: *sólu*, et: *sól*.Gs.: *sólar*.

Au pluriel.

Np.: *sólir*.Ap.: *sólir*.Dp.: *sólum*.Gp.: *sóla*.

2.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.

Ns.: *sólín*.As.: *sólina*, *sóluna*.Ds.: *sólunni*, *sólinni*.Gs.: *sóláinnar*.

Au pluriel.

Np.: *sólirnar*.Ap.: *sólirnar*.Dp.: *sólunum*.Gp.: *sólanna*.

II b, **hjörð** (troupeau).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: hjörð.	Np.: hjarðir.
As.: hjörð.	Ap.: hjarðir.
Ds.: hjörð.	Dp.: hjörðum.
Gs.: hjarðar.	Gp.: hjarða.

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: hjörðin.	Np.: hjarðirnar.
As.: hjörðina.	Ap.: hjarðirnar.
Ds.: hjörðinni.	Dp.: hjörðunum.
Gs.: hjarðarinnar.	Gp.: hjarðanna.

NB.: Les mots de: gjöf, gjörð, jörð, etc. se déclinent comme: „hjörð“.

II c, **fjöður** (plume).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: fjöður.	Np.: fjaðrir.
As.: fjöður.	Ap.: fjaðrir.
Ds.: fjöður.	Dp.: fjöðrum.
Gs.: fjaðrar.	Gp.: fjaðra.

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: fjöðrin.	Np.: fjaðrirnar.
As.: fjöðrina.	Ap.: fjaðrirnar.
Ds.: fjöðrinni.	Dp.: fjöðrunum.
Gs.: fjaðrarinnar.	Gp.: fjaðranna.

II d, **borgun** (payement).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: borgun.	Np.: borganir.
As.: borgun.	Ap.: borganir.
Ds.: borgun.	Dp.: borgunum.
Gs.: borgunar.	Gp.: borgana.

b.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: borgunin.	Np.: borganirnar.
As.: borgunina.	Ap.: borganirnar.
Ds.: borguninni.	Dp.: borgunum.
Gs.: borgunarinnar et: borguninnar	Gp.: borganna.

II e, **klögun** (plainte).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: klögun.	Np.: klaganir.
As.: klögun.	Ap.: klaganir.
Ds.: klögun.	Dp.: klögnum.
Gs.: klögunar.	Gp.: klagana.

b.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: klögúnin.	Np.: klaganirnar.
As.: klögúnina.	Ap.: klaganirnar.
Ds.: klögúninni.	Dp.: klögnum.
Gs.: klögunarinnar, (klögúninnar.	Gp.: klaganna.

II f, aptran ou: óptrun (empêchement).

a.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: aptran (ou: óptrun).	Np.: aptranir.
As.: aptran (ou: óptrun).	Ap.: aptranir.
Ds.: aptran (ou: óptrun).	Dp.: óptrunum.
Gs.: aptranar (ou: óptrunar).	Gp.: aptrana.

b.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: aptranin (ou: óptrunin).	Np.: aptranirnar.
As.: aptranina (ou: óptrunina).	Ap.: aptranirnar.
Ds.: aptraninni, (óptruninni).	Dp.: óptrununum.
Gs.: aptranarinnar, (óptruninnar).	Gp.: aptrananna.

II g, alin (aune).

a.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: alin.	Np.: álnir.
As.: alin.	Ap.: álnir.
Ds.: alin.	Dp.: álnum.
Gs.: álnar.	Gp.: álna.

b.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: alin.	Np.: álnirnar.
As.: alinina.	Ap.: álnirnar.
Ds.: alininni.	Dp.: álnunum.
Gs.: álnarinnar.	Gp.: álnanna.

II h, brú (pont).

a.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: brú.	Np.: brýr.
As.: brú.	Ap.: brýr.
Ds.: brú.	Dp.: brum.
Gs.: brúar.	Gp.: brúa.

b.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: brúin.	Np.: brýrnar.
As.: brúna.	Ap.: brýrnar.
Ds.: brúnni.	Dp.: brúnunum.
Gs.: brúarinnar.	Gp.: brúnna.

III a, drottning (reine).

a.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: drottning.	Np.: drottningar.
As.: drottningu.	Ap.: drottningar.
Ds.: drottningu.	Dp.: drottningum.
Gs.: drottningar.	Gp.: drottninga.

b.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: drottningin.	Np.: drottningarnar.
As.: drottninguna.	Ap.: drottningarnar.
Ds.: drottningunni.	Dp.: drottningunum.
Gs.: drottningarinnar.	Gp.: drottninganna.

III b, laug (source thermale, bain).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: laug.	Np.: laugar.
As.: laug.	Ap.: laugar.
Ds.: laug.	Dp.: laugum.
Gs.: laugar.	Gp.: lauga.

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: laugin.	Np.: laugarnar.
As.: laugina.	Ap.: laugarnar.
Ds.: lauginni.	Dp.: laugunum.
Gs.: laugarinnar, (lauginnar).	Gp.: lauganna.

III c, skel (coquille).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: skel.	Np.: skeljar.
As.: skel.	Ap.: skeljar.
Ds.: skel.	Dp.: skeljum.
Gs.: skeljar.	Gp.: skelja.

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: skelin.	Np.: skeljarnar.
As.: skelina.	Ap.: skeljarnar.
Ds.: skelinni.	Dp.: skeljunum.
Gs.: skeljarinnar.	Gp.: skeljanna.

III d, mey ou mœr (vierge).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: mey, (mœr).	Np.: meyjar (ou: meyar).
As.: mey, (mœr).	Ap.: meyjar, (meyar).
Ds.: mey, (mœr).	Dp.: meyjum, (meyum).
Gs.: mey(j)ar.	Gp.: meyja, (meya).

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: mœrin.	Np.: mey(j)arnar.
As.: meyna (ou: mey[j]una).	Ap.: mey(j)arnar.
Ds.: meynni (ou: mey[j]unni).	Dp.: mey(j)unum.
Gs.: mey(j)arinnar.	Gp.: mey(j)anna.

III e, stöð (station).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: stöð.	Np.: stöðvar.
As.: stöð.	Ap.: stöðvar.
Ds.: stöð.	Dp.: stöðvum.
Gs.: stöðvar.	Gp.: stöðva.

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: stöðin.	Np.: stöðvarnar.
As.: stöðina.	Ap.: stöðvarnar.
Ds.: stöðinni.	Dp.: stöðvunum.
Gs.: stöðvarinnar.	Gp.: stöðvanna.

III f, **gjá** (crevasse).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: gjá.	Np.: gjár.
As.: gjá.	Ap.: gjár.
Ds.: gjá.	Dp.: gjám.
Gs.: gjáar (ou: gjár).	Gp.: gjáa.

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: gjáin.	Np.: gjárnar.
As.: gjána.	Ap.: gjárnar.
Ds.: gjánni.	Dp.: gjánum.
Gs.: gjáarinnar (ou: gjárinnar).	Gp.: gjánna.

III ff, **ár** (rame).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: ár.	Np.: árar.
As.: ár.	Ap.: árar.
Ds.: ár.	Dp.: árum.
Gs.: árar.	Gp.: ára.

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: árin.	Np.: árarnar.
As.: árina.	Ap.: árarnar.
Ds.: árinni.	Dp.: árunum.
Gs.: árarinnar, (árinnar).	Gp.: áranna.

III g, **veiði** (chasse).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: veiði.	Np.: veiðar.
As.: veiði.	Ap.: veiðar.
Ds.: veiði.	Dp.: veiðum.
Gs.: veiðar.	Gp.: veiða.

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: veiðin.	Np.: veiðarnar.
As.: veiðina.	Ap.: veiðarnar.
Ds.: veiðinni.	Dp.: veiðunum.
Gs.: veiðarinnar, (veiðinnar).	Gp.: veiðanna.

III h, **lifur** (foie).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: lifur.	Np.: lifrar.
As.: lifur.	Ap.: lifrar.
Ds.: lifur.	Dp.: lifrum.
Gs.: lifrar.	Gp.: lifra.

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: lifrin.	Np.: lifrarnar.
As.: lifrina.	Ap.: lifrarnar.
Ds.: lifrinni.	Dp.: lifrunum.
Gs.: lifrarinnar.	Gp.: lifranna.

IVa1, **geit** (chèvre).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: geit.	Np.: geitur.
As.: geit.	Ap.: geitur.
Ds.: geit.	Dp.: geitum.
Gs.: geitar.	Gp.: geita, (geitna).

b) [Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: geitin.	Np.: geiturnar.
As.: geitina.	Ap.: geiturnar.
Ds.: geitinni.	Dp.: geitunum.
Gs.: guitarinnar, (geitinnar).	Gp.: geitanna, (geitnanna).

NB. 1) Dans les mots composés de celui-ci, on se sert pour la plupart du génitif pl., savoir: geitamjólk, geitaskóf, geit(n?)anjóli.

Exception: Les mots suivants font au génitif singulier: geitarull, geitarhús, et non pas: geitaull, geita(r?)hús, geita(r?)skegg.

NB. 2) Le mot de: „geitur“ (ɔ: la teigne) qui n'existe qu'au pluriel, prend un „n“ au génitif pluriel, savoir: „geitna“. — Dans les mots composés, on se sert aussi du génitif pluriel, p. ex.: „geitnaskurfa“ (g.-skurfur), [fp.], „geitnahaus“, etc., etc.

IVa2) **sæng** (lit de plumes).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: sæng.	Np.: sængur.
As.: sæng.	Ap.: sængur.
Ds.: sæng.	Dp.: sængum.
Gs.: sængur.	Gp.: sænga.

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: sængin.	Np.: sængurnar.
As.: sængina.	Ap.: sængurnar.
Ds.: sænginni.	Dp.: sængunum.
Gs.: sængurinnar.	Gp.: sænganna.

IV b, **bók** (livre).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: bók.	Np.: bökur.
As.: bók.	Ap.: bökur.
Ds.: bók.	Dp.: bökum.
Gs.: bókar.	Gp.: böka.

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: bókin.	Np.: bökurnar.
As.: bókina.	Ap.: bökurnar.
Ds.: bókinni.	Dp.: bökunum.
Gs.: bókarinnar.	Gp.: bökanna.

IV c, **röng** (membrure, varangue).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: röng.		Np.: rengur, (rangir).
As.: röng.		Ap.: rengur, (rangir).
Ds.: röng.		Dp.: röngum.
Gs.: rangar.		Gp.: ranga.
b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.		
Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: röngin.		Np.: rengurnar, (rangirnar).
As.: röngina.		Ap.: rengurnar, (rangirnar).
Ds.: rönginni.		Dp.: röngunum.
Gs.: rangarinnar.		Gp.: ranganna.
IVd1, nött (nuit).		
a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.		
Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: nött (ou: nátt).		Np.: nætur.
As.: nött (ou: nátt).		Ap.: nætur.
Ds.: nött.		Dp.: nöttum.
Gs.: nætur.		Gp.: náttta.
b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.		
Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: nöttin.		Np.: nocturnar.
As.: nöttina.		Ap.: nocturnar.
Ds.: nöttinni.		Dp.: nöttunum.
Gs.: næturinnar.		Gp.: náttanna.
IVd2 rót (racine).		
a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.		
Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: rót.		Np.: rœetur.
As.: rót.		Ap.: rœetur.
Ds.: rót.		Dp.: rótum.
Gs.: rótar.		Gp.: róta.
b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.		
Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: rótin.		Np.: rœturnar.
As.: rótina.		Ap.: rœturnar.
Ds.: rótinni.		Dp.: rótunum.
Gs.: rótarinnar.		Gp.: rótanna.
IVe, mús (souris).		
a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.		
Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: mús.		Np.: mýs.
As.: mús.		Ap.: mýs.
Ds.: mús.		Dp.: mýsum.
Gs.: mýsar.		Gp.: mýsa.
b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.		
Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: mýsin.		Np.: mýsnar.
As.: mýsina.		Ap.: mýsnar.
Ds.: mýsinni.		Dp.: mýsunum.
Gs.: mýsarinnar.		Gp.: mýsanna.

IVf, **kýr** (vache).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: kýr.	Np.: kýr.
As.: kú.	Ap.: kýr.
Ds.: kú.	Dp.: kúm.
Gs.: kýr.	Gp.: kúa.

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: kýrin.	Np.: kýrnar.
As.: kúna.	Ap.: kýrnar.
Ds.: kúnni.	Dp.: kúnunum.
Gs.: kýrinnar.	Gp.: kúnna.

IVg, **kló** (serre, griffe).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: kló.	Np.: klær.
As.: kló.	Ap.: klær.
Ds.: kló.	Dp.: klóm.
Gs.: klóar.	Gp.: klóa.

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: klóin.	Np.: klærnar.
As.: klóna.	Ap.: klærnar.
Ds.: klónni.	Dp.: klónum.
Gs.: klóarinnar.	Gp.: klónna.

IVgg, **tá** (doigt de pied).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: tá.	Np.: tær.
As.: tá.	Ap.: tær.
Ds.: tá.	Dp.: tám.
Gs.: táar, (tár).	Gp.: tääa.

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: tain.	Np.: tærnar.
As.: tana.	Ap.: tærnar.
Ds.: tanni.	Dp.: tánunum.
Gs.: táarinnar, (tánnar).	Gp.: tánna.

NB.1) Les mots de: fló; ró (écrou, rivet), tá (doigt de pied); fró (souagement) [=hugarfró] (sans pl.); kró (ou: krá) (chenil); ró (tranquillité) (sans pluriel); ljá (foins nouvellement fauchés) [sans pluriel], se déclinent, comme: „kló“ (§: IVg).

NB.2) De plus: rá (vergue); á (rivière); gjá (crevasse); pró (caisse, auge à tremper du fer); blá (flaque), [Skpf.]; frú (madame); brú (pont); brá (sourcil); slá (barre), etc., mais ces mots (§: NB. 2) ne prennent pas de son transitoire, excepté celui de: „brú“ qui prend au nom. & au acc. pl.: „y“ (§: brýr). Tous les autres se déclinent au pluriel, comme il suit:

Np. & acc. pl.:	rár, ár, gjár, prór, blár, frúr.
Dp.:	rám, ám, gjám, próm, blám, frúm.
Gp.:	rää, áa, gjää, próa, blää, frúa.

IVh, **ær** (brebis à lait).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: ær.		Np.: ær.
As.: á.		Ap.: ær.
Ds.: á.		Dp.: ám.
Gs.: ær.		Gp.: áa.
b.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.		
Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: ærin.		Np.: ærnar.
As.: ána.		Ap.: ærnar.
Ds.: ánni.		Dp.: ánum.
Gs.: ærinnar.		Gp.: ánnar.
Va, systir (soeur).		
a.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.		
Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: systir.		Np.: systur.
As.: systur.		Ap.: systur.
Ds.: systur.		Dp.: systrum.
Gs.: systur.		Gp.: systra.
b.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.		
Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: systirin.		Np.: systurnar.
As.: systirina.		Ap.: systurnar.
Ds.: systurinni.		Dp.: systrunum.
Gs.: systurinnar.		Gp.: systranna.
Vb, mœðir (mère).		
a.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.		
Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: mœðir.		Np.: mœður.
As.: mœður.		Ap.: mœður.
Ds.: mœður.		Dp.: mœðrum.
Gs.: mœður.		Gp.: mœðra.
b.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.		
Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: móðirin.		Np.: mœðurnar.
As.: móðurina.		Ap.: mœðurnar.
Ds.: móðurinni.		Dp.: mœðrunum.
Gs.: móðurinnar.		Gp.: mœðranna.
Vc, döttir (fille).		
a.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.		
Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: döttir.		Np.: dœtur.
As.: döttur.		Ap.: dœtur.
Ds.: döttur.		Dp.: dœtrum.
Gs.: döttur.		Gp.: dœtra.
b.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.		
Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: döttirin.		Np.: dœturnar.
As.: dötturina.		Ap.: dœturnar.
Ds.: dötturinni.		Dp.: dœtrunum.
Gs.: dötturinnar.		Gp.: dœtranna.

Noms neutres.

Les substantifs neutres se divisent d'après ce système en deux déclinaisons principales.

Ia, auga (oeil).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier,	Au pluriel.
Ns.: auga.	Np.: augu.
As.: auga.	Ap.: augu.
Ds.: auga.	Dp.: augum.
Gs.: auga.	Gp.: augna.

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: augað.	Np.: augun.
As.: augað.	Ap.: augun.
Ds.: auganu.	Dp.: augunum.
Gs.: augans.	Gp.: augnanna.

Ib, hjarta (coeur).

a.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hjarta.	Np.: hjörtu.
As.: hjarta.	Ap.: hjörtu.
Ds.: hjarta.	Dp.: hjörtum.
Gs.: hjarta.	Gp.: hjartna.

b.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hjartað.	Np.: hjörtun.
As.: hjartað.	Ap.: hjörtun.
Ds.: hjartanu.	Dp.: hjörtunum.
Gs.: hjartans.	Gp.: hjartnanna.

IIa, skip (vaisseau, navire).

a. Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: skip.	Np.: skip.
As.: skip.	Ap.: skip.
Ds.: skipi.	Dp.: skipum.
Gs.: skips.	Gp.: skipa.

b.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: skipið.	Np.: skipin.
As.: skipið.	Ap.: skipin.
Ds.: skipinu.	Dp.: skipunum.
Gs.: skipsins.	Gp.: skipanna.

IIb, gjald (payement).

a.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: gjald.	Np.: gjöld.
As.: gjald.	Ap.: gjöld.
Ds.: gjaldi.	Dp.: gjöldum.
Gs.: gjalds.	Gp.: gjalda.

b.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

<p>Au singulier.</p> <p>Ns.: gjaldið. As.: gjaldið. Ds.: gjaldinu. Gs.: gjaldsins.</p>	<p>Au pluriel.</p> <p>Np.: gjöldin. Ap.: gjöldin. Dp.: gjöldunum. Gp.: gjaldanna.</p>
<p>NB.) Les mots de: skarð, barð, spjald, hald, vald, tjald, etc. etc., se déclinent d'après cette déclinaison.</p>	
<p>II bb, högg (coup [de marteau]).</p> <p>a.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.</p> <p>Au singulier.</p> <p>Ns.: högg. As.: högg. Ds.: höggi. Gs.: höggs.</p>	<p>Au pluriel.</p> <p>Np.: högg. Ap.: högg. Dp.: höggum. Gp.: hagga.</p>
<p>b.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.</p>	
<p>Au singulier.</p> <p>Ns.: höggið. As.: höggið. Ds.: högginu. Gs.: höggsins.</p>	<p>Au pluriel.</p> <p>Np.: höggin. Ap.: höggin. Dp.: höggunum. Gp.: hagganna.</p>
<p>II c, kögur (frange).</p>	
<p>a.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.</p> <p>Au singulier.</p> <p>Ns.: kögur. As.: kögur. Ds.: kögri. Gs.: kögurs.</p>	<p>Au pluriel.</p> <p>Np.: kögur. Ap.: kögur. Dp.: kögrum. Gp.: kögra.</p>
<p>b.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.</p>	
<p>Au singulier.</p> <p>Ns.: kögrið. As.: kögrið. Ds.: köggrinu. Gs.: kögursins.</p>	<p>Au pluriel.</p> <p>Np.: kögrin. Ap.: kögrin. Dp.: kögrunum. Gp.: kögranna.</p>
<p>II cc, mastur (mât).</p>	
<p>a.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.</p> <p>Au singulier.</p> <p>Ns.: mastur. As.: mastur. Ds.: mastri. Gs.: masturs.</p>	<p>Au pluriel.</p> <p>Np.: möstur. Ap.: möstur. Dp.: möstrum. Gp.: mastra.</p>
<p>b.) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.</p>	
<p>Au singulier.</p> <p>Ns.: mastrið. As.: mastrið. Ds.: mastrinu. Gs.: mastursins.</p>	<p>Au pluriel.</p> <p>Np.: möstrin. Ap.: möstrin. Dp.: möstrunum. Gp.: mastranna.</p>
<p>II d, merki (marque).</p>	
<p>a.) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.</p> <p>Au singulier.</p> <p>Ns.: merki. As.: merki. Ds.: merki. Gs.: merkis.</p>	<p>Au pluriel.</p> <p>Np.: merki. Ap.: merki. Dp.: merkjum. Gp.: merkja.</p>

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: merkið.	Np.: merkin.
As.: merkið.	Ap.: merkin.
Ds.: merkinu.	Dp.: merkjunum.
Gs.: merkisins.	Gp.: merkjanna.

IIe, **kyn** (genre).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: kyn.	Np.: kyn.
As.: kyn.	Ap.: kyn.
Ds.: kyni.	Dp.: kynjum.
Gs.: kyns.	Gp.: kynja.

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: kynið.	Np.: kynin.
As.: kynið.	Ap.: kynin.
Ds.: kyninu.	Dp.: kynjunum.
Gs.: kynsins.	Gp.: kynjanna.

IIf, **klæði** (drap).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: klæði.	Np.: klæði.
As.: klæði.	Ap.: klæði.
Ds.: klæði.	Dp.: klæðum.
Gs.: klæðis.	Gp.: klæða.

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: klæðið.	Np.: klæðin.
As.: klæðið.	Ap.: klæðin.
Ds.: klæðinu.	Dp.: klæðunum.
Gs.: klæðisins.	Gp.: klæðanna.

IIg, **altari** (autel).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: altari.	Np.: ölturu.
As.: altari.	Ap.: ölturu.
Ds.: altari.	Dp.: ölturum.
Gs.: altaris.	Gp.: altara.

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: altarið.	Np.: ölturin.
As.: altarið.	Ap.: ölturin.
Ds.: altarinu.	Dp.: ölturunum.
Gs.: altarisins.	Gp.: altaranna.

II h, **tré** (bois).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.:tré.	Np.:tré.
As.:tré.	Ap.:tré.
Ds.:tré.	Dp.:trjám.
Gs.:trés.	Gp.:trjáa, (trjá).

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: tréð.	Np.: trén.
As.: tréð.	Ap.: trén.
Ds.: trénu.	Dp.: trjánum.
Gs.: trésins.	Gp.: trjánnna.

III, lætti (tapage, bruit).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Sans singulier.	Au pluriel.
	Np.: læti.
	Ap.: læti.
	Dp.: látum.
	Gp.: láta.

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Sans singulier.	Au pluriel.
	Np.: lætin.
	Ap.: lætin.
	Dp.: látunum.
	Gp.: látanna.

IIj, fé (1, brebis; 2, argent, richesses).

a) Avec l'article défini ou indéfini et avec un adjectif.

Sans pluriel.	Au singulier.
	Ns.: fé.
	As.: fé.
	Ds.: fé.
	Gs.: fjár.

b) Sans adjectif et où s'ajoute l'article à la fin du substantif lui-même.

Sans pluriel.	Au singulier.
	Ns.: fēð.
	As.: fēð.
	Ds.: fénu.
	Gs.: fjárlins.

Les adjectifs et les participes.

NB.: La différence entre les adjectifs réels ou purs et les participes (ɔ: les participes adjectifs), est la suivante:

1) Les adjectifs réels ou purs, sont en partie originaux et indépendants, en partie tirant leur origine absolument d'un substantif, (et non pas des verbes), p. ex.: góður, latur, liðugur, hortugur etc., etc.

2) Les participes ou les participes adjectifs proviennent absolument des verbes, (et non pas des substantifs) p. ex.: virtur (de: virða); skrifadur (de: skrifa); bakaður (de: baka), etc. etc.

Suivant ce système, tous les adjectifs et participes en islandais se déclinent d'après une seule déclinaison principale, mais celle-ci est encore divisée en plusieurs subdivisions.

Les désinences de ces adjectifs et participes sont au nominatif singulier bien différentes.

NB.: Les adjectifs et participes consistant en deux syllabes, ont leur terminaison dérivative, mais ceux d'une seule syllabe ne l'ont pas; ces derniers n'ont qu'une désinence de la déclinaison du cas dont il s'agit.

En voici les terminaisons principales:

1.) Les adjectifs et participes qui se terminent en: „ur“, p. ex.: ríkur, hræddur, hátaður, liðlegur, mótgur, kámugur, hnöttóttur, kollóttur, þriflegur, þrælslegur, etc. etc.

2.) Ceux qui se terminent en: „ll“, p. ex.: ársgamall, óþjáll, einsamall, snjall, gamall, vesall, hugull, háll, þjáll, forsjáll, aðsjáll, viðsjáll, strjáll, heill, veill; mikill, litill, heimill, þéttbýll, fornþýll, þróngþýll, spurull, þögull, hvíkull, svörull, stopull, svipull, fúll; indæll, ódæll, sæll, farsæll, etc.

3.) Ceux qui se terminent en: „nn“, p. ex.: vænn, grænn, kænn, hreinn, beinn, seinn, brunn, einn, aleinn, tvísýnn, einsýnn, hagsýnn.

4.) Ceux qui se terminent en: „r“ p. ex.: mjór, rór, órór, nýr, sljór, hár, frjór, þrár, frár, fár, knár, hrár, smár, blár, grár, trúr, opinskár, etc. NB.: Les mots de cette catégorie se déclinent comme: Ie, (ɔ: blár).

NB. Le „r“ final de ces mots (ɔ: Nr. 4.) n'est qu'une marque du nominatif ou de la désinence du nominatif singulier.

5) Ceux qui se terminent en: „r“, p. ex.: skær, bær, timabær, ótimabær, glær, meyr, snemmbær, frábær, léttbær, þungbær, fjótfær, einfær, seinfær, óvær, hógvær, ófær, fær, angurvær, tær, lágvær, hávær, glaðvær, kær, hjartkær, einskær, sár, skir, hýr, dýr, rýr, klúr, stór, kjaptfor, etc., conservent leur „r“ final au nom. singulier dans un cas quelconque de tous les genres, excepté au génitif pluriel, où il se redouble dans tous les cas d'un genre quelconque; en outre, au dat. & au gén. singulier au féminin avec le substantif et sans l'article; (voir: Ic).

6) Ceux qui se terminent en: „fn, gn, rn“, p. ex.: jafn, lygn, skygn, gegn (= hlýðinn ou gegninn); ágjarn, framgjarn, fégjarn, góðgjarn, illgjarn, ern, etc. etc.

7) Ceux qui se terminent en: „s“, p. ex.: hás, laus, fús, framfús, ófús, námfús, frjáls, ófrjáls, aflaus, skólaus, vitlaus, hauslaus, etc. etc.

8.) Ceux qui se terminent en: „is“, „ss“, p. ex.: vis, margvis, fávis, vegvis, stelvis, uppvis, fundvis, réttvis, kjankvis, brekkvis, prettvis; viss, fótvis, hárviss, höggviss, etc. etc.

9.) Ceux qui se terminent en: „a, i“ ou: „andi“, sont toujours indéclinables, p. ex.: hissa, hlessa, hamstola, dauðvona, einskipa, innkulsa, vitstola, agndofa, höggdofa, fulltiða, óðamála, málþola, einmana, uppiskroppa, vansefta, eimmuna, jafnbola, úrvinda, ómálga, frumvaxta, alæta, handlama, alvista; afhalandi, framúrskarandi, vísvitandi, afluðandi, óafvitandi, standandi, riðandi, gangandi, aðnjórandi, etc.

NB.: Les mots de cette catégorie, c'est-à-dire: ceux qui se terminent en: „andi“, sont aussi à regarder, et comme participe présent. et comme gérondif.

10.) Le mot de: „fleiri“ qui se termine par un „i“, sert tantôt d'un adjectif collectif, tantôt du comparatif de: „margur“, présentant la forme comparative du nominatif pluriel. Il se décline dans tous les cas d'un genre quelconque, comme il suit:

1) Np.: fleiri.		Dp.: fleirum.
Ap.: fleiri.		Gp.: fleiri.

2) Quand „fleiri“ sert d'un adjectif précédant un substantif n'ayant que la forme collective au neutre, p. ex.: „fólk“, „fé“, il se décline, comme il suit:

Np. & Ap.: fleira (fólk, fé).
Dp.: fleiru (fólk, fé).
Gp.: fleira (fólks, fjár).

NB.: Si un substantif au neutre singulier devient collectif au pluriel, p. ex.: börn, lömb, tryppi, verkfæri, etc., le mot de: „fleiri“ se décline toujours comme Nr. 1. ci-dessus.

Ia, ríkur (riche).
Masculin.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

	Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: ríkur.		Np.: ríkir.	
As.: ríkan.		Ap.: ríka.	
Ds.: ríkum.		Dp.: ríkum.	
Gs.: ríks.		Gp.: ríkra.	

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

	Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: ríki.		Np.: ríku.	
As.: ríka.		Ap.: ríku.	
Ds.: ríka.		Dp.: ríku.	
Gs.: ríka.		Gp.: ríku.	

Féminin.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

	Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: rík.		Np.: ríkar.	
As.: ríka.		Ap.: ríkar.	
Ds.: ríkri.		Dp.: ríkum.	
Gs.: ríkrar.		Gp.: ríkra.	

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

	Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: ríka.		Np.: ríku.	
As.: ríku.		Ap.: ríku.	
Ds.: ríku.		Dp.: ríku.	
Gs.: ríku.		Gp.: ríku.	

Neutre.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

	Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: ríkt.		Np.: rík.	
As.: ríkt.		Ap.: rík.	
Ds.: ríku.		Dp.: ríkum.	
Gs.: ríks.		Gp.: ríkra.	

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

	Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: ríka.		Np.: ríku.	
As.: ríka.		Ap.: ríku.	
Ds.: ríka.		Dp.: ríku.	
Gs.: ríka.		Gp.: ríku.	

I b1, **kaldur** (froid).

Masculin.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

	Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: kaldur.		Np.: kaldir.	
As.: kaldan.		Ap.: kalda.	
Ds.: köldum.		Dp.: köldum.	
Gs.: kalds.		Gp.: kaldra.	

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

	Au singulier.		Au pluriel.
Ns.: kaldi.		Np.: köldu.	
As.: kalda.		Ap.: köldu.	
Ds.: kalda.		Dp.: köldu.	
Gs.: kalda.		Gp.: köldu.	

Féminin.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier. Ns.: köld. As.: kalda. Ds.: kaldri. Gs.: kaldrar.	Au pluriel. Np.: kaldar. Ap.: kaldar. Dp.: köldum. Gp.: kaldra.
---	---

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier. Ns.: kalda. As.: köldu. Ds.: köldu. Gs.: köldu.	Au pluriel. Np.: köldu. Ap.: köldu. Dp.: köldu. Gp.: köldu.
---	---

Neutre.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier. Ns.: kalt. As.: kalt. Ds.: köldu. Gs.: kalds.	Au pluriel. Np.: köld. Ap.: köld. Dp.: köldum. Gp.: kaldra.
---	---

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier. Ns.: kalda. As.: kalda. Ds.: kalda. Gs.: kalda.	Au pluriel. Np.: köldu. Ap.: köldu. Dp.: köldu. Gp.: köldu.
---	---

NB. Les mots suivants se déclinent d'après ce mot (ð: I þí): alvaldur, einfaldur, tvöfaldur, flatur, brattur, latur, svartur, bjartur, glaður, hraður, graður, margur. etc.

I b2, **aflagaður** (corrompu).

Masculin.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier. Ns.: aflagaður. As.: aflagaðan. Ds.: aflöguðum. Gs.: aflagaðs.	Au pluriel. Np.: aflagaðir. Ap.: aflagaða. Dp.: aflöguðum. Gp.: aflagaðra.
--	--

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier. Ns.: aflagaði. As.: aflagaða. Ds.: aflagaða. Gs.: aflagaða.	Au pluriel. Np.: aflöguðu. Ap.: aflöguðu. Dp.: aflöguðu. Gp.: aflöguðu.
---	---

Féminin.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier. Ns.: aflöguð. As.: aflagaða. Ds.: aflagaðri. Gs.: aflagaðrar.	Au pluriel. Np.: aflagaðar. Ap.: aflagaðar. Dp.: aflöguðum. Gp.: aflagaðra.
---	---

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier. Ns.: <i>aflagaða.</i> As.: <i>aflögúðu.</i> Ds.: <i>aflögúðu.</i> Gs.: <i>aflögúðu.</i>	Au pluriel. Np.: <i>aflögúðu.</i> Ap.: <i>aflögúðu.</i> Dp.: <i>aflögúðu.</i> Gp.: <i>aflögúðu.</i>
---	---

Neutre.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier. Ns.: <i>aflagað.</i> As.: <i>aflagað.</i> Ds.: <i>aflögúðu.</i> Gs.: <i>aflagaðs.</i>	Au pluriel. Np.: <i>aflögúð.</i> Ap.: <i>aflögúð.</i> Dp.: <i>aflögúðum.</i> Gp.: <i>aflagaðra.</i>
---	---

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier. Ns.: <i>aflagaða.</i> As.: <i>aflagaða.</i> Ds.: <i>aflagaða.</i> Gs.: <i>aflagaða.</i>	Au pluriel. Np.: <i>aflögúðu.</i> Ap.: <i>aflögúðu.</i> Dp.: <i>aflögúðu.</i> Gp.: <i>aflögúðu.</i>
---	---

Ib3, **berhöfðaður** (nu-tête).

Masculin.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier. Ns.: <i>berhöfðaður.</i> As.: <i>berhöfðaðan.</i> Ds.: <i>berhöfðuðum.</i> Gs.: <i>berhöfðaðs.</i>	Au pluriel. Np.: <i>berhöfðaðir.</i> Ap.: <i>berhöfðaða.</i> Dp.: <i>berhöfðuðum.</i> Gp.: <i>berhöfðaðra.</i>
--	--

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier. Ns.: <i>berhöfðaði.</i> As.: <i>berhöfðaða.</i> Ds.: <i>berhöfðaða.</i> Gs.: <i>berhöfðaða.</i>	Au pluriel. Np.: <i>berhöfðuðu.</i> Ap.: <i>berhöfðuðu.</i> Dp.: <i>berhöfðuðu.</i> Gp.: <i>berhöfðuðu.</i>
---	---

Féminin.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier. Ns.: <i>berhöfðuð.</i> As.: <i>berhöfðaða.</i> Ds.: <i>berhöfðaðri.</i> Gs.: <i>berhöfðaðrar.</i>	Au pluriel. Np.: <i>berhöfðaðar.</i> Ap.: <i>berhöfðaðar.</i> Dp.: <i>berhöfðuðum.</i> Gp.: <i>berhöfðaðra.</i>
---	---

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier. Ns.: <i>berhöfðaða.</i> As.: <i>berhöfðuðu.</i> Ds.: <i>berhöfðuðu.</i> Gs.: <i>berhöfðuðu.</i>	Au pluriel. Np.: <i>berhöfðuðu.</i> Ap.: <i>berhöfðuðu.</i> Dp.: <i>berhöfðuðu.</i> Gp.: <i>berhöfðuðu.</i>
---	---

Neutre.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier. Ns.: <i>berhöfðad.</i> As.: <i>berhöfðað.</i> Ds.: <i>berhöfðuðu.</i> Gs.: <i>berhöfðaðs.</i>	Au pluriel. Np.: <i>berhöfðuð.</i> Ap.: <i>berhöfðuð.</i> Dp.: <i>berhöfðuðum.</i> Gp.: <i>berhöfðaðra.</i>
---	---

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: berhöfðaða.	Np.: berhöfðuðu.
As.: berhöfðaða.	Ap.: berhöfðuðu.
Ds.: berhöfðaða.	Dp.: berhöfðuðu.
Gs.: berhöfðaða.	Gp.: berhöfðuðu.

Ic, hjartkær (bien aimé, chéri).

Masculin.

NB. Où l'*r*" final au nominatif singulier n'est point du tout élidé, suivant les explications ci-dessus, voir: (6 b).

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hjartkær.	Np.: hjartkærir.
As.: hjartkera.	Ap.: hjartkæra.
Ds.: hjartkærum.	Dp.: hjartkærum.
Gs.: hjartkærs.	Gp.: hjartkærra.

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hjartkæri.	Np.: hjartkæru.
As.: hjartkæra.	Ap.: hjartkæru.
Ds.: hjartkæra.	Dp.: hjartkæru.
Gs.: hjartkæra.	Gp.: hjartkæru.

Féminin.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hjartkær.	Np.: hjartkærar.
As.: hjartkæra.	Ap.: hjartkærar.
Ds.: hjartkærra.	Dp.: hjartkærum.
Gs.: hjartkærrar.	Gp.: hjartkærra.

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hjartkæra.	Np.: hjartkæru.
As.: hjartkæru.	Ap.: hjartkæru.
Ds.: hjartkæru.	Dp.: hjartkæru.
Gs.: hjartkæru.	Gp.: hjartkæru.

Neutre.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hjartkært.	Np.: hjartkær.
As.: hjartkært.	Ap.: hjartkær.
Ds.: hjartkæru.	Dp.: hjartkærum.
Gs.: hjartkærs.	Gp.: hjartkærra.

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hjartkæra.	Np.: hjartkæru.
As.: hjartkæra.	Ap.: hjartkæru.
Ds.: hjartkæra.	Dp.: hjartkæru.
Gs.: hjartkæra.	Gp.: hjartkæru.

I d 1, vakur (ambleur, qui va l'amble).

1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

MASCULIN.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: <i>vakur.</i>	Np.: <i>vakrir.</i>
As.: <i>vakran.</i>	Ap.: <i>vakra.</i>
Ds.: <i>vökrum.</i>	Dp.: <i>vökrum.</i>
Gs.: <i>vakurs.</i>	Gp.: <i>vakurra.</i>

2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: <i>vakri.</i>	Np.: <i>vökru.</i>
As.: <i>vakra.</i>	Ap.: <i>vökru.</i>
Ds.: <i>vakra.</i>	Dp.: <i>vökru.</i>
Gs.: <i>vakra.</i>	Gp.: <i>vökru.</i>

FÉMININ.**1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.**

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: <i>vökur.</i>	Np.: <i>vakrar.</i>
As.: <i>vakra.</i>	Ap.: <i>vakrar.</i>
Ds.: <i>vakurri</i> (ou: <i>vakri</i>).	Dp.: <i>vökrum.</i>
Gs.: <i>vakurrar</i> (ou: <i>vakrar</i>).	Gp.: <i>vakurra.</i>

2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: <i>vakra.</i>	Np.: <i>vökru.</i>
As.: <i>vökru.</i>	Ap.: <i>vökru.</i>
Ds.: <i>vökru.</i>	Dp.: <i>vökru.</i>
Gs.: <i>vökru.</i>	Gp.: <i>vökru.</i>

NEUTRE.**1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.**

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: <i>vakurt.</i>	Np.: <i>vökur.</i>
As.: <i>vakurt.</i>	Ap.: <i>vökur.</i>
Ds.: <i>vökru.</i>	Dp.: <i>vökrum.</i>
Gs.: <i>vakurs.</i>	Gp.: <i>vakurra.</i>

2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: <i>vakra.</i>	Np.: <i>vökru.</i>
As.: <i>vakra.</i>	Ap.: <i>vökru.</i>
Ds.: <i>vakra.</i>	Dp.: <i>vökru.</i>
Gs.: <i>vakra.</i>	Gp.: <i>vökru.</i>

N.B. 1.) L' „r“ final au nominatif singulier n'est pas du tout une marque de la désinence du nominatif, mais il appartient au contraire à la racine elle-même du mot, et par suite, il n'est élide dans aucun cas.

N.B. 2.) La comparaison de ce mot est tout-à-fait la même que celle de: „nakinn“, excepté, au féminin et au neutre tous les deux, et au singulier, et au pluriel; il y a deux formes de comparatif et de superlatif.

En voici la comparaison:

a.) Comparatif: (masculin), *vakrari* (régul.); irrég.: *vekurri.*

— (féminin) — — ; — —

— (neutre pl.) — — ; — —

b.) Superlatif: (masculin), *vakrastur* — ; — *vekurstur.*

— (féminin), *vökrust.*

— (neutre pl.) —

c.) Au neutre singulier:

Comparatif: *vakrara* (régul.); irrég.: *vekurra.*

Superlatif: *vakrast* — ; — *vekurst.*

2.) Celle de la forme irrégulière:

a) Féminin (superlatif).

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: vekurst.	Np.: vekurstar.
As.: vekursta.	Ap.: vekurstar.
Ds.: vekurstri.	Dp.: vekurstum.
Gs.: vekurstrar.	Gp.: vekurstra.

b) Neutre (superlatif).

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: vekurst.	Np.: vekurst.
As.: vekurst.	Ap.: vekurst.
Ds.: vekurstu.	Dp.: vekurstum.
Gs.: vekursts.	Gp.: vekurstra.

I d2, **vitur** (sage).

Masculin.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.

Ns.: vitur.	Au pluriel.
As.: vitran.	Np.: vitrir.
Ds.: vitrum.	Ap.: vitra.
Gs.: viturs.	Dp.: vitrum.
	Gp.: viturra, (vitra).

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.

Ns.: vitri.	Au pluriel.
As.: vitra.	Np.: vitru.
Ds.: vitra.	Ap.: vitru.
Gs.: vitra.	Dp.: vitru.

Féminin.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.

Ns.: vitur.	Au pluriel.
As.: vitra.	Np.: vitrar.
Ds.: viturri, (vitri).	Ap.: vitrar.
Gs.: viturrar, (vitrar).	Dp.: vitrum.
	Gp.: viturra, (vitra).

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.

Ns.: vitra.	Au pluriel.
As.: vitru.	Np.: vitru.
Ds.: vitru.	Ap.: vitru.
Gs.: vitru.	Dp.: vitru.

Neutre.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.

Ns.: viturt.	Au pluriel.
As.: viturt.	Np.: vitur.
Ds.: vitru.	Ap.: vitur.
Gs.: viturs.	Dp.: vitrum.
	Gp.: viturra, (vitra).

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.

Ns.: vitra.	Au pluriel.
As.: vitra.	Np.: vitru.
Ds.: vitra.	Ap.: vitru.
Gs.: vitra.	Dp.: vitru.
	Gp.: vitru.

I e, **blár** (bleu).

Masculin.

N.B. Où l' „r“ final au nominatif singulier est en partie élidé, suivant les explications ci-dessus, voir: (6a).

- 1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: blár.	Np.: bláir.
As.: bláan.	Ap.: bláa.
Ds.: bláum, (blám).	Dp.: bláum, (blám).
Gs.: blás.	Gp.: blárra.

- 2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: bláí.	Np.: bláu.
As.: bláa.	Ap.: bláu.
Ds.: bláa.	Dp.: bláu.
Gs.: bláa.	Gp.: bláu.

Féminin.

- 1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: blá.	Np.: bláar.
As.: bláa.	Ap.: bláar.
Ds.: blárri.	Dp.: bláum, (blám).
Gs.: blárrar.	Gp.: blárra.

- 2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: bláa.	Np.: bláu.
As.: bláu.	Ap.: bláu.
Ds.: bláu.	Dp.: bláu.
Gs.: bláu.	Gp.: bláu.

Neutre.

- 1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: blátt.	Np.: blá.
As.: blátt.	Ap.: blá.
Ds.: bláu.	Dp.: bláum, (blám).
Gs.: blás.	Gp.: blárra.

- 2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: bláa.	Np.: bláu.
As.: bláa.	Ap.: bláu.
Ds.: bláa.	Dp.: bláu.
Gs.: bláa.	Gp.: bláu.

N.B. Les mots qui se déclinent comme celui-ci sont les suivants: „fár, mjór, rór, óró, nýr, sljór, hár, frjór, þrár, frár, knár, hrár, smár, grár, trúr, opinskár, etc.

I fí, **míkill** (grand).

Masculin.

- 1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: mikill.	Np.: miklir.
As.: mikin.	Ap.: mikla.
Ds.: miklum.	Dp.: miklum.
Gs.: mikils.	Gp.: mikilla.

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: mikli.	Np.: miklu.
As.: mikla.	Ap.: miklu.
Ds.: mikla.	Dp.: miklu.
Gs.: mikla.	Gp.: miklu.

Féminin.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: mikil.	Np.: miklar.
As.: mikla.	Ap.: miklar.
Ds.: mikilli.	Dp.: miklum.
Gs.: mikillar.	Gp.: mikilla.

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: mikla.	Np.: miklu.
As.: miklu.	Ap.: miklu.
Ds.: miklu.	Dp.: miklu.
Gs.: miklu.	Gp.: miklu.

Neutre.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: mikil.	Np.: mikil.
As.: mikil.	Ap.: mikil.
Ds.: miklu.	Dp.: miklum.
Gs.: mikils.	Gp.: mikilla.

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: mikla.	Np.: miklu.
As.: mikla.	Ap.: miklu.
Ds.: mikla.	Dp.: miklu.
Gs.: mikla.	Gp.: miklu.

If2, gamall (vieux).

Masculin.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: gamall.	Np.: gamilar.
As.: gamlan.	Ap.: gamla.
Ds.: gömlum.	Dp.: gömlum.
Gs.: gamals.	Gp.: gamalla.

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: gamli.	Np.: gömlu.
As.: gamla.	Ap.: gömlu.
Ds.: gamla.	Dp.: gömlu.
Gs.: gamla.	Gp.: gömlu.

Féminin.

1.) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: gömul.	Np.: gamilar.
As.: gamla.	Ap.: gamlar.
Ds.: gamalli.	Dp.: gömlum.
Gs.: gamallar.	Gp.: gamalla.

2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: gamla.	Np.: gömlu.
As.: gömlu.	Ap.: gömlu.
Ds.: gömlu.	Dp.: gömlum.
Gs.: gömlu.	Gp.: gömlu.

Neutre.**1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.**

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: gamalt.	Np.: gömul.
As.: gamalt.	Ap.: gömul.
Ds.: gömlu.	Dp.: gömlum.
Gs.: gamals.	Gp.: gamalla.

2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: gamla.	Np.: gömlu.
As.: gamla.	Ap.: gömlu.
Ds.: gamla.	Dp.: gömlu.
Gs.: gamla.	Gp.: gömlu.

Ig, hygginn (sage).

NB. Tous les adjectifs et participes qui se sont formés de la conjugaison fermée, se déclinent comme: „hygginn“ ou: „farinn“ (ds.: förnum), etc., mais ceux qui se sont formés de la conjugaison ouverte se déclinent comme: „nakinn“, etc. (o: Ih, ci-après).

Masculin.**1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.**

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hygginn.	Np.: hyggfir.
As.: hygginn.	Ap.: hyggna.
Ds.: hyggnum.	Dp.: hyggnum.
Gs.: hyggins.	Gp.: hygginna.

2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hyggni.	Np.: hyggnu.
As.: hyggna.	Ap.: hyggnu.
Ds.: hyggna.	Dp.: hyggnu.
Gs.: hyggna.	Gp.: hyggnu.

Féminin.**1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.**

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hyggin.	Np.: hyggnar.
As.: hyggna.	Ap.: hyggnar.
Ds.: hyggini.	Dp.: hyggnuni.
Gs.: hygginar.	Gp.: hygginna.

2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: hyggna.	Np.: hyggnu.
As.: hyggnu.	Ap.: hyggnu.
Ds.: hyggnu.	Dp.: hyggnu.
Gs.: hyggnu.	Gp.: hyggnu.

Neutre.

- 1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: hyggið.	Np.: hyggin.
As.: hyggið.	Ap.: hyggin.
Ds.: hyggnu.	Dp.: hyggnum.
Gs.: hyggins.	Gp.: hygginna.

- 2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: hyggna.	Np.: hyggnu.
As.: hyggna.	Ap.: hyggnu.
Ds.: hyggna.	Dp.: hyggnu.
Gs.: hyggna.	Gp.: hyggnu.

N.B. Les mots suivants se déclinent comme celui-ci, savoir: skorinn (skornum), borinn (bornum), mokinn (moknum), skotinn (skotnum), lotinn (lotnum), brotinn (brotnum), láttinn (látnum), grátinn (grátnum), gefinn (gefnum), stolinn (stolnum), metinn (metnum), hnýpinn (hnýpnum), stúrinn (stúrn-um), etc.

Ih, nakinn (nu).

- 1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Masculin.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: nakinn.	Np.: naktir.
As.: nakinn, (naktan).	Ap.: nakta.
Ds.: nöktum.	Dp.: nöktum.
Gs.: nakins.	Gp.: nakinna, (naktra).

- 2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: nakti.	Np.: nöktu.
As.: nakta.	Ap.: nöktu.
Ds.: nakta.	Dp.: nöktu.
Gs.: nakta.	Gp.: nöktu.

Féminin.

- 1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: nakin.	Np.: naktar.
As.: nakta.	Ap.: naktar.
Ds.: nakinni (ou: naktri).	Dp.: nöktum.
Gs.: nakinnar (ou: naktrar).	Gp.: nakinna, (naktra).

- 2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au plurIEL.
Ns.: nakta.	Np.: nöktu.
As.: nöktu.	Ap.: nöktu.
Ds.: nöktu.	Dp.: nöktu.
Gs.: nöktu.	Gp.: nöktu.

Neutre.

- 1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: nakið.	Np.: nakin.
As.: nakið.	Ap.: nakin.
Ds.: nöktu.	Dp.: nöktum.
Gs.: nakins.	Gp.: nakinna, (naktra).

- 2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: nakta.	Np.: nöktu.
As.: nakta.	Ap.: nöktu.
Ds.: nakta.	Dp.: nöktu.
Gs.: nakta.	Gp.: nöktu.

NB. 1) Tous les participes et adjectifs se terminant en: „inn“, dont la fin de la racine du mot est en: „ak“, ainsi que: „hrakinn, pakinn“, etc. se déclinent tout-à-fait comme: „nakinn“; on y intercale aussi, comme à: „nakinn“ dans tous les mêmes cas d'un genre quelconque le „t“; en outre, les mêmes sons transitoires en: ð, y ont aussi lieu.

(Ii, fallinn (tombé).

- 1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Masculin.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: fallinn.	Np.: fallnir.
As.: fallinn.	Ap.: fallna.
Ds.: föllnum.	Dp.: föllnum.
Gs.: fallins.	Gp.: fallinna.

- 2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: fallni.	Np.: föllnu.
As.: fallna.	Ap.: föllnu.
Ds.: fallna.	Dp.: föllnu.
Gs.: fallna.	Gp.: föllnu.

Féminin.

- 1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: fallin.	Np.: fallnar.
As.: fallna.	Ap.: fallnar.
Ds.: fallinni.	Dp.: föllnum.
Gs.: fallinnar, (fallnar).	Gp.: fallinna.

- 2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: fallna.	Np.: föllnu.
As.: föllnu.	Ap.: föllnu.
Ds.: föllnu.	Dp.: föllnu.
Gs.: föllnu.	Gp.: föllnu.

Neutre.

- 1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: fallið.	Np.: fallin.
As.: fallið.	Ap.: fallin.
Ds.: föllnu.	Dp.: föllnum.
Gs.: fallins.	Gp.: fallinna.

2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: fallna.	Np.: föllnu.
As.: fallna.	Ap.: föllnu.
Ds.: fallna.	Dp.: föllnu.
Gs.: fallna.	Gp.: föllnu.

NB. Les mots suivants se déclinent comme celui-ci: **graffinn** (**gröfnum**), **skafinn** (**sköfnum**), **laginn** (**lögnum**), **natinn** (**nötnum**), **farinn** (**förnum**), etc.

Ij. kvalinn (tourmenté).

1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Masculin.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: kvalinn.	Np.: kvaldir.
As.: kvalinn.	Ap.: kvalda.
Ds.: kvöldum.	Dp.: kvöldum.
Gs.: kvalins.	Gp.: kvalinna, (kvaldra).

2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: kvaldi.	Np.: kvöldu.
As.: kvalda.	Ap.: kvöldu.
Ds.: kvalda.	Dp.: kvöldu.
Gs.: kvalda.	Gp.: kvöldu.

Féminin.

1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: kvalin.	Np.: kvaldar.
As.: kvalda.	Ap.: kvaldar.
Ds.: kvalinni, (kvaldri).	Dp.: kvöldum.
Gs.: kvalinnar.	Gp.: kvalinna, (kvaldra).

2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: kvalda.	Np.: kvöldu.
As.: kvöldu.	Ap.: kvöldu.
Ds.: kvöldu.	Dp.: kvöldu.
Gs.: kvöldu.	Gp.: kvöldu.

Neutre.

1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: kvalið.	Np.: kvalin.
As.: kvalið.	Ap.: kvalin.
Ds.: kvöldum.	Dp.: kvöldum.
Gs.: kvalins.	Gp.: kvalinna, (kvaldra).

2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: kvalda.	Np.: kvöldu.
As.: kvalda.	Ap.: kvöldu.
Ds.: kvalda.	Dp.: kvöldu.
Gs.: kvalda.	Gp.: kvöldu.

NB. Les mots suivants se déclinent comme celui-ci, savoir: **galinn** (**göldum**), **falinn** (**földum**), **talinn** (**töldum**), **kalinn** (**köldum**), **alinn** (**öldum**), **laminn**

(lömdum), taminn (tömdum), saminn (sömdum), framinn (frömdum), kraminn (krömdum), vaninn (vöndum).

Ik, **barinn** (battu).

- 1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Masculin.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: barinn.	Np.: barðir.
As.: barinn.	Ap.: barða.
Ds.: börðum.	Dp.: börðum.
Gs.: barins.	Gp.: barinna, (barðra).

- 2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: barði.	Np.: börðu.
As.: barða.	Ap.: börðu.
Ds.: barða.	Dp.: börðu.
Gs.: barða.	Gp.: börðu.

Féminin.

- 1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: barin.	Np.: barðar.
As.: barða.	Ap.: barðar.
Ds.: barinni, (barðri).	Dp.: börðum.
Gs.: barinnar, (barðrar).	Gp.: barinna, (barðra).

- 2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: barða.	Np.: börðu.
As.: börðu.	Ap.: börðu.
Ds.: börðu.	Dp.: börðu.
Gs.: börðu.	Gp.: börðu.

Neutre.

- 1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: barið.	Np.: barin.
As.: barið.	Ap.: barin.
Ds.: börðu.	Dp.: börðum.
Gs.: barins.	Gp.: barinna, (barðra).

- 2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: barða.	Np.: börðu.
As.: barða.	Ap.: börðu.
Ds.: barða.	Dp.: börðu.
Gs.: barða.	Gp.: börðu.

NB. Les mots suivants se déclinent comme celui-ci, savoir: hafinn (höfðum), vafinn (vöfðum), tafinn (töfðum), krafinn (kröfðum), varinn (vörðum), marninn (mörðum), etc.

II, **skilinn** (compris).

- 1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Masculin.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: skilinn.	Np.: skildir.
As.: skilinn.	Ap.: skilda.
Ds.: skildum.	Dp.: skildum.
Gs.: skilins.	Gp.: skilinna.

2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: skildi.	Np.: skildu.
As.: skilda.	Ap.: skilda.
Ds.: skilda.	Dp.: skilda.
Gs.: skilda.	Gp.: skilda.

Féminin.

1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: skilin.	Np.: skildar.
As.: skilda.	Ap.: skildar.
Ds.: skilinni	Dp.: skildum.
Gs.: skilinnar.	Gp.: skilinna.

2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: skilda.	Np.: skildu.
As.: skildu.	Ap.: skildu.
Ds.: skildu.	Dp.: skildu.
Gs.: skildu.	Gp.: skildu.

Neutre.

1) Avec le substantif et sans l'article déf., mais avec l'article indéf.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: skilið.	Np.: skilin.
As.: skilið.	Ap.: skilin.
Ds.: skildu.	Dp.: skildum.
Gs.: skilins.	Gp.: skilinna.

2) Avec l'article défini et avec le substantif.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: skilda.	Np.: skildu.
As.: skilda.	Ap.: skildu.
Ds.: skilda.	Dp.: skildu.
Gs.: skilda.	Gp.: skildu.

NB. Les adjectifs et participes composés de: „skilinn“ se déclinent comme celui-ci, excepté: „hreinskilinn“ qui se décline comme: Ig; p. ex.: auðskilinn, torskilinn, misskilinn, fráskilinn, aðskilinn, etc. comme: II.

Les comparaisons.

Suivant ce système, les comparaisons sont au nombre de cinq, savoir:

- 1) La comparaison régulière.
- 2) — — irrégulière.
- 3) — — périphonique.
- 4) — — sans positif.
- 5) Les comparaisons adverbiales.

I. De la comparaison régulière.

Comparatif et superlatif.

a) La comparaison régulière est celle dont la terminaison au positif du nominatif singulier est en: ur, all, áll, inn, ill, ýll, (ull, úll), fn, gn, rn, s, is, ss, (r, cpr.: les explications des terminaisons des adjectifs), excepté: "stór" & "einskær"; le premier se compare suivant la comparaison périphonique, mais le second se compare suivant celle qui se termine en: "i".

La désinence du comparatif de cette catégorie est dans tous les cas, et au masculin singulier & pluriel, et au féminin singulier & pluriel, aussi au neutre pluriel en: "i" ou: ari.

Le suffixe du superlatif de cette catégorie est toujours au nominatif singulier du masculin en: "ast[ur]"; au féminin en: "ust" et au neutre en: "ast".

NB. Il ne faut jamais intercaler au superlatif le suffixe du comparatif : "r" avant le suffixe du superlatif, p. ex.: comp.: ríkari; superl.: ríkastur [et non pas: ríkarstur]; comp.: mjórrí, superl.: mjóstur, [et non pas: mjörstur], comp.: skárrí, superl.: skástur, [et non pas: skárstur], etc. etc.

Le superlatif se décline dans tous les cas d'un genre quelconque, comme son positif de manière que la forme du superlatif au nominatif singulier (o: "ast(ur), ust, ast"), se place entre la racine du mot lui-même et la désinence du cas corrélatif, p. ex.: ríkur, sup.: ríkastur, etc. etc.

Le superlatif de la comparaison régulière est celui dont la désinence au positif est en particulier en: "ur" & "inn". A cette comparaison appartiennent les adjectifs qui se terminent en:

all, áll, inn, ull, úll, ll (p. ex.: heill), æll, nn, fn, gn, rn, ss, s, is ("r"). Voir les adjectifs: 6b) [nn]. Voir les adjectifs: 5]. (Voir du reste la I. comparaison: a).

NB.1) Les mots, p. ex.: háll, heill, fúll, stopull, etc. et du reste tous les adjectifs au masculin qui se terminent en: áll, ull, úll, æll, ll [et "nn", p. ex.: kænn, grenn], etc. n'ont plus l'"i" ni l'"n" final au superlatif, comme ceux-ci sont à regarder, comme une marque de la désinence du nominatif singulier. Ces mots sont tout-à-fait en analogie avec: mjór, stór, rór, etc., p. ex.: comp.: hálli, (hálarí), superl.: hálastur; comp.: stopulli, sup.: stopulastur; kænni, kænastur (kænstur), etc.

Exception: Le mot de: "vænn", comparat.: vennni, superl.: "vænstur" (fém. et neutre: "vænst"). Aussi le mot de: "snjall" qui fait au comparatif: snjallari, superl.: "snjallastur", (fém.: snjöllust).

NB.2) Tous les adjectifs qui se terminent en: "inn" forment leur superlatif du comparatif, p. ex.: comp.: hyggarni, (superl.: hyggastur).

NB.3) Tous les adjectifs au neutre d'après cette comparaison élient la lettre de: "t" au superlatif, p. ex.: ríkt, hált (superl.: ríkast, hálast), etc. etc.

b) Il y a des adjectifs qui ont un "r" final au positif au nominatif singulier, lequel ils redoublent au comparatif, p. ex.: mjór, prár. (Voir: les adjectifs, NB. 3 ci-après). Ces lettres ne se trouvent pas du tout au superlatif, dont le suffixe est en: "st", p. ex.: prástur, mjóstur, etc.

NB. La déclinaison de ces mots est toujours de même au singulier dans tous les cas, et au féminin, et au neutre.

Voici les exemples, suivant les explications des adjectifs et participes (1.—10.):

- 1.) Positif (masculin) ríkur, vitur, snjall, hygginn, náinn, stopull, fúll, háll, heill, veill, jafn, megn, laus, hás, vis, viss, skær, ágjarn.
- (féminin) rík, vitur, snjöll, hyggin, náiñ, stopul, fúl, hál, heil, veil, jöfn, megn, laus, hás, vis, viss, skær, ágjörn.
- (neutre) ríkt, viturt, snjalt hyggjöld, náið, stopult, fúlt, hált, heilt, veilt, jafnt, megnit, laust, hást, vist, vis(s)t, skært, ágjarnt.

Comparatif (masc., fém. sing. et neutre pl.) rikari, vitrari, snjallari, hyggnari, nánari, stopulli, fúlli, hálli, (hálarí), heilli, veilli, (veilarí?). jafnari, megnari, lausari, hásari, visari, vissari, skærari, ágjarnari.

2.) Comparatif au neutre sing.: ríkara, vitrara, snjallara, hyggnara, nánara, stopulla, fúlla, bálla, (hálara), heilla, veilla, (veilarí?), jafnara, megnara, lausara, hásara, visara, vissara, skærara, ágjarnara.

Superlatif (masc.), ríkastur, vitrastur, snjallastur, hyggnastur, nánastur, stopulastur, fúlastur, hálastur, heilastur, veilastur, jafnastur, megnastur, lausastur, hásastur, vísastur, vissastur, skærastur, ágjarnastur.

— (féminin, sing. et neutre pl.), ríkust, vitrust, snjöllust, hyggnust, nánust, stopulust, fúlust, hálust, heilust, veilust, jöfnust, megnust, lausust, hásust, vísust, vissust, skærust, ágjornust.

Superlatif (neutre sing.), ríkast, vitrast, snjallast, hyggnast, nánast, stopulast, fúlast, hálast, heilast, veilast, jafnast, megnast, lausast, hásast, vísast, vissast, skærast, ágjarnast.

NB. 1.) Comme on le verra, les adjectifs et les participes qui se terminent en: „áll“ et „[ei]ll“, etc., peuvent aussi bien former leur comparatif en ajoutant au positif au masculin l’ „i“, p. ex.: heill (comp. heilli) qu’en ajoutant au positif au féminin le suffixe comparatif (o: ari), p. ex.: hál (comp. hálarí), etc.

NB. 2.) Les adjectifs et les participes dont la terminaison au nominatif singulier est en: „inn“ (NB. Ceux de la déclinaison: Ig), forment toujours, sans exceptions, leur comparatif et superlatif du datif singulier au masculin, d’un genre quelconque, p. ex.: ds.: flóknum, hyggnum, comparat. masc. fém. sing. et neutre pl.: flóknari, hyggnari, etc.

NB. 3.) Les mots dont la terminaison au masculin singulier du nominatif est en: „nn“, æll, (ull, úll, [„r“, cpr.: I e]) forment leur comparatif en y ajoutant pour la plupart du temps l’ „i“, p. ex.: vænn, comp.: vænni, beinni, sælli, etc. ou: „ri“, p. ex.: mjór (mjórri), grár (grárrí), nýr (nýrrí), þrár (þrárrí), etc. etc. Positif (masc.): vænn, beinn, sæll, indæll, (stopull), mikill, mjór, þrár, nýr, etc.

— (fém.): væn, bein, sæl, indæl, (stopul), mikil, mjó, þrá, ný, etc.

Comparatif (masc., fém. sing. et neutre pl.) vænni, beinni, sælli, (stopulli), meiri, [irrég.] mjórri, þrárrí, nýrrí, etc.

Au neutre singulier dans tous les cas, il se termine en: „a“, p. ex.: Positif: vænt, beint, sælt, indælt, (stopult), mikid (irrég.), mjótt, þrátt, nýtt.

Comparatif: vænna, beinna, sælla, indælla, (stopulla), meira (irrég.), mjórra, þrárra, nýrra.

Superlatif: (masc.) vænurstur, beinastur, sælastur, indælastur, stopulastur, mestur (irr.), mjóstur, þrástur (þráastur), nýastur.

— (fém. sing. et neutre pl.) vænst, beinust, sælust, indælust, stopulust, mest (irr.), mjóst, þrást (þráast), nýust.

Superlatif: (neutre sing.), vænst, beinast, sælast, indælast, stopulast, mest (irr.), mjóst, þrást (þráast), nýast.

Voici la déclinaison de:

„ríkur“ au superlatif:

1.) Masculin (sans article).

Au singulier.

- Ns.: ríkastur.
- As.: ríkastan.
- Ds.: ríkustum.
- Gs.: ríkasts.

Au pluriel.

- Np.: ríkastir.
- Ap.: ríkasta.
- Dp.: ríkustum.
- Gp.: ríkastra.

Féminin (sans article).

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: rikust.	Np.: rikastar.
As.: rikasta.	Ap.: rikastar.
Ds.: rikastri.	Dp.: ríkustum.
Gs.: rikastrar.	Gp.: ríkastra.

Neutre (sans article).

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: ríkast.	Np.: ríkust.
As.: ríkast.	Ap.: ríkust.
Ds.: ríkustu.	Dp.: ríkustum.
Gs.: ríkasts.	Gp.: ríkastra.

2.) Avec l'article défini et avec le substantif.

Masculin.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hinn ríkasti.	Np.: hinir ríkustu.
As.: hinn ríkasta.	Ap.: hina ríkustu.
Ds.: hinum ríkasta.	Dp.: hinum ríkustu.
Gs.: hins ríkasta.	Gp.: hinna ríkustu.

Féminin.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hin ríkasta.	Np.: hinar ríkustu.
As.: hina ríkustu.	Ap.: hinar ríkustu.
Ds.: hinum ríkustu.	Dp.: hinum ríkustu.
Gs.: hinnar ríkustu.	Gp.: hinna ríkustu.

Neutre.

Au singulier.	Au pluriel.
Ns.: hið ríkasta.	Np.: hin ríkustu.
As.: hið ríkasta.	Ap.: hin ríkustu.
Ds.: hinu ríkasta.	Dp.: hinum ríkustu.
Gs.: hins ríkasta.	Gp.: hinna ríkustu.

II. De la comparaison irrégulière

Comparatif et superlatif.

La comparaison irrégulière est celle dont le comparatif et superlatif n'ont point de ressemblance avec le positif, et où se forme pour la plupart du temps d'une manière un peu irrégulière le superlatif du comparatif! (Voir ci-après).

La désinence du comparatif de cette catégorie est dans tous les cas, et au masculin singulier et pluriel, et au féminin singulier et pluriel, aussi au neutre pluriel dans tous les cas en: „a“, mais au neutre singulier dans tous les cas en: „a“.

Le superlatif de cette comparaison se forme de la même racine que le comparatif, mais d'une manière un peu irrégulière, comme le positif n'a point de ressemblance, ni avec le comparatif, ni avec le superlatif.

Le suffixe du superlatif de cette catégorie est tantôt de: „st“, tantôt de: „zt“ d'un genre quelconque.

Positif: (masculin), margur, mikill, litill, góður, gamall, vondur, illur.

— (fémin.) mórg, mikil, lítil, góð, gómul, vond, ill.

Comparatif (masculin, féminin, et neutre pl.) fleiri, meiri, minni, betri, eldri, verri, verri.

Au neutre singulier.

Positif: margt, mikið, lítið, gott, gamalt, vont, illt.

Comparatif: fleira, meira, minna, betra, eldra, verra, verrá.

- 1.) Superlatif (masc.): **flestur**, **mestur**, **minnstor**, **beztur**, **elztur**, **verstur**.
 2.) Superl. (au fém. et au neutre) **flest**, **mest**, **minnst**, **bezt elzt**, **verst**, **verst**.

NB. Comme on le voit, le mot de: „fleiri“ est le comparatif de: „margur“, mais il est aussi un adjectif collectif au pluriel ayant une forme de comparatif, sans singulier ni positif. (Voir: les adjectif 10).

III. De la comparaison périphonique.

[isl.: hljóðvarpsstigbreyting].

Comparatif et superlatif.

La comparaison périphonique est celle dont le comparatif prend un son transitoire et duquel le superlatif prend sa forme.

La désinence du comparatif de cette catégorie est dans tous les cas, et au masculin singulier et pluriel, et au féminin singulier et pluriel, aussi au neutre pluriel en: „ri“, mais au neutre singulier dans tous les cas en: „ra“.

Le superlatif de cette catégorie se forme tout-à-fait de la même manière que celui de la IIIème comparaison, savoir de: „st“ et de: „zt“.

NB. On élide les lettres de: „ri“ et „ra“ au superlatif qui forment la désinence du comparatif, p. ex.:

Positif (masculin), **lágur**, **langur**, **svangur**, **djúpur**, **þróngur**, **fár**, **grannur**, **magur**, **hár**, **smár**, **stuttur**, **ungur**, **þungur**, **fullur**, **fagur**, **þunnur**, **grunnur**, **stór**, **náinn**.

— (féminin), **lág**, **löng**, **svöng**, **djúp**, **þróng**, **fá**, **grönn**, **mögur**, **há**, **smá**, **stutt**, **ung**, **þung**, **full**, **fögur**, **þunn**, **grunn**, **stór**, **náiñ**.

Comparatif (masc., féminin sing. et neutre pl.), **lægri**, **lengri**, **svengri**, **dýpri**, **þrengri**, **færri**, **grennri**, **meogra** (magrari, megurri), **hærri**, **smaerri**, **styttri**, **yngri**, **þyngri**, **fegri** (feburri), **pynnri**, **grynnri**, **stærri**, **nánari**.

Superlatif (masculin) **lægstur**, **lengstur**, **svengstur**, **dýpstur**, **þrengstur**, **fæstur**, **grennstur**, **megurstur**, **(magrastur)**, **hæstur**, **smæstur**, **stytztur**, **yngstur**, **þyngstur**, **fyllstur**, **feburstur**, **pynnstur**, **grynnstur**, **stærstur**, **næstur**, **nánastur**.

Au neutre singulier.

Positif: **lágð**, **langt**, **svangt**, **djúpt**, **þróngt**, **fátt**, **grannt**, **magurt**, **hátt**, **smátt**, **stutt**, **ungt**, **þungt**, **fullt**, **fagurt**, **þunnt**, **grunnt**, **stört**, **náið**.

Comparatif: **lægra**, **lengra**, **svengra**, **dýpra**, **þrengra**, **færra**, **grennra**, **megra** (magrari, megurra), **hærra**, **smaerra**, **styttra**, **yngra**, **þyngra**, **fyllra**, **febra** (feburra), **pynnra**, **grynnra**, **stærra**.

Superlatif (fém. et neutre) **lægst lengst**, **svengst**, **dýpst**, **þrengst**, **fæst**, **grennst**, **megurst**, (n.); **magrast**, (n.); **mögurst** (f.), **hæst**, **smæst**, **stytzt**, **yngst**, **þyngst**, **fyllst**, **feburst**, **pynnst**, **grynnst**, **stærst**.

NB.1) Comme on le voit, les mots de: „hærri“, „færri“, „smærri“ élident leur(s) „r[r]“ au superlatif.

NB.2) Le superlatif de ces mots se décline comme celui de la IIère comparaison.

IV. De la comparaison sans positif.

Comparatif et superlatif.

Cette comparaison n'a pas de positif, comme la forme de celui-ci n'existe pas du tout.

La désinence du comparatif de cette catégorie est tout-à-fait la même que celle de la IIIème comparaison (2: en: „ri“ et en: „ra“).

Le superlatif de cette catégorie, se forme de la même racine que le comparatif, tantôt de: „ast(ur)“, „ust“, „ast“, tantôt de: „st“ ou: „zt“.

NB. On élide aussi bien ici les lettres de: „ri“ et „ra“ qui forment le comparatif que celles de la comparaison périphonique (ɔ: de la IIIème comparaison).

1) Au masculin singulier.

Comparatif: innri, neðri, efri, aptari (eptri), fremri, ytri, skárrí, heldri, æðri, fyrrí, sjaldnari, eystri, syðri, vestri (vestari), síðri, síðari, fjerri (fjárrí, firri), nyrðri.

Superlatif: innstur, neðstur, efstur, aptastur (fém.: öptust), fremstur, ytztur, skástur, helztur, æðstur, fyrstur, sjaldnastur (fém.: sjöldnust), næstur, austastur (fém.: austust), syðstur, vestastur (fém.: vestust), síztur, síðastur (fém.: síðust), fjærstur (firstur), nyrðstur.

2) Au féminin et au neutre, c'est-à-dire au nominatif singulier.

Comparatif: innra (f. -i), neðra (f. -i), efra (f. -i), aptara [eptra] (f. -i), fremra (f. -i), ytra (f. -i), skárra, heldra (f. -i), æðra (f. -i), fyrra (f. -i), sjaldnara, eystra, syðra (f. -i), vestra (vestara), síðra (f. -i), síðari (fjærra), nyrðra (f. nyrðri).

Superlatif: innst, neðst, efst, aftast (fém. öptust), fremst, ytzt (yzt), skást, helzt, æðst, fyrst, sjaldnast (fém. sjöldnust), næst, austast (fém. austust), syðst (syzt), vestast, sít, síðast, fjærst (firrst), nyrðst.

NB.1) Le superlatif de ces mots se décline, comme celui de la Ière comparaison.

NB.2) Voir: le comparatif de la IVème comparaison.

NB.a) Le comparatif des points cardinaux ɔ: eystri, vestri (vestari), nyrðri, syðri, tire son origine des substantifs eux-mêmes, savoir: austur, vestur, norður, suður.

NB.b) Le mot de: „síðri“ (superl.: „síztur“) signifie celui qui est inférieur à un autre.

NB.c) Le mot de: „síðari“ (superl.: síðastur), signifie: a) Celui qui est à la suite de quelqu'un. b) Celui qui atteint plus bas qu'un autre.

V. Des comparaisons adverbiales ou des adverbes.

Comparatif et superlatif.

Les comparaisons adverbiales se divisent en quatre classes, savoir:

- a) La comparaison régulière.
- b) — — périphonique.
- c) — — irrégulière.
- d) — — sans positif.

1) régulière.

Le comparatif de cette catégorie se termine toujours en: „ar“.

Le superlatif se forme de la même racine que le comparatif, savoir: tantôt de: „ast“, tantôt de: „st“ ou de: „zt“.

Ces adverbes sont les suivants:

Positif: aptur, inni (ou: inn), fram, viða, opt, sjaldan, úti (ou: út), góðlega, frekt, norður, austur, vestur, suður.

Comparatif: aptar, innar, framar, viðar, optar, sjaldnar, utar, góðlegar, frekara, norðar, austar, vestar, sunnar.

Superlatif: aptast, innst, fremst (framast), viðast, optast, sjaldnast, ytzt góðlegast, frekast, nyrðst, austast, vestast, syðst.

NB.1) Comme on le voit, le comparatif de: „suður“ est „sunnar“ dont le superlatif fait: „syðst“, c'est pourquoi cet adverbe est aussi rangé parmi ceux de la périphonie; il en est aussi de même de: „eystri“ (de: austur).

NB.2) C'est la règle principale dans la langue ancienne islandaise et aussi dans l'usuelle, quand le positif des adverbes a la terminaison en:

„t“, la désinence du comparatif est en: „ra“, p. ex.: hátt, hærra, hæst; lágt, lægra, lægst; brátt, bráðara, bráðast; skjótt, skjótara, skjótast.

2) périphonique.

Le comparatif de cette catégorie se termine, et en: „ar“, et en: „ra“ ou en: „ur“, ou en: „r[r]“.

Le superlatif se forme tantôt du positif, tantôt du comparatif. Son suffixe est soit en: „ast“, soit en: „st“.

Positif: niður, suður, austur, fjarri, upp, uppi, langt (du lieu), lengi (du temps), skammt, frammi, snemma (árla).

Comparatif: neðar, sunnar, eystra (austar), fjær (ferr), efra, ofar, lengra, lengur, skemmr (skemur), fremur (framar), (fyrr) snemur.

Superlatif: neðst, syðst, austast, fjærst (firrst), efst, ofst, lengst, lengst, skemmost, fremst, fyrist.

3) irrégulièr.

Le comparatif n'a point de ressemblance avec le positif.

Le superlatif de cette catégorie se forme de la même racine que le comparatif, mais d'une manière un peu irrégulière. Son suffixe est, soit en: „st“, soit en: „zit“.

Ces adverbes sont les suivants:

Positif: vel, illa, mjög, litið, mikið, margt, litt.

Comparatif: betur, ver, meir, minna, meira, fleira, miður.

Superlatif: bezt, verst, mest, minnst, mest, minnst (sízt).

4) sans positif.

Il n'y a qu'un adverbe qui est sans positif, savoir: „heldur“ dont le superlatif fait: „hélzt“.

Les adverbes.

Tous les adverbes islandais sont pour la plupart du temps indéclinables. Ils se divisent en six classes principales, savoir:

- 1) Les adverbes comparatifs.
- 2) — — simples.
- 3) — — composés.
- 4) — — de temps.
- 5) — — de lieu, avec leurs subdivisions.
- 6) — — prépositionnels.

a) Les adverbes comparatifs.

En ce qui concerne cette catégorie d'adverbes, on doit se familiariser avec la Vième comparaison et ses subdivisions ci-dessus, où tous ces adverbes sont comparés.

b) Les adverbes simples.

Les adverbes de cette catégorie ne sont ni comparables ni déclinables du tout. Ils ne doivent pas être réunis non plus à aucune préposition — comme ceux des adverbes composés.

En voici quelques exemples: annars, kanske, ónögulega, þannig, varla, þverlega, traðla, harðla, jafnvel, etc.

c) Les adverbes composés.

Les adverbes de cette catégorie peuvent se réunir, et à d'autres adverbes, et à des prépositions, aussi peuvent-ils être mis ou placés l'un après l'autre sans aucun hyphen.

En voici quelques exemples: fyrir fram; hér um bil; býsna-vel; furðu-
vel; mjög illa; ágæta-vel; hraparlega illa; fremur vel; heldur (fremur) lag-
lega, etc. etc. etc.

d 1.) Les adverbes de temps.

Ces adverbes sont les suivants:

áðan.	náttlangt.
áður.	nokkurntíma (ou : nokkurn tíma).
áður enn.	i nóttr.
afarlengi.	nú.
alrei.	núna.
altaf.	opt.
alténd.	optlega (peu usité).
ár (og síð).	seinna.
i ár.	seint.
árla.	senn.
árlangt.	sí og æ.
árlega, chaque année.	síð, (dans les phrases de: „ár og síð og alla tið“; „ár dags og síð“ : toujours).
ásiðan (ou: á síðan) (ɔ: plus tard, aussi: finalement).	á síðan.
ávalt.	síðan.
bráðla.	síðar.
bráðlega.	síðarmeir.
bráðum.	síðla.
ídag.	sífeldlega.
daglega.	sífelt.
einatt.	sjaldan.
einhverntíma, (einhvern tíma).	skammt.
enn.	smá[m]saman.
ennþá.	snemma.
eptrirá.	snöggvast.
eptrileiðis.	strax.
fordum.	stundum.
framvegis.	stutt.
fyrirfram.	i sumar.
fyr(r).	sumarlangt.
i fyrra.	tiðlega.
fyrrenn, fyrr enn).	tímanlega.
fyr(r)meir.	títt.
fyrrum.	undireins.
i gær.	unz.
i gærðag.	i vetur.
i gærkvöld[i].	vétrarlangt.
i gærmorgun.	víkulega.
i haust.	i vor.
héðanaf ou: héðan af.	pá.
hingaðil.	pangaðtil.
íðulega.	þegar.
i kvöld.	þrávaldlega.
innanskamms.	þrátt.
innantiðar.	þrávalt.
jafnan.	æfarlengi.
lengi.	æfilangt.
loksins.	æfinlega.
mánaðarlega.	ætið.
á morgun.	ðöruhvöru.
i morgun.	

d 2.) Les adverbes de temps interrogatif.

Ces adverbes sont au nombre de cinq, savoir:

hvað lengi?	hvenær?
hve lengi?	naer?
hversu lengi?	

e.) Les adverbes de lieu.

Cette catégorie d'adverbes désigne — comme son nom l'indique, et un endroit déterminé, et un endroit indéterminé.

I.) Les adverbes de lieu déterminé.

Ces adverbes sont les suivants:

alstaðar.	miðskipa.
andsælis.	neðarlega.
annarsvegar.	neðra.
aptarlega.	neinstaðar.
aptur í (skipi).	niðri.
austarlega.	nordarlega.
áveðurs.	nyrðra.
báðumegin.	ófarlega.
beggjavegna.	rangsælis.
efra.	á rönd.
eystra.	á ská, skáhalt.
framarlega.	á skakk.
frammi.	á skjön.
fremra.	á snið.
hálfvegis.	sniðhalt.
heðan.	sólarsinnis.
hér.	sunnarlega.
hérla.	syðra.
hérlamegin.	uppi.
hingað.	utanborðs.
hinumegin.	utanboear.
hvaðanæfa.	utandyra.
hvergi.	utangarðs.
hvervetna.	utanhúss.
innanborðs.	utantil.
innanbœar.	utanvert.
innandyra.	utarlega.
innaugardís.	útbyrðis.
innanhúss.	úti.
innantil.	útvortis.
innanvert.	vestarlega.
innarlega.	vestra.
1.) innbyrðis, mutuellement.	ytra.
2.) innbyrðis, à bord d'un navire.	þaðan.
inni.	þangað.
innra.	þarnamegin.
innvortis.	þeimmegín.
langsum, langsetis.	þversum.
miðjavega.	þðrumegin.

II.) Les adverbes de lieu indéterminés.

Ces adverbes sont les suivants:

afsiðis.	nokkursstaðar.
afvega.	(neinstaðar).
(alstaðar).	sumstaðar.
annarstaðar.	viða.
einhversstaðar.	viðsvegar.
(hvergi).	

III.) Les adverbes de lieu interrogatif.

Ces adverbes sont au nombre de cinq, savoir:

hvaðan? (d'où); hve langt?; hvar? (où); hvor umegin?; hvert?

IV.) Les adverbes locaux de mouvement.

Il y a, comme on le voit des adverbes qui désignent tantôt un mouvement vers un endroit, tantôt d'un endroit, sans que l'endroit auquel on fait allusion soit en aucune manière déterminé. Ces adverbes sont les suivants: áleiðis, aptur, fram; inn, út; upp, niður, (ofan); áfram, apturábak (ou: aptur á bak), ofan, neðan; utan, innan; austur, vestur; norður, suður; austan, vestan; norðan, sunnan.

NB. Les adverbes de cette dernière catégorie sont groupés ensemble, de sorte que la signification de l'un est tout-à-fait en opposition à l'autre, p. ex.: inn, út, austur, vestur, etc. etc.

V.) Les adverbes locaux composés.

Ces adverbes sont les suivants: aptur á við, fram á við; austur á við, vestur á við; norður á við, suður á við; inn á við, út á við; niður á við, upp á við; út í frá, etc. etc.

NB. Dans les mots de: „fram á við“, „inn á við“, „út á við“, etc. le mot de: „við“ est proprement à regarder comme un substantif adverbial, cpr.: „út á böginn“, „inn á böginn“, „fram á böginn“, etc. etc.

VI.) Les adverbes locaux d'éloignement.

Ces adverbes désignent un éloignement, comme leur nom l'indique. Ce sont les suivants:

á lengdar, afvega, burtu, fjarri, fjarlægt; tilsyndar, etc.

VII.) Les adverbes prépositionnels.

En ce qui concerne cette catégorie d'adverbes. il faut se familiariser avec les prépositions adverbiales ci-après. où ces adverbes sont expliqués, etc.

Les pronoms.

Leurs déclinaisons.

I.

Les pronoms personnels.

a.) Au singulier.

1. pers.	2. pers.	Masc.	Fém.
Ns.: eg (jeg).	bú.	hann.	hún.
As.: mig.	pig.	hann.	hana.
Ds.: mér (mjer).	pér (þjer).	honum.	henni.
Gs.: mínn.	pín.	hans.	hennar.

b.) Dualis (lat.: dualis).

1. pers.	3. pers.
Np.: við.	þið.
Ap.: okkur.	ykkur.
Dp.: okkur..	ykkur.
Gp.: okkar.	ykkar.

NB.) Dans le langage usuel, on se sert presque toujours du dualis, mais dans la langue écrite on le distingue du pluriel p. ex.: au dualis: við hjónin,

nous les époux; au pluriel: vér (non pas: við) Íslendingar, nous autres Islandais, etc.

c.) Au pluriel.

1. pers.	2. pers.
Np.: vér (vjer).	bér (þjer).
Ap.: oss.	yður.
Dp.: oss.	yður.
Gp.: vor.	yðar.

NB.: Pour désigner la troisième personne du neutre, et au singulier, et au pluriel d'un genre quelconque, on se sert toujours du neutre et du pluriel du pronom indéfini, savoir: „sá“, „sú“. (Voir: ce mot dans les pronoms indéfinis).

II.

Les pronoms réfléchis.

Le pronom réfléchi en islandais est le suivant:

Sans nominatif.
As. & pl.: sig.
Ds. & pl.: sér (sjer).
Gs. & pl.: sín.

NB. On se sert toujours des mêmes formes, et en parlant d'une seule personne, et en en parlant de plusieurs à la fois.

III.

Les pronoms possessifs.

Les pronoms possessifs sont formés des formes du génitif des pronoms personnels de la 1. et de la 2. personne, à: trois de chacun, et le septième en est formé du génitif des pronoms réfléchis. Ce sont les suivants:

1.) Ceux de la première personne:

Nominatif.

Masc.	Fém.	Neutre.
minn.	mín.	mitt.
okkar.	okkar.	okkar(t).
vor.	vor.	vort.

2.) Ceux de la seconde personne.

Nominatif.

Masc.	Fém.	Neutre.
pinn.	pín.	pitt.
ykkar.	ykkar.	ykkar(t).
yðvar.	yðar.	yðvar(t).

3.) Ceux qui se forment du pronom réfléchi:

Nominatif.

Masc.	Fém.	Neutre.
sinn.	sin.	sitt.

En voici la déclinaison:

1.) Au singulier.

Masc.	Fém.	Neutre.
Ns.: minn.	mín.	mitt.
As.: minn.	mina.	mitt.
Ds.: mínum.	minni.	mínu.
Gs.: míns.	minnar.	míns.

2.) Au pluriel.

Masc.	Fém.	Neutre.
Ns.: minir.	mínar.	min.
Ap.: mína.	mínar.	min.
Ap.: mínum.	mínúm.	mínúm.
Dp.: minna.	minna.	minna.

NB. 1.) Les mots de: „pinn“ et „sinn“ se déclinent tout-à-fait comme: „minn“, dans tous les cas d'un genre quelconque.

NB. 2.) Les mots de: „okkar“, „ykkar“ et „yðar“ sont peu usités, et dans le langage usuel, et dans la langue écrite, mais néanmoins, ils ne sont pas tombés en désuétude. — Au lieu de ceux-ci, on se sert pour la plupart du temps des pronoms personnels, savoir: „okkar“, „ykkar“, „yðar“.

Leur déclinaison est la suivante:

a.) Au singulier.

Masc.	Fém.	Neutre.
Ns.: okkar.	okkur.	okkar(t),
As.: okkar.	okkra.	okkar(t).
Ds.: okkar.	okkarri.	okkru.
Gs.: okkar.	okkarrar.	okkars.

b.) Au pluriel.

Masc.	Fém.	Neutre.
Np.: okkrir.	okkrar.	okkur.
Ap.: okkra.	okkrar.	okkur.
Dp.: okkrum.	okkrum.	okkrum.
Gp.: okkarra.	okkarra.	okkarra.

NB. 1.) Dans la langue usuelle, les mots de: „okkar“ et „ykkar“ sont tout-à-fait indéclinables, p. ex.: barnið okkar (ykkar), börnin okkar (ykkar), börnumunum okkar (ykkar), barnanna okkar (ykkar), etc.

NB. 2.) Les mots de: „ykkur“ et „yðvar“ se déclinent de la même manière, et par suite le „v“ est élidé dans toutes les formes contractées, où la lettre d'„a“, dans la dernière syllabe est changée en: „u“ au nominatif singulier.

NB. 3.) Le mot de: „vor“ se décline tout-à-fait régulièrement, comme: „ríkur“ (ɔ: Ière déclinaison des adjectifs au masculin), excepté l'accusatif singulier au masculin fait: „vorn“ au lieu de: „voran“.

IV. Les pronoms démonstratifs.

Les pronoms démonstratifs sont en islandais les suivants: sá, sú, það; þessi, þessi, þetta; hinn, hin, hitt.

NB.) Le mot de: hinn etc. se décline entièrement, comme l'article défini, excepté au nominatif et à l'accusatif singulier du neutre, il fait: „hitt“, où l'article lui-même fait: „hið“.

Voici la déclinaison de: „sá“ et „þessi“.

1.) Au singulier: „sá“.

Masc.	Fém.	Neutre.
Ns.: sá.	sí.	það.
As.: pann.	þá.	það.
Ds.: þeim.	þeirri.	því.
Gs.: þess.	þeirrar.	þess.

2.) Au pluriel.

Masc.	Fém.	Neutre.
Np.: peir.	pær.	pau.
Ap.: pá.	pær.	pau.
Dp.: peim.	peim.	peim.
Gp.: peirra.	peirra.	peirra.

a.) Au singulier: „**pessi**“.

Masc.	Fém.	Neutre.
Ns.: pessi.	pessi.	petta.
As.: pennan.	pessa.	petta.
Ds.: pessum.	pessari.	pessu.
Gs.: pessa.	pessarar.	pessa.

b.) Au pluriel.

Masc.	Fém.	Neutre.
Np.: pessir.	pessar.	pessi.
Ap.: pessa.	pessar.	pessi.
Dp.: pessum.	pessum.	pessum.
Gp.: pessara.	pessara.	pessara.

V. Les pronoms relatifs.

Les pronoms relatifs sont: „er“ et: „sem“. Ils sont tous les deux indeclinables; on ne les emploie quelquefois qu'au génitif, mais quand on veut se servir du génitif, il faut s'en servir avec les pronoms personnels au génitif, savoir: „hans“, „hennar“, „pess“, „peirra“.

NB. 1.) Dans la langue ancienne islandaise, mais non pas dans les écrits dès la plus haute antiquité, on se sert quelquefois du génitif de: „hver“ (ɔ: hvers) avec: „er“ ou: „sem“, pour désigner le génitif des pronoms relatifs.

NB. 2.) On se sert du pronom relatif ɔ: „er“ au génitif, quand il est régi par une préposition ou bien par un verbe, p. ex.: „bær sá er hann var tilkominn“, la ferme à laquelle il était arrivé; „það ráð er hann hafði freistað“, l'avis dont il s'était servi.

VI. Les pronoms interrogatifs.

Les pronoms interrogatifs sont: „hvor“, „hver“, „hvað“. (NB.: Autrefois: „hvæt“, „hvæða“, „hvilikur“).

NB.1) On ne se sert que de: „hvor“ quand on parle de deux personnes, mais quand on parle de plusieurs personnes, on se sert de: „hver“, p. ex.: „hvor“ brœðranna er hærri? lequel des deux frères est (ou: nommerez vous) le plus grand? mais: „hver“ brœðranna er hæstur? lequel des frères est le plus grand?

NB.2) Ces deux mots peuvent servir, tantôt de substantif, tantôt d'adjectif; ils se déclinent régulièrement comme: „rikur“, excepté à l'accusatif singulier au masculin, où il fait: „hvorn“ et „hvern“, (auparavant bien souvent: „hverjan“), au lieu de: „hvoran“, „hveran“, en outre, dans le mot de: „hver“ on ajoute maintenant la lettre de: „j“ à toutes les désinences d'un cas quelconque qui commencent par une voyelle.

Voici la déclinaison de:

„**hver**“.

1) Au singulier.

Masculin.	Feminin.	Neutre.
Ns.: hver.	hver.	hvert, (hvað).
As.: hvern.	hverja.	hvert, (hvað).
Ds.: hverjum.	hverri.	hverju.
Gs.: hvers.	hverrar.	hvers.

2) Au pluriel.

Masculin.	Féminin.	Neutre.
Np.: hverjir.	hverjar.	hver, (hvaða).
Ap.: hverja.	hverjar.	hver, (hvaða).
Dp.: hverjum.	hverjum.	hverjum.
Gp.: hverra.	hverra.	hverra.

Voici la déclinaison de:

„hvor“.

1) Au singulier.

Masculin.	Féminin.	Neutre.
Ns.: hvor.	hvor.	hvort.
As.: hvorn.	hvora.	hvort.
Ds.: hvorum.	hvorri.	hvoru.
Gs.: hvors.	hvorar.	hvors.

2) Au pluriel.

Masculin.	Féminin.	Neutre.
Np.: hvorir.	hvorar.	hvor.
Ap.: hvora.	hvorar.	hvor.
Dp.: hvorum.	hvorum.	hvorun.
Gp.: hvorra.	hvorra.	hvorra.

NB.1) Le mot de: „hvað“ n'est vraiment qu'un nom neutre.

NB.2) Le mot de: „hvaða“ n'est pas un mot ancien; il s'est formé de „hvað“. On s'en sert toujours comme d'un adjectif au neutre, et il est entièrement indeclinable. „Hvað“ sert quelquefois d'un substantif, p. ex.: Hvað ertu að gera? que faites-vous là? ou: qu'est-ce que vous faites (là)?

NB.3) Le mot de: „hvílikur“ est composé de: „hví“, qui est l'ancien datif de: „hvað“ et de: „líkur“. Ce mot se décline régulièrement comme un adjectif.

VII. Les pronoms indéfinis.

Les pronoms indéfinis sont:

- 1) Les pronoms indéfinis absous.
- 2) — — — médiats.
- 3) Les pronoms indéfinis dualis (isl.: tvítalsfornöfn).

a) Absous.

Ces pronoms sont les suivants: „einn, neinn, enginn, nokkur, einhver, sér-hver, það“.

Les mots de: „einn & neinn“, se déclinent tout-à-fait, comme l'article indéfini, excepté au nominatif et à l'accusatif singulier du neutre, ils font: „eitt“ et „neitt“.

NB.1) „Einn“ est proprement le nombre cardinal d„einn“ au masculin (o: un), mais: „neinn“ est composé de: né (nje) (o: ni) et de: „einn“ (o: mot-à-mot: „né einn“, mais il s'est abrégé à: „neinn“).

NB.2) „Enginn“ ou: „einginn“ est composé de: „einn“ et du mot négatif: „gi“ qui s'ajoute à la fin de celui-ci.

Voici la déclinaison de: „enginn“.

1) Au singulier.

Masculin.	Féminin.	Neutre.
Ns.: enginn.	engin.	ekkert.
As.: engan.	enga.	ekkert.
Ds.: engum.	engri.	engu.
Gs.: einskis (einkis).	engrar.	einskis (einkis).

2) Au pluriel.

Masculin.	Féminin.	Neutre.
Np.: engir.	engar.	engin.
Ap.: enga.	engar.	engin.
Dp.: engum.	engum.	engum.
Gp.: engra.	engra.	engra.

„Nokkur“ se décline presque régulièrement, comme: „rikur“. En voici la déclinaison.

1) Au singulier.

Masculin.	Féminin.	Neutre.
Ns.: nokkur.	nokkur.	nokkuð.
As.: nokkurn	nokkra.	nokkuð.
Ds.: nokkrum.	nokkurri.	nokkru.
Gs.: nokkurs.	nokkurrar.	nokkurs.

2) Au pluriel.

Masculin.	Féminin.	Neutre.
Np.: nokkrir,	nokkrar,	nokkur,
Ap.: nokkra,	nokkrar,	nokkur,
Dp.: nokkrum,	nokkrum,	nokkrum.
Gp.: nokkurra.	nokkurra.	nokkurra.

NB.) Le mot de: „nokkur“ sert très souvent dans la langue écrite islandaise de l'article indéfini.

„Einhver“ et „sérhver“ se déclinent entièrement, comme: „hver“. (Voir: les pronoms interrogatifs [ɔ: VI].)

„Pað“. On ne s'en sert qu'unipersonnellement. (Voir: la déclinaison, dans les pronoms démonstratifs [ɔ: IV].)

b) Médiats.

Les pronoms indéfinis médiats, sont ceux, dont les noms indiquent la forme, et d'un adjectif, et d'un pronom indéfini.

Ces pronoms sont les suivants:

I) Ceux des pronoms indéfinis qui n'existent qu'au pluriel, sont au nombre de trois, savoir:

„ýmsir“, „sumir“ et „fáeinir“.

En voici la déclinaison.

Masculin.	Féminin.	Neutre.
Np.: ýmsir.	ýmsar.	ýms.
Ap.: ýmsa.	ýmsar.	ýms.
Dp.: ýmsum.	ýmsum.	ýmsum.
Gp.: ýmsra.	ýmsra.	ýmsra.

NB.) „Sumir“ et „fáeinir“ se déclinent tout-à-fait comme: „ýmsir“, excepté „fáeinir“ qui fait au gén. pl.: fáeinna.

II) Il n'y a qu'un pronom indéfini de cette catégorie qui tient à la fois de la nature du pronom et de celle de l'adjectif. Ce pronom est: „sjálfur“ (même); il se décline tout-à-fait, comme: „rikur“ (ɔ: I a) dans tous les cas d'un genre quelconque. Quand ce mot est placé immédiatement après les noms ou les pronoms, il marque plus expressément la personne, l'objet dont on parle; p. ex.: eg sjálfur, þú sjálfur, vér sjálfir, etc.

NB.) On se sert bien des fois de ce pronom avec les pronoms réfléchis et avec les pronoms possessifs, ils sont aussi souvent régis par une préposition. Chacun de ces pronoms a sa propre déclinaison, quand ils sont ensemble, p. ex.: sjálfus sins, (vera) sjálfra sinna, sjálfum mér, (honum, henni, þeim, okkur, ykkur); vera sjálfus sins (herra) = vera sjálfra sinna. 1) être libre comme le roi d'Yvetot, se sentir libre comme l'air, avoir la clé de ses chausses. 2) être son propre maître (en parlant des domestiques). Vera ekki með sjálfum sér, avoir la tête perdue (ou: avoir perdu la tête). Ertu ekki með sjálfum þér? es-tu donc timbré? etc.

Il y a quelques-uns des linguistes qui donnent le nom du pronom démonstratif à ce pronom.

Beaucoup de linguistes et de grammairiens comptent exclusivement les mots de: „ýmsir, sumir, fáeinir,“ parmi les adjectifs, et véritablement, ils le

sont en réalité, mais néanmoins, il semble qu'ils soient aussi bien à classer parmi les pronoms indéfinis, comme, p. ex.: le mot de: „plusieurs“ en français, qui correspond tout-à-fait à: „ýmsir“, „sumir“. Ce mot est, et un adjectif collectif au pluriel, et un pronom indéfini. (Voir: le dictionnaire de: P. Larousse).

c) Dualis (Lat.: dualis).

Ces pronoms portent leur nom de „deux“, comme il n'est qu'à la fois question de „deux“ personnes ou de „deux“ choses, ou bien d'une des deux personnes ou des deux choses dont il s'agit. Ils sont au nombre de six, savoir: „annar, annarhvor, báðir, hvorugur, hvortveggja, hvor“. NB.: Ce dernier mot (ɔ: hvor) est aussi un pronom interrogatif.

Ils sont exclusivement à classer parmi les pronoms, comme ils n'ont pas la moindre ressemblance avec ceux du médiat, c'est-à-dire: il n'y a pas de forme adjective, comme l'ont les pronoms médiats déjà nommés ci-dessus.

„Annar“ est proprement le même mot que le nombre ordinal de: „annar“, dont la déclinaison est, comme il suit:

1) Au singulier.

Masculin.	Féminin.	Neutre.
Ns.: annar.	önnur.	annað.
As.: annan.	aðra.	annað.
Ds.: öðrum.	annari.	öðru.
Gs.: annars.	annarar.	annars.

2) Au pluriel.

Masculin.	Féminin.	Neutre.
Np.: aðrir.	aðrar.	önnur.
Ap.: aðra.	aðrar.	önnur.
Dp.: öðrum.	öðrum.	öðrum.
Gp.: annara.	annara.	annara.

„Annarhvor“, se décline toujours en deux mots ɔ: „annar“ et: „hvor“, dans tous les cas d'un genre quelconque, excepté au nominatif singulier, où l'on l'écrit: p. ex.: annarhvor (m.), önnurhvor (f.), annaðhvort (n.).

D'ailleurs: „annar“ se décline évidemment comme: „annar“ ci-dessus, mais: „hvor“ se décline comme le pronom interrogatif de: „hvor“. (Voir: VI).

„Báðir“ se décline, comme il suit:

Masculin.	Féminin.	Neutre.
Np.: báðir.	báðar.	bæði.
Ap.: báða.	báðar.	bæði.
Dp.: báðum.	báðum.	báðum.
Gp.: beggja.	beggja.	beggja.

„Hvorugur“ se décline comme l'adjectif de: „rikur“ (ɔ: Ia) dans tous les cas d'un genre quelconque.

„Hvortveggja“ se décline de manière que: „hvor“ se décline comme le pronom interrogatif de: „hvor“ (Voir: VI.) dans tous les cas d'un genre quelconque; „tveggja“ est indéclinable.

Les Nombres.

(Lat.: Numeralia.)

Les nombres sont divisés en sept classes. Ce sont les suivants:

- 1) nombres cardinaux.
- 2) nombres ordinaux.
- 3) nombres distributifs.
- 4) nombres décimaux.
- 5) nombres multiples.

- 6) nombres adverbiaux ou nombres de répétition.
 7) nombres fractionnaires.

a) Nombres cardinaux.

Masculin.	Féminin.	Neutre.
1) einn,	ein,	eitt;
2) tveir,	tvær,	tvö;
3) þrir,	þrjár,	þrjú;
4) fjórir,	fjórar,	fjögur;
5) fimm;		
6) sex;		
7) sjö;		
8) átta;		
9) níu;		
10) tíu;		
11) ellefu;		
12) tólf;		
13) brettán;		
14) fjörtán;		
15) fímtán;		
16) sextán;		
17) sautján (seytján);		
18) átján;		
19) nítján;		
20) tuttugu;		
21) tuttugu og einn, etc. etc.		
30) þríatiu;		
40) fjörtiu, (fjörtiu);		
50) fimmtíu;		
60) sextíu;		
70) sjöttíu;		
80) áttatiu;		
90) níutiú;		
100) hundrað, (neutre).		
1,000) búsund, (fém. & neutr.);		
1,000,000) miljón, (fém.).		

NB.1) Les nombres cardinaux sont après le nombre de quatre tout-à-fait collectifs d'un genre quelconque.

NB.2) Parmi les nombres cardinaux, ne se déclinent que: les quatre premiers; en outre: „hundrað“ et „búsund“.

„Einn“ se décline comme l'article indéfini, excepté au nominatif et à l'accusatif singulier du neutre, où il fait: „eitt“. Les autres se déclinent, comme il suit:

Masculin.	Féminin.	Neutre.
Nom.: tveir,	tvær,	tvö,
Acc.: tvo,	tvær,	tvö,
Dat.: tveim, (tveimur),	tveim, (tveimur),	tveim, (tveimur),
Gén.: tveggja.	tveggja.	tveggja.
Nom.: þrír,	þrjár,	þrjú,
Acc.: þrjá,	þrjár,	þrjú,
Dat.: þrem(ur),	þrem(ur),	þrem(ur),
Gén.: þriggja.	þriggja.	þriggja.
Nom.: fjórir,	fjórar,	fjögur,
Acc.: fjóra,	fjórar,	fjögur,
Dat.: fjórum,	fjórum,	fjórum,
Gén.: fjögra, (fjegra, fégra),	fjögra, (fjegra, fégra),	fjögra, (fjegra, fégra).

NB.) On se sert de tous les nombres cardinaux, comme d'adjectif, excepté: „hundrað“ et: „þúsund“. Au lieu de: *tuttugu*, *þrjátíu*, etc. etc. on peut dire: *tveir tugir*, *þrír tugir*, etc., mais alors le substantif dont on se sert avec ceux-ci est toujours au génitif pluriel, p. ex.: *þrír*, (*tveir*) *tugir manna*. etc. etc.

b.) Nombres ordinaux.

Masculin.	Féminin.	Neutre.
fyrsti,	fyrsta,	fyrsta.
annar,	þönnur,	annað.
þriðji,	þriðja,	þriðja.
þjórði,	þjórða,	þjórða.
fimmti,	fimmta,	fimmta.
sjötti, (sjetti, sétti).	sjötta, (sjetta, sétta),	sjötta, (sjetta, sétta).
sjóundi.	sjóunda,	sjóunda.
áttundi.	áttunda,	áttunda.
niundi,	niunda,	niunda.
tiundi.	tiunda,	tiunda.
ellefti,	ellefta,	ellefta.
tólfu,	tólfta,	tólfta.
þrettándi,	þrettánda,	þrettánda.
þjörtándi,	þjörtánda,	þjörtánda.
fimmtándi,	fimmtánda,	fimmtánda.
sextándi.	sextánda,	sextánda.
sautjándi, (seytjándi).	sautjánta, (seytjánta),	sautjánta, (seytjánta).
átjándi.	átjánta,	átjánta.
nítjándi,	nítjánta,	nítjánta.
tuttagasti,	tuttagasta,	tuttagasta.
tuttagasti og fyrsti,	tuttagasta og fyrsta,	tuttagasta og fyrsta.
þritugasti,	þritugasta,	þritugasta.
fertugasti,	fertugasta,	fertugasta.
fimmtugasti,	fimmtugasta,	fimmtugasta.
sex zugasti,	sex zugasta,	sex zugasta.
sjötugasti,	sjötugasta,	sjötugasta.
áttugasti,	áttugasta,	áttugasta.
nítugasti,	nítugasta,	nítugasta.
hundraðasti,	hundraðasta,	hundraðasta.
tvöhundraðasti,	tvöhundraðasta,	tvöhundraðasta.
þúsundasti,	þúsundasta,	þúsundasta.
miljónasti,	miljónasta,	miljónasta.

NB. Tous les nombres ordinaux se déclinent, comme des adjectifs, quand ils sont suivis de l'article, excepté: „annar“, dont on a déjà donné des explications, (Voir: les pronoms indéfinis).

c.) Nombres distributifs.

Les nombres distributifs ne sont qu'au nombre de 4, savoir: „einir, tvennir, þrennir, fernir“. Ils se déclinent régulièrement, comme les adjectifs (p. ex.: *rikur* [ɔ: Ia]. On ne s'en sert qu'au pluriel, excepté au neutre, où l'on s'en sert au singulier, savoir: *tvennt*, *tvenn*, (i *einu lagi*, *tvennu lagi*, *þrennu lagi*, i *fernu lagi*.)

NB. On ne se sert que de ces mots, et en parlant d'une seule paire d'objets, et en en parlant de plusieurs à la fois; en outre, on ne s'en sert jamais.

d.) Nombres décimaux.

De plus, il faut indiquer, que l'on forme des décimaux les adjectifs qui désignent: „âge“, „longueur ou profondeur“. Ces adjectifs sont formés de 20 à 70 de la partie la plus considérable du nombr simple (ɔ: *einining*) et du mot de: „*tugur*“, mais de 80 à 120 de la désinence de: „*ræður*“.

Voici ces adjectifs:

tvítugur;	fimmtugur;	átræður;	ellefuræður. (Skpf.)
þritugur;	sextugur;	níræður;	tólfraður.
fertugur;	sjötugur;	tíræður;	

N.B.: On peut former encore de ces mots, des mots nouveaux, de sorte qu'on y ajoute (ɔ: devant eux) le mot de: „hálfur“, p. ex.: hálfþritugur (= 25 ans); hálfsettugur (35 ans); hálfatráður (celui qui a 75 ans), etc. etc.
Ces adjectifs se déclinent régulièrement, comme: „ríkur“ (ɔ: Ia).

e.) Nombres multiples.

ou: nombres proportionnels.

Il y a des nombres multiples; ils sont formés de la partie la plus considérable du nombre simple (ɔ: eining) et du mot de: „faldur“, p. ex.: ein-faldur, tvöfaldur, þrefaldur, fjórfaldur (ferfaldur), etc. etc. Ces nombres se déclinent régulièrement comme: „kaldur“ (ɔ: I b1.).

f.) Nombres adverbiaux.

ou: nombres de répétition.

Les nombres adverbiaux ne sont qu'au nombre de 2, savoir: tvívar et „þrisvar“. Ceux-ci sont quelquefois suivis de: „sinnum“, p. ex.: „tvívar sinnum“ (ɔ: deux fois), „þrisvar sinnum“ (trois fois).

Tous les autres nombres adverbiaux, sont désignés par le nombre simple (ɔ: einingin) et le mot de: „sinni“, p. ex.: einu sinni, fjórum sinnum, fimm sinnum, etc. etc. une fois, quatre fois, cinq fois, etc.

g.) Nombres fractionnaires.

Ces nombres sont les suivants: hálfur = $\frac{1}{2}$; einn þriðji = $\frac{1}{3}$; tveir þriðju — $\frac{2}{3}$; einn fjórði — $\frac{1}{4}$; þrír fjórðu — $\frac{3}{4}$; einn fimmtí — $\frac{1}{5}$; tveir (þrír, fjórðir) fimmtí — $\frac{2}{5}$. ($\frac{3}{5}$, $\frac{4}{5}$) etc. etc., sjö áttundu — $\frac{7}{8}$; niú tíundu — $\frac{9}{10}$ etc.

Les prépositions.

Il y a en islandais, comme dans toutes les autres langues, des prépositions qui régissent chaque cas qui existe d'ailleurs dans la langue elle-même. Les prépositions se divisent en trois classes principales, savoir:

- 1.) Les prépositions simples, (en isl. einfadar (ou: ósamsettar) forsagnir).
- 2.) Les prépositions composées, (en isl.: samsettar forsagnir).
- 3.) Les prépositions adverbiales, (en isl.: atviksordaforsagnir).

Voici les prépositions principales:

a.) Les prépositions simples.

Celles qui régissent:

Accusatif.	Datif.	Génitif.
á.	á.	án.
áhrændi.	áð.	auk.
eptir.	andspenis.	meðal.
fyrir.	eptir.	milli.
gegnum.	frá.	til.
i.	fyrir.	utan.
kringum.	gagnvart.	vagna.
með.	gagn.	
um.	gegnat.	
umfram.	handa.	
umhverfis.	hjá.	
undir.	i.	
uppá.	með.	

Accusatif.	Datif.
utan.	mót.
við.	móti.
yfir.	nálægt.
	nærri.
	samkvæmt.
	undan.
	undir.
	uppá.
	utan.
	úr.
	yfir.

b.) Les prépositions composées.

Ces prépositions diffèrent des prépositions simples, de manière que la première partie en est, tantôt un adverbe indeclinable, tantôt une préposition simple régissant le cas dont il s'agit.

Accusatif.	Datif.	Génitif.
aptan á.	aptan á.	NB. Il n'y a point de
— í.	— að.	prépositions composées
— undir.	— af.	qui régissent le génitif.
— við.	— i.	
aptantil við.	— undan.	
að aptanverðu við.	— undir.	
aptanvert við.	— úr.	
aptarlega á.	aptantil á.	
— í.	— i.	
— yfir.	— úr.	
aptur á.	að aptanverðu á.	
— fyrir.	— frá.	
— i.	— hjá.	
— undir.	— i.	
— við.	— undir.	
— fyrir.	— úr.	
austan fyrir.	— yfir.	
— undir.	aptanvert á.	
— við.	— að.	
— yfir.	— hjá.	
austanhalt við.	— i.	
austantil við.	— undir.	
að austanverðu við.	— úr.	
austanvert við.	— yfir.	
austarlega á.	aptarlega á.	
— í.	— að.	
— yfir.	— af.	
austur á.	— frá.	
— fyrir.	— i.	
— um.	— undir.	
— undir.	— úr.	
— við.	— yfir.	
— yfir.	aptur á.	
fram á.	— að.	
— fyrir.	— af.	
— í.	— eptir.	
— um.	— hjá.	
— undir.	— i.	
— við.	— með.	
— yfir.	— undan.	
framan á.	— undir.	
	— úr.	

Accusatif.	Datif.
framan i.	austan á.
— undir.	— að.
— við.	— af.
framanhalt við.	— eptir.
framantil við.	— frá.
að framanverðu við.	— hjá.
framanvert við.	— i.
framarlega á.	— með.
— i.	— undan.
— yfir.	— undir.
fyrir aptan.	— úr.
— austan.	austanhalt að.
— framan.	austantil á.
— innan.	— að.
— neðan.	— hjá.
— norðan.	— i.
— ofan.	— úr.
— sunnan.	að austanverðu á.
— utan.	— að.
— vestan.	— frá.
inn á.	— hjá.
— fyrir.	— i.
— i.	— undir.
— um.	— úr.
— undir.	— yfir.
— við.	austanvert á.
— yfir.	— að.
innan á.	— hjá.
— i.	— i.
— um.	— undir.
— undir.	— úr.
— við.	— yfir.
innanhalt við.	austarlega á.
innantil við.	— að.
að innanverðu við.	— af.
innanvert við.	— frá.
innarlega á.	— i.
— i.	— undir.
— yfir.	— úr.
móts við.	— yfir.
neðan á.	austur á.
— i.	— að.
— undir.	— af.
— við.	— eptir.
neðanhalt við.	— frá.
neðantil við.	— hjá.
að neðanverðu við.	— i.
neðanvert við.	— með.
neðarlega á.	— undan.
— i.	— undir.
— yfir.	— úr.
niður á.	fram á.
— fyrir.	— að.
— i.	— af.
— um.	— eptir.
— undir.	— frá.
— við.	— hjá.
— yfir.	— i.
	— með.

Accusatif.	Datif.
nordan á.	fram undan.
— í.	— undir.
— undir.	— úr.
— við.	— yfir.
— yfir.	framan á.
nordanhalt við.	— að.
nordantil við.	— af.
að norðanverðu við.	— eptir.
norðanvert við.	— í.
nordarlega á.	— undan.
— í.	— undir.
— yfir.	— úr.
norður á.	framantil á.
— fyrir.	— hjá.
— í.	— í.
— um.	— úr.
— undir.	að framanverðu á.
— við.	— að.
— fyrir.	— frá.
ofan á.	— hjá.
— fyrir.	— í.
— í.	— undir.
— við.	— úr.
— yfir.	— yfir.
ofanhalt við.	framanvert á.
ofantil við.	— að.
að ofanverðu við.	— hjá.
ofanvert við.	— í.
ofarlega á.	— undir.
— í.	— úr.
— yfir.	— yfir.
suður á.	framarlega á.
— fyrir.	— að.
— í.	— af.
— um.	— frá.
— undir.	— í.
— við.	— undir.
— yfir.	— úr.
sunnan á.	— yfir.
— fyrir.	inn á.
— í.	— að.
— um.	— af.
— undir.	— eptir.
— við.	— frá.
— yfir.	— hjá.
sunnanhalt við.	— í.
sunnantil við.	— með.
að sunnanverðu við.	— undan.
sunnanvert við.	— undir.
sunnarlega á.	— úr.
— í.	— yfir.
— yfir.	innan á.
upp á.	— af.
— fyrir.	— frá.
— í.	— í.
— um.	— undan.
— undir.	— undir.
— við.	— úr.
— yfir.	— (yfir).
út á.	innantil á.

Accusatif.**út fyrir.**

- i.
- um.
- undir.
- við.
- yfir.

utan á.

- fyrir.
- i.
- um.
- undir.
- við.
- yfir.

utanhalt við.**utantil við.****að utanverðu við.****utanvert við.****utarlega á.**

- i.
- yfir.

vestan á.

- fyrir.
- i.
- undir.
- við.
- yfir.

vestanhalt við.**vestantil við.****að vestanverðu við.****vestanvert við.****vestarlega á.**

- i.
- yfir.

vestur á.

- fyrir.
- i.
- um.
- undir.
- við.
- yfir.

yfir á.

- fyrir.
- i.
- um.
- undir.
- við.

Datif.**innantil i.**

- úr.
- að innanverðu á.**
- frá.
- hjá.
- i.
- úr.
- yfir.

innnanvert á.

- hjá.
- með.
- móti.
- undan.
- undir.
- úr.
- yfir.

innarlega á.

- að.
- af.
- frá.
- hjá.
- i.
- undir.
- úr.
- yfir.

neðan á.

- að.
- af.
- eptir.
- frá.
- i.
- undan.
- undir.
- úr.

neðantil á.

- i.
- úr.

að neðanverðu á.

- að.
- frá.
- hjá.
- i.
- úr.
- yfir.

neðanvert á.

- bjá.
- með.
- móti.
- úr.

neðarlega á.

- að.
- af.
- frá.
- hjá.
- i.
- undir.
- úr.
- yfir.

niður á.

- að.

Datif.	Datif.
níður af.	að ofanverðu frá.
— eptir.	— hjá.
— frá.	— i.
— hjá.	— með.
— í.	— úr.
— með.	ofanvert á.
— undan.	— (hjá).
— undir.	— með.
— úr.	— úr.
nordan á.	ofarlega á.
— að.	— að.
— af.	— af.
— frá.	— frá.
— (fyrir).	— hjá.
— í.	— í.
— með.	— undir.
— undan.	— úr.
— undir.	suður á.
— úr.	— að.
nordantil á.	— af.
— í.	— eptir.
— úr.	— frá.
að nordanverðu á.	— hjá.
— — frá.	— í.
— — hjá.	— með.
— — í.	— undan.
— — með.	— undir.
— — undir.	— úr.
nordanvert á.	sunnantil á.
— að.	— í.
— hjá.	— úr.
— með.	— yfir.
— mó(i).	að sunnanverðu á.
— undir.	— að.
— úr.	— frá.
— yfir.	— hjá.
norðarlega á.	— i.
— að.	— með.
— af.	— undan.
— frá.	— undir.
— hjá.	— úr.
— í.	— yfir.
undir.	sunnanverðu á.
úr.	— að.
yfir.	— hjá.
ofan á.	— i.
— að.	— með.
— af.	— úr.
— eptir.	— yfir.
— frá.	sunnarlega á.
— hjá.	— að.
— í.	— af.
— með.	— frá.
— úr.	— hjá.
ofantil á.	— i.
— í.	— undir.
— úr.	— úr.
að ofanverðu á.	yfir
upp á.	

Datif.	Datif.
upp að.	utarlega að.
— af.	— af.
— eptir.	— frá.
— frá.	— (hjá).
— hjá.	— i.
— i.	— undir.
— með.	— úr.
— undan.	— yfir.
— undir.	vestan á.
— úr.	— að.
— yfir.	— af.
út á.	— frá.
— að.	— hjá.
— af.	— i.
— eptir.	— með.
— frá.	— undan.
— hjá.	— undir.
— i.	— úr.
— með.	— yfir.
— undan.	vestantil á.
— undir.	— i.
— úr.	— úr.
utan á.	— yfir.
— að.	að vestanverðu á.
— af.	— að.
— eptir.	— frá.
— frá.	— hjá.
— hjá.	— i.
— i.	— með.
— með.	— undan.
— undan.	— undir.
— undir.	— úr.
— úr.	— yfir.
utantil á.	vestanvert á.
— að.	— að.
— frá.	— hjá.
— i.	— i.
— með.	— með.
— úr.	— undir.
— yfir.	— úr.
að utanverðu á.	vestarlega á.
— — að.	— að.
— — frá.	— af.
— — hjá.	— frá.
— — i.	— hjá.
— — með.	— i.
— — undan.	— undir.
— — undir.	— úr.
— — úr.	— yfir.
utanvert á.	yfir á.
— að.	— að.
— hjá.	— frá.
— i.	— hjá.
— með.	— i.
— undir.	— undan.
— úr.	— undir.
— yfir.	— úr.
utarlega á.	

c.) Les prépositions adverbiales.

Les prépositions de cette catégorie tiennent à la fois de la nature d'une préposition et d'un adverbe, aussi d'un substantif.

NB. 1) Elles (ɔ: ces prépositions) ne régissent jamais le datif.

NB. 2) Lorsqu'elles servent de préposition régissant le génitif, on les écrit en deux mots, de sorte que la première part en est une préposition, et la dernière part en est un substantif au génitif, p. ex.: innan lands, utan fótar, utan lands, innan stokks, etc. etc., mais lorsqu'on les écrit en un seul mot — comme on le fait aussi à l'ordinaire, elles servent exclusivement d'adverbe, p. ex.: utanfótar, innanfótar etc. etc.

Celles qui régissent:

L'accusatif.

fram, p. ex.: fram dalinn.
 inn, p. ex.: inn dalinn.
 neðan, p. ex.: Vér komum neðan dalinn.
 niður, p. ex.: niður dalinn.
 ofan, p. ex.: ofan dalinn.
 upp, p. ex.: upp dalinn.
 út, p. ex.: út dalinn.
 austur, p. ex.: Vér riðum austur dalinn.
 norður, p. ex.: Vér riðum norður dalinn.
 suður, p. ex.: Vér riðum suður dalinn.
 vestur, p. ex.: Vér riðum vestur dalinn,
 inn, etc. etc.

Le génitif.

prép.: austan lands (fjalls).
 adv.: austanlands.
 prép.: innan dyra.
 adv.: innandyra.
 prép.: innan fótar.
 adv.: innanfótar.
 prép.: innan húss.
 adv.: innanhúss.
 prép.: innan stokks.
 adv.: innanstokks.
 prép.: innan lands.
 adv.: innanlands.
 prép.: norðan lands (fjalls).
 adv.: norðanlands.
 prép.: sunnan lands (fjalls).
 adv.: sunnanlands.
 prép.: utan borðs.
 adv.: utanborðs.
 prép.: utan bær.
 adv.: utanbær.
 prép.: utan dyra.
 adv.: utandyra.
 prép.: utan fótar.
 adv.: utanfótar.
 prép.: utan húss.
 adv.: utanhúss.
 prép.: utan lands.
 adv.: utanlands.
 prép.: utan stokks.
 adv.: utanstokks.
 prép.: neðan jarðar.
 adv.: neðanjardar.
 prép.: neðan sjávar.
 adv.: neðansjávar.
 prép.: ofan jarðar, (ofan sjávar).
 adv.: ofanjardar, (ofansjávar).
 prép.: vestan lands.
 adv.: vestanlands, etc. etc.

Les conjonctions.

Les conjonctions se divisent en cinq classes principales, savoir:

- 1) Les conjonctions simples.
- 2) — — composées.
- 3) — — de cause.
- 4) — — de cause et d'interrogation.
- 5) — — conditionnelles.

a) Les conjonctions simples sont les suivantes: að, eða, ef, en, enda, enn, er, jafnvel, né, nema, og, sumpart. þá, þegar, þó, þótt, (reyndar).

b) Les conjonctions composées sont les suivantes: enda þótt að, heldur enn, jafnvel þó[tt] að, þó[tt] að, þrátt fyrir (e-ð).

c) Les conjonctions de cause.

Les conjonctions de cette catégorie sont composées comme celles qui portent le nom de conjonctions composées. Ce sont les suivantes: af því; af því að; með því að; þar eð (ou: þareð); því; því að; þess vegna; vegna þess; etc.etc.

d) Les conjonctions de cause et d'interrogation. Ce sont les suivantes: hvernig?; hvernig þá? því?; því þá? hversu?; hversvegna? (ou: vegna hvers?)

e) Les conjonctions conditionnelles.

Ces conjonctions sont conditionnelles, comme leur nom l'indique et en même temps composées. En voici les exemples: nema því aðeins að; því aðeins (að); að því leyti sem; að svo miklu leyti sem . . .; ef svo færí að . . .; ekki aðeins, heldur lika, (non seulement, mais encore), etc.

NB. Ces phrases peuvent aussi porter le nom de phrases conditionnelles.

Des verbes.

Règles principales des verbes périphoniques en Islandais.

C'est une règle ou loi presque infaillible pour toute la formation des verbes en Islandais.

1) Que le présent du subj. 1. pers. du sing. se forme de l'infinitif de manière qu'on change, soit son „a“ terminatif en: „i“, soit en n'ajoutant qu'à des verbes n'ayant à l'infinitif qu'une seule syllabe, la lettre d„i“, p. ex.: I) ceux de deux syllabes, (L'infinitif,) gefa, hafa, tala, skafa, mega, eiga, etc. Subj. (2: prés. 1. pers.) gefi, hafi, tali, skafi, meggi, eigi, etc. II) Ceux d'une seule syllabe: (L'infinitif,) tjá, ljá, sjá, sá, ná, slá, fá, gá, flá, (Prés. du subj.) tjái, ljái, sjái, sái, nái, slái, fái, gái, flái, etc. etc.

2) L'imparfait du subj. pour une personne quelconque se forme toujours de l'imparfait de l'indicatif du verbe dont il s'agit de la 1^{ière} personne au pluriel, p. ex. de: vaxa, gefa, (1. pers. pl. de l'imparf. de l'ind.:) uxum, gáfum, (L'imparf. du subj.:) yxum, gæfum, etc.

Il faut remarquer, comme une règle principale de la formation de l'imparfait en Islandais que:

a) Quand la voyelle radicale de l'imparfait de l'indic. pour la 1^{ière} personne du pl. est en: „á, ó, o“, ceux-ci se changent en „æ, œ“ à l'imparf. du subj. p. ex.: (imparf. de l'ind.) bárum, skárum; fórum, stóðum; komum, vorum, (imparf. subj.) bærum, skærum; foerum, stœðum; koemum, vœrum, etc.

b) Quand la voyelle radicale de la même personne est en: „u“, ou en: „ú“ (à l'imparf. de l'indic.), ces lettres se changent toujours en: „y“ ou en: „ý“, p. ex.: (imparf. de l'ind.) sungum, stungum, fluðum, knúðum, (imparf. subj.) syngum, stýngum, flýðum, knýðum, etc.

c) Quand la voyelle radicale de la dite personne à l'imparf. de l'indic. est en: „ö“; l„ö“ se change à l'imparf. du subj. en: „e“, p. ex.: (imparf. de l'ind.) börðum, hōfðum, kröfðum, (imparf. subj.) berðum, hefðum, krefðum.

d) Quand le verbe dont il s'agit conserve la même lettre à l'imparf. de l'indic. qu'il a au présent de l'indic., il ne prend pas de son transitoire du tout à l'imparf. du subjonctif, p. ex.: tala (parler). L'indic. 1. pers. pl.: tólum; impf.: tóluðum; l'imparf. du subj. tóluðum, etc., ou en d'autres termes: l'imparf. de l'indic et l'imparf. du subjonctif sont tout de même, à cet égard.

e) Quand la voyelle radicale de la dite personne à l'imparf. de l'indic. est

en: „e“ ou en: „i“, ces lettres se conservent sans aucun changement, et pour la plupart du temps, l’imparf. de l’indicatif et l’imparf. du subjonctif des trois personnes au pluriel sont tout de même, p. ex.: (l’impf. de l’indic. et l’imparf. du subj. 1. pers. pl.) biðum, blésum, riðum, grétum, héldum, miðuðum; 2. pers. pl.: biðuð, blésuð, riðuð, grétuð, hélduð, miðuðuð; 3. pers. pl.: biðu, blésu, riðu, grétu, héldu, miðuðu, etc. etc.

NB. Il y a un grand nombre de verbes islandais qui sont sans aucune périphonie, mais comme ceux-ci ne présentent aucune difficulté aux étrangers, il ne faut plus en parler minutieusement.

De la racine des verbes.

Une règle infaillible, en fait de tous les verbes en Islandais est la suivante:

En enlevant la désinence de: „andi“ formant „le participe présent“ à un verbe quelconque islandais, on en reconnaît la racine, de manière que ce qui est alors de reste du verbe étant en question, c’est justement la racine elle-même, p. ex.: skrifandi (écrivant), farandi (allant), hlægjandi (riant), etc. La racine de ces mots est par suite: skrif, far, hlæg, etc. etc.

NB. Cette règle n'est valable que pour des racines dérivatives, et non pas pour celles qui proviennent du sanscrit.

Des principales espèces de verbes

en Islandais qui se divisent, selon leur signification en 8 groupes ou classes, savoir:

1) Verbes actifs, (en isl.: gersagnir) sont ceux qui expriment une action et qui peuvent avoir un régime ou un complément, p. ex.: „hann elskar fóður sinn“, il aime son père, etc. etc.

2) Verbes passifs, (en isl.: bolsagnir) font savoir que le sujet souffre quelque chose d'un régime ou d'un complément, p. ex.: „Faðir hans er elskadur af honum“, son père est aimé de lui, etc.

3) Verbes neutres (en isl.: hvorugkyns sagnir) indiquent, soit un état chez le sujet ou une action qui n'agit sur aucun autre complément ou régime direct, p. ex.: „sofa“, „trúa“, „tala“, „ganga“, „fara“, dormir, croire, parler, marcher, aller, etc. etc.

4) Verbes impersonnels ou: unipersonnels (en isl.: persónulaustar sagnir) ne s'emploient qu'au sing. dans la 3e personne, p. ex.: það rignir, það lygnir, það snjóar, það frýs (frystir), etc. etc.

5) Verbes réfléchis ou pronominaux, (en isl.: apturbeygjanlegar sagnir) sont ceux qui se conjuguent avec deux pronoms de la même personne et qui expriment une action réagissante sur le sujet lui-même, p. ex.: „Hann barmar sér“, il se lamente, etc. etc.

6) Verbes réciproques (en isl.: „andskeytissagnir“ ou: „jafnskiptissagnir“) expriment une action réciproque, comme leur nom l'indique, p. ex.: „þeir berjast“, ils se battent, etc.

7) Verbes déponents (en isl.: polmyndargersagnir) expriment un sens actif, mais ils ont leur forme passive. NB. Voir: ci-après No.: IV. p. 91.

8) Verbes auxiliaires (en isl.: hjálparsagnir) servent à former les temps des autres verbes; ils sont au nombre de cinq, savoir:

- 1) hafa, avoir.
- 2) vera, être.
- 3) verða, devenir.
- 4) munu, devoir [vouloir].
- 5) skulu, devoir, falloir.

Des conjugaisons des verbes auxiliaires.

On se sert de ces verbes en islandais, comme dans les autres langues pour former les temps composés des autres verbes.

NB.: Le futur est toujours désigné par le présent du verbe: „munu“, et par l'infinitif du verbe corrélatif, p. ex.: eg mun eliska, j'aimerai, etc.

L'infinitif.

I. **hafa** (avoir).

Au singulier.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'indic.: eg hef.	pú hefur.	hann hefur.
Imparf.: eg hafði.	pú hafðir.	hann hafði.
Fut. simpl.: eg mun hafa.	pú munt hafa.	hann mun hafa.
Condit.: eg mundi hafa.	pú mundir hafa.	hann mundi hafa.

Au pluriel.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'indic.: vér höfum.	pér hafíð.	þeir hafa.
Imparf.: vér höfðum.	pér hötðuð.	þeir höfðu.
Fut. simpl.: vér munum hafa.	pér munuð hafa.	þeir munu hafa.
Condit.: vér mundum hafa.	pér munduð hafa.	þeir mundu hafa.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg hafi.	að þú hafir.	að hann hafi.
Imparf.: að eg hefði.	að þú hefðir.	að hann hefði.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér höfum.	að pér hafíð.	að þeir hafi.
Imparf.: að vér hefðum.	að pér hefðuð.	að þeir hefðu.

Impératif.

Au singulier.

hafi eg.	haſðu.	hafi hann.
----------	--------	------------

Au pluriel.

höfum.	haſíð.	hafi þeir.
--------	--------	------------

Partic. prés.: „hafandi.

— passé: hafður, (m.); höfð, (f.); haft, (n.).

NB. L'interrogatif en Islandais n'a pas de forme indépendante, comme il se forme de la manière que l'on place le pronom derrière le verbe dont il s'agit p. ex.: „hefur þú? as-tu?“, etc. Cette règle est principalement valable dans la langue islandaise, à cet égard.

L'infinitif.

II. **vera** (être).

Au singulier.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'indic.: eg er	pú ert.	hann er.
Imparf.: eg var.	pú varst.	hann var.
Fut. simpl.: eg mun vera.	pú munt vera.	hann mun vera.
Condit.: eg mundi vera.	pú mundir vera.	hann mundi vera.

1. personne.
 Prés. de l'indic.: vér erum.
 Imparf.: vér vorum.
 Fut. simpl.: vér munum vera.
 Condit.: vér mundum vera.

Au pluriel.

2. personne.
 péir eruð.
 péir voruð.
 péir munuð vera.
 péir munduð vera.

3. personne.
 péir eru.
 péir voru.
 péir munu vera.
 péir mundu vera.

Prés. du subj.: að eg sé.
 Imparf.: að eg væri.

Subjonctif.

Au singulier.

að þú sért.
 að þú værir.

að hann sé.
 að hann væri.

Prés. du subj.: að vér séum.
 Imparf.: að vér værum.

Au pluriel.

að péir séuð.
 að péir væruð.

að peir séu.
 að peir væru.

veri eg.

Impératif.

Au singulier.

vertu, (sértu).

veri hann.

verum.

Au pluriel.

verið.

veri þeir.

Partic. prés.: verandi.
 — passé: verið, (m., f. & n.)

L'infinitif.

III. verða (devenir).

NB. On peut se servir de: „verða“ au présent, au futur et au conditionnel dans tout-à-fait la même signification ou dans le même sens que: „vera“; en outre très rarement.

1. personne.
 Prés. de l'indic.: eg verð.
 Imparf.: eg varð.
 Fut. simpl.: eg mun verða.
 Condit.: eg mundi verða.

Au singulier.

2. personne.
 þú verður.
 þú varst, (varðst).
 þú munt verða.
 þú mundir verða.

3. personne.
 hann verður.
 hann varð.
 hann mun verða.
 hann mundi verða.

1. personne.
 Prés. de l'indic.: vér verðum.
 Imparf.: vér urðum.
 Fut. simpl.: vér munum verða.
 Condit.: vér mundum verða.

Au pluriel.

2. personne.
 péir verðið.
 bér urðuð.
 péir munuð verða.
 péir munduð verða.

3. personne.
 peir verða.
 peir urðu.
 peir munu verða.
 peir mundu verða.

Prés. du subj.: að eg verði.
 Imparf.: að eg yrði.

Subjonctif.

Au singulier.

að þú verðir.
 að þú yrðir.

að hann verði.
 að hann yrði.

Prés. du subj.: að vér verðum.
 Imparf.: að vér yrðum.

Au pluriel.

að péir verðið.
 að péir yrðuð.

að peir verði.
 að peir yrðu.

Impératif.

Au singulier.

verði eg.	vertu.	verði hann.
-----------	--------	-------------

Au pluriel.

verðum.	verðið:	verði þeir.
---------	---------	-------------

Partic. prés.: verðandi.

— passé: orðinn, orðin, orðið.

L'infinitif.**IV. munu (devoir [vouloir]).**

Au singulier.

1. personne. Prés. de l'indic.: eg mun. Imparf.: eg mundi.	2. personne. þú munt. þú mundir.	3. personne. hann mun. hann mundi.
--	--	--

Au pluriel.

1. personne. Prés. de l'indic.: vér munum. Imparf.: vér mundum.	2. personne. þér munuð. þér munduð.	2. personne. þeir munu. þeir mundu.
---	---	---

NB. Ce verbe auxiliaire est pour la plupart du temps applicable à la formation du futur et du conditionnel. Voir: le futur des autres verbes ci-dessus.

Subjonctif.

Au singulier.

1. personne. Prés. du subj.: að eg muni. Imparf.: að eg myndi.	2. personne. að þú munir. að þú myndir.	3. personne. að hann muni að hann myndi
--	---	---

Au pluriel.

Prés. de subj.: að vér munum. Imparf.: að vér myndum.	að þér munuð. að þér mynduð.	að þeir munu. að þeir myndu.
--	---------------------------------	---------------------------------

Sans l'impératif.

Partic. prés. et partic. passé: n'existent pas.

L'infinitif.**V. skulu (faillir, devoir).**

Au singulier.

1. personne. Prés. de l'indic.: eg skal. Imparf.: eg skyldi.	2. personne. þú skalt. þú skyldir.	3. personne. hann skal. hann skyldi.
--	--	--

Au pluriel.

Prés. de l'indic.: vér skulum. Imparf.: vér skyldum.	þér skuluð. þér skylduð.	þeir skulu. þeir skyldu.
---	-----------------------------	-----------------------------

Le futur et le conditionnel. Voir: le numéro IV. ci-dessus des verbes auxiliaires; la même règle est aussi valable à ce mot-ci. On ne peut pas dire: „eg mun skulu kalla“; on dit au contraire: „eg skal (ou: mun) kalla“, j'appellerai, etc.

Subjonctif.**Au singulier.**

1. personne. Prés. du subj.: að eg skuli, Imparf.: að eg skyldi.	2. personne. að þú skulir, að þú skyldir.	3. personne. að hann skuli. að hann skyldi.
--	---	---

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér skulum, Imparf.: að vér skyldum.	að pér skulið, að pér skylduð.	að þeir skuli, að þeir skyldu.
--	-----------------------------------	-----------------------------------

L'impératif n'existe pas.

Partic. prés. et partic. passé: n'existent pas.

Des temps composés des verbes actifs

Voici la formation des verbes.

L'infinitif.**1) hafa (avoir).**

Infinitif composé: að hafa boríð, Participe composé: hafandi boríð.	avoir porté. ayant porté.
--	------------------------------

L'indicatif.

Passé indéfini: eg hef boríð, Plus-que-parfait: eg hafði boríð, Fut. antérieur: eg mun hafa boríð, Cond. passé: eg mundi hafa boríð.	j'ai porté. j'avais porté, j'eus porté. j'aurai porté. j'aurais porté.
---	---

Subjonctif.

Passé: að eg hafi boríð, Plus-que-parfait: að eg hefði boríð.	que j'ai porté. que j'eus porté.
--	-------------------------------------

La conjugaison des verbes passifs.

Les temps composés.

L'infinitif.**2) vera (être).**

Présent: að vera borinn, Passé: að hafa verið borinn, Participe prés.: verandi borinn, — passé: hafandi verið borinn.	être porté. avoir été porté. étant porté. ayant été porté.
--	---

L'indicatif.

Présent: eg er borinn, Passé: eg var borinn, Passé indéfini: eg hef verið borinn, Plus-que-parfait: eg hafði verið borinn, Fut. simpl.: eg mun vera borinn, Fut. antérieur: eg mun hafa verið borinn, Cond. prés.: eg mundi vera borinn, Cond. passé: eg mundi hafa verið borinn.	je suis porté(e). j'étais porté(e), je fus porté. j'ai été porté. j'avais été porté. je serai porté. j'aurai été porté. je serais porté. j'aurais été porté.
--	---

Subjonctif.

Présent: að eg sé borinn, Imparf.: að eg væri borinn, Passé: að eg hafi verið borinn, Plus-que-parfait: að eg hefði verið borinn.	que je sois porté. que je fusse porté. que j'aie été porté. que j'eusse été porté.
--	---

Les temps composés des verbes pronominaux et passifs.

Infinitif composé: að hafa borizt,	s'être porté.
Participe composé: hafandi borizt.	s'étant porté.

L'indicatif.

Passé indéfini: eg hefi borizt,	je me suis porté.
Plus-que-parfait: eg hafði borizt,	je m'étais porté.
Fut. simpl.: eg mun berazt,	je me serai porté.
Fut. antérieur: eg mun hafa borizt,	j'aurai été porté.
Cond. prés.: eg mundi berazt,	je me serais porté.
Cond. passé: eg mundi hafa borizt.	j'aurais été porté.

Subjonctif.

Passé: að eg hafi borizt,	que je me sois porté.
Plus-que-parfait: að eg hefði borizt.	que je me fusse porté.

De la formation des verbes pronominaux, réciproques, passifs et déponents.

I) Des verbes pronominaux.

Les verbes pronominaux (réfléchis) se forment des verbes actifs en y ajoutant le pronom réfléchi de: „sig“ de sorte que ce pronom s'est abrégé à: „st“, lequel on ajoute à l'infinitif et au participe, et en même temps à toutes les personnes, soit au singulier, soit au pluriel. — Devant: „st“ la lettre d’ „r“ de la terminaison du verbe corrélatif est elidée ou omise.

On reconnaît le verbe pronominal (réfléchi) par là: que c'est le sujet lui-même qui sert de régime ou de complément direct à sa propre action.

Voici l'exemple d'un verbe pronomial, p. ex.: segjast. — „Eg segist vera fátækur“, je prétends (prétexte) d'être pauvre, = je dis de moi-même que je suis pauvre.

NB. La forme pronominale a bien souvent le sens passif.

II) Des verbes réciproques.

Les verbes réciproques se forment de la même manière que les verbes pronominaux (réfléchis), mais ils sont seulement usités au pluriel, en exprimant l'action de plusieurs sujets agissant les uns sur les autres, p. ex.: „vér elskumst“, nous nous aimons; „þið elskist“, vous vous aimez; „þeir elskast“, ils s'entre aiment, etc. etc.

NB. On reconnaît le verbe réciproque par là: que le premier sujet sert de complément direct, et sur lequel agit réciproquement le premier objet comme sujet.

III) Des verbes passifs

Les verbes passifs se forment de la même manière que les verbes réfléchis et réciproques, p. ex.: „hefjast“, être élevé; hæраст, devenir blanc, grisonner. Hann er farinn að hæраст, ses cheveux commencent à blanchir, etc.

On reconnaît le verbe passif par là: que l'action elle-même est produite par le sujet lui-même, sans qu'aucun régime y ait la moindre influence ou bien qu'il prenne part à l'action elle-même. Comme on le voit, il n'y a point de complément ou de régime dans une phrase que celle qui a été citée ci-dessus.

IV) Des verbes déponents.

Ces verbes ont la forme passive et le sens actif, p. ex.: „amast“ et „abbast“, „hamast“, „látast“, etc.

Les conjugaisons des verbes.

1ère classe.

L'infexion forte.

D'après un des verbes cités ci-après, se conjuguent tous les verbes islandais, c'est-à-dire: ceux de la flexion forte:

L'infinitif.

A I a, inflexion.

binda (lier, attacher)..

Au singulier.

1. personne.

Prés. de l'ind.: eg bind.
Imparf.: eg batt.
Fut. simpl.: eg mun binda.
Cond.: eg mundi binda.

2. personne.

bú bindur.
bú battst.
bú munt binda.
bú mundir binda.

3. personne.

hann bindur.
hann batt.
hann mun binda.
hann mundi binda.

Au pluriel.

1. personne.

Prés. de l'ind.: vér bindum.
Imparf.: vér bundum.
Fut. simpl.: vér munum binda.
Cond.: vér mundum binda.

2. personne.

pér bindið.
pér bunduð.
pér munuð binda.
pér munduð binda.

3. personne.

beir binda.
beir bundu.
beir munu binda.
beir mundu binda.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg bindi.
Imparf.: að eg byndi.

að bú bindir.
að bú byndir.

að hann bindi.
að hann byndi.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér bindum.
Imparf.: að vér byndum.

að pér bindið.
að pér bynduð.

að þeir bindi.
að þeir byndu.

Impératif.

Au singulier.

bindi eg.

bittu.

bindi hann.

Au pluriel.

bindum.

bindið.

bindi þeir.

Partic. prés.: „bindandi“. — passé: „bundinn, bundin, bundið“.

L'infinitif.

A I b, inflexion.

stinga (piquer).

Au singulier.

1. personne.

Prés. de l'ind.: eg sting.
Imparf.: eg stakk.
Fut. simpl.: eg mun stinga.
Cond.: eg mundi stinga.

2. personne.

bú stingur.
bú stakkst.
bú munt stinga.
bú mundir stinga.

3. personne.

hann stingur.
hann stakk.
hann mun stinga.
hann mundi stinga.

Au pluriel.

1. personne.

Prés. de l'ind.: vér stingum.

Imparf.: vér stungum.

Fut. simpl.: vérmunum stinga.

Cond.: vér mundum stinga.

2. personne.

bér stingið.

bér stunguð.

bér munuð stinga.

bér munduð stinga.

3. personne.

þeir stinga.

þeir stungu.

þeir munu stinga.

þeir mundu stinga.

Subjonctif.**Au singulier.**

að eg stingi.

Prés. du subj.: að eg styngi.

Imparf.: að eg styngi.

Au pluriel.

að bér stingið.

að bér styngjuð.

Impératif.**Au singulier.**

stingi eg.

stingdu.

stingi hann.

stingum.

Au pluriel.

stingið.

stingi þeir.

Partic. prés.: stingandi.

— passé: stunginn, stungin, stungið.

L'infinitif.**A 1c 1, inflexion.****spinna** (filer).**Au singulier.**

1. personne.

2. personne.

3. personne.

þú spinnur.

hann spinnur.

þú spannst.

hann spann.

þú munt spinna.

hann mun spinna.

þú mundir spinna.

hann mundi spinna.

Au pluriel.

2. personne.

3. personne.

þér spinnið.

þeir spinnna.

þér spunnuð.

þeir spunnu.

þér munuð spinna.

þeir munu spinna.

þér munduð spinna.

þeir mundu spinna.

Subjonctif.**Au singulier.**

að bú spinnir.

að bú spynnir.

að hann spinni.

að hann spynni.

Au pluriel.

að bér spinnið.

að bér spynnuð.

að þeir spinni.

að þeir spynnu.

Prés. du subj.: að eg spinni.

Imparf.: að eg spynni.

Prés. du subj.: að vér spinnum.

Imparf.: að vér spynnum.

Impératif.

Au singulier.

spinni eg.	spindu.	spinni hann.
------------	---------	--------------

Au pluriel.

spinnum.	spinnið.	spinni þeir.
----------	----------	--------------

Partic. prés.: spinnandi.

— passé: spunninn, spunnin, spunnið.

L'infinitif.

A I c 2, inflexion.

vinna (travailler).

Au singulier.

1. personne. Prés. de l'ind.: eg vinn. Imparf.: eg vann. Fut. simpl.: eg mun vinna. Cond.: eg mundi vinna.	2. personne. þú vinnur. þú vannst. þú munt vinna. þú mundir vinna.	3. personne. hann vinnur. hann vann. hann mun vinna. hann mundi vinna.
--	--	--

Au pluriel.

1. personne. Prés. de l'ind.: vér vinnum. Imparf.: vér unnum. Fut. simpl.: vér munum vinna. Cond.: vér mundum vinna.	2. personne. þér vinnið. þér unnuð. þér munuð vinna. þér munduð vinna.	3. personne. þeir vinna. þeir unnu. þeir munu vinna. þeir mundu vinna.
--	--	--

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg vinni. Imparf.: að eg ynni.	að þú vinnir. að þú ynnir.	að hann vinni. að hann ynni.
--	-------------------------------	---------------------------------

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér vinnum. Imparf.: að vér ynnum.	að þér vinnið. að þér ynnuð.	að þeir vinni. að þeir ynnu.
--	---------------------------------	---------------------------------

Impératif.

Au singulier.

vinni eg.	vinndu.	vinni hann.
-----------	---------	-------------

Au pluriel.

vinnum.	vinnið.	vinni þeir.
---------	---------	-------------

Partic. prés.: vinnandi.

— passé: unninn, unnin, unnið.

L'infinitif.

A I d, inflexion.

gjálfa (payer; fournir).

Au singulier.

1. personne. Prés. de l'ind.: eg geld. Imparf.: eg galt. Fut. simpl.: eg mun gjálfa. Cond.: eg mundi gjálfa.	2. personne. þú geldur. þú galst. þú munt gjálfa. þú mundir gjálfa.	3. personne. hann geldur. hann galt. hann mun gjálfa. hann mundi gjálfa.
--	---	--

Au pluriel.

1. personne. Prés. de l'ind.: vér gjöldum. Imparf.: vér guldum. Fut. simpl.: vér munum gjalda. Cond.: vér mundum gjalda.	2. personne. bér gjaldið. bér gulduð. bér munið gjalda. bér munduð gjalda.	3. personne. þeir gjalda. þeir guldu. þeir munu gjalda. þeir mundu gjalda.
---	---	---

Subjonctif.

Au singulier. Prés. du subj.: að eg gjaldi. Imparf.: að eg gyldi.	að bū gjaldir. að bū gyldir.	að hann gjaldi. að hann gyldi.
--	--	--

Prés. du subj.: að vér gjöldum. Imparf.: að vér gyldum.	Au pluriel. að bér gjaldið. að bér gylduð.	að þeir gjaldi. að þeir gyldu.
---	---	--

Impératif.

Au singulier. gjaldi eg.	gjaltu.	gjaldi hann.
gjöldum.	Au pluriel. gjaldið.	gjaldi þeir.

Partic. prés.: gjaldandi.
— passé: goldinn, goldin, goldið.

L'infinitif.		
A I e 1, inflexion.		
bregða (tresser).		
Au singulier.		
1. personne. Prés. de l'ind.: eg bregð. Imparf.: eg brá. Fut. simpl.: eg mun bregða. Cond.: eg mundi bregða.	2. personne. þú bregður. þú brást. þú munt bregða. þú mundir bregða.	3. personne. hann bregður. hann brá. hann mun bregða. hann mundi bregða.

Au pluriel.		
1. personne. Prés. de l'ind.: vér bregðum. Imparf.: vér brugðum. Fut. simpl.: vér munum bregða. Cond.: vér mundum bregða.	2. personne. að bér bregðið. að bér brugðuð. að bér munuð bregða. að bér munduð bregða.	3. personne. þeir bregða. þeir brugðu. þeir munu bregða. þeir mundu bregða.

Subjonctif.		
Au singulier.		
Prés. du subj.: að eg bregði. Imparf.: að eg brygði.	að bū bregðir. að bū brygðir.	að hann bregði. að hann brygði.

Au pluriel.		
Prés. du subj.: að vér bregðum. Imparf.: að vér brygðum.	að bér bregðið. að bér brygðuð.	að þeir bregði. að þeir brygðu.

Impératif.		
Au singulier.		
bregði eg.	bregðu, (bregtu).	bregði hann.

	Au pluriel.	
bregðum.	bregðið.	bregði þeir.
Partic. prés.: bregðandi. — passé: brugðinn, brugðin, brugðið.		

L'infinitif.**A I e 2, inflexion.****nema** (prendre; coloniser; apprendre; enlever à).

	Au singulier.	
1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'ind.: eg nem.	þú nemur.	hann nemur.
1) Imparf.: eg nam	þú namst.	hann nam.
2) — : eg (numdi).	þú (numdir).	hann (numdi).
Fut. simpl.: eg mun nema.	þú munt nema.	hann mun nema.
Cond.: eg mundi nema.	þú mundir nema.	hann mundi nema.

	Au pluriel.	
1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'ind.: vér nemum.	þér nemið.	þeir nema.
1) Imparf.: vér námum	þér námuð.	þeir námu.
2) — : vér (numdum).	þér (numduð).	þeir (numdu).
Fut. simpl.: vér munum nema.	þér munuð nema.	þeir munu nema.
Cond.: vér mundum nema.	þér munduð nema.	þeir mundu nema.

Subjonctif.**Au singulier.**

	Au singulier.	
Prés. du subj.: að eg nemi.	að þú nemir.	að hann nemi.
1) Imparf.: að eg næmi	að þú næmir	að hann næmi
2) — : að eg (nymdi).	að þú (nymdir).	að hann (nymdi).

	Au pluriel.	
Prés. du subj.: að vér nemum.	að þér nemið.	að þeir nemi.
1) Imparf.: að vér næmum.	að þér næmuð.	að þeir næmi.
2) — : að vér nymdum.	að þér (nymduð).	að þeir (nymdu).

Impératif.**Au singulier.**

nemi eg.	nemdu, (nem þú).	nemi hann.
----------	------------------	------------

Au pluriel.

nemum.	nemið.	nemi þeir.
--------	--------	------------

Partic. prés.: nemandi.
— passé: numinn, numin, numið.

NB. Comme on le verra, le deuxième imparfait mis entre parenthèses se conjugue suivant la flexion faible, mais l'autre se conjugue d'après la flexion forte.

L'infinitif.**A I f, inflexion.****detta** (tomber).**Au singulier.**

	2. personne.	3. personne.
1. personne.	þú dettur.	hann dettur.
Prés. de l'ind.: eg dett.	þú dattst.	hann datt.

Au singulier.

1. personne. Fut. simpl.: eg mun detta. Cond.: eg mundi detta.	2. personne. þú munt detta. þú mundir detta.	3. personne. hann mun detta. hann mundi detta.
--	--	--

Au pluriel.

1. personne. Prés. de l'ind.: vér dettum. Imparf.: vér duttum. Fut. simpl.: vér munum detta. Cond.: vér mundum detta.	2. personne. þér dettið. þér duttuð. þér munuð detta. þér munduð detta.	3. personne. þeir detta. þeir duttu. þeir munu detta. þeir mundu detta.
---	---	---

Subjonctif.

Prés. du subj.: að eg detti. Imparf.: að eg dytti.	Au singulier. að þú dettir. að þú dyttir.	að hann detti. að hann dytti.
---	---	----------------------------------

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér dettum. Imparf.: að vér dyttum.	að þér dettið. að þér dyttuð.	að þeir detta. að þeir dyttu.
---	----------------------------------	----------------------------------

Impératif.

detti eg.	Au singulier. dettu.	detti hann.
dettum.	Au pluriel. dettið.	detti þeir.

Partic. prés.: dettandi.
— passé: dottinn, dottin, dottið.

L'infinitif.

1. personne. Prés. de l'ind.: eg stekk. Imparf.: eg stökk. Fut. simpl.: eg mun stökkva. Cond.: eg mundi stökkva.	2. personne. þú stekkur. þú stökkst. þú munt stökkva. þú mundir stökkva.	3. personne. hann stekkur. hann stökk. hann mun stökkva. hann mundi stökkva.
1. personne. Prés. de l'ind.: vér stökkvum. Imparf.: vér stukkum. Fut. simpl.: vér munum stökkva. Cond.: vér mundum stökkva.	Au pluriel. þér stökkvið. þér stukkuð. þér munuð stökkva. þér munduð stökkva.	3. personne. þeir stökkva. þeir stukku. þeir munu stökkva. þeir mundu stökkva.

Subjonctif.

Prés. du subj.: að eg stökkvi. Imparf.: að eg stykki.	Au singulier. að þú stökkvir. að þú stykkir.	að hann stökkvi. að hann stykki.
--	--	-------------------------------------

	Au pluriel.	
Prés. du subj.: að vér stökkvum. Imparf.: að vér stykkjum.	að þér stökkvið. að þér stykkjuð.	að þeir stökkvi. að þeir stykkju.

	Impératif.	
	Au singulier.	
stökkvi eg.	stökktu.	stökkvi hann.
	Au pluriel.	
stökkvum.	stökkvið.	stökkvi þeir.
Partic. prés.: stökkvandi. — passé.: stokkinn, stokkin, stokkið,		

	L'infinitif.	
	A l'h, inflexion.	
	syngja (chanter).	
	Au singulier.	
1. personne. Prés. de l'ind.: eg syng. Imparf.: eg söng. Fut. simpl.: eg mun syngja. Cond.: eg mundi syngja.	2. personne. þú syngur. þú söngst. þú munt syngja. þú mundir syngja.	3. personne. hann syngur. hann söng. hann mun syngja. hann mundi syngja.
	Au pluriel.	
1. personne. Prés. de l'ind.: vér syngjum. Imparf.: vér sungum. Fut. simpl.: vér munum syngja. Cond.: vér mundum syngja.	2. personne. þér syngið. þér sunguð. þér munuð syngja. þér munduð syngja.	3. personne. þeir syngja. þeir sungu. þeir munu syngja. þeir mundu syngja.

	Subjonctif.	
	Au singulier.	
Prés. du subj.: að eg syngi. Imparf.: — — —	að þú syngir.	að hann syngi.
	Au pluriel.	
Prés. du subj.: að vér syngjum. Imparf.: — — —	að þér syngið. að þér syngjuð.	að þeir syngi. að þeir syngju.

	Impératif.	
	Au singulier.	
syngi eg.	syngdu.	syngi hann.
	Au pluriel.	
syngjum.	syngið.	syngi þeir.
Partic. prés.: syngjandi. — passé: sunginn, sungin, sungið.		

L'infinitif.**A II, inflexion.**

verpa (1. pondre; 2. surjeter ou ourler un soulier isl.; 3. vp. rfl. & unipers. se gauchir.

Au singulier.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
1) Prés. de l'ind.: eg (verp, verpi).	pú (verpur, verpir).	hann (verpur, verpir).
2) — — eg varpa.	pú varpar.	hann varpar.
1) Imparf.: eg (verpti).	pú (verptir).	hann (verpti).
2) — eg varpaði.	pú varpaðir.	hann varpaði.
Fut. simpl.: eg mun verpa.	pú munt verpa.	hann mun verpa.
Cond.: eg mundi verpa.	pú mundir verpa.	hann mundi verpa.

Au pluriel.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
1) Prés. de l'ind.: vér (verpum).	pér (verpið).	beir (verpa).
2) — — vér vörpum.	pér varpið.	beir varpa.
1) Imparf.: vér (urpum verptum).	pér (urpuð, verptuð).	beir (urpu, verptu).
2) — vér vörpuðum.	pér vörpuðuð.	beir vörpuðu.
Fut. simpl.: vér munum verpa.	pér munuð verpa.	beir munu verpa.
Cond.: vér mundum verpa.	pér munduð verpa.	beir mundu verpa.

Subjonctif.**Au singulier.**

að eg verpi.	að pú verpir.	að hann verpi.
1) Imparf.: að eg yrpi.	að pú yrpir.	að hann yrpi.
2) — að eg verpti.	að pú verptir.	að hann verpti.

Au pluriel.

að pér (verpið).	að þeir (verpi), varpi.
— varpið.	að þeir yrpuð.
1) Imparf.: að vér yrpum	að pér yrpuð.
2) — að vér verptum.	að pér verptuð.

Impératif.**Au singulier.**

(verpi) varpi eg.	(verptu) varpaðu.	(verpi) varpi hann.
-------------------	-------------------	---------------------

Au pluriel.

(verpum), vörpum.	(verpið), varpið.	(verpi), varpi peir.
-------------------	-------------------	----------------------

Partic. prés.: (1. verpandi); 2. varpandi.

— passé.: (orpinn orpin, orpið; verptur, verpt); varpaður, vörpuð, varpað.

NB. Les formes du dit verbe mises entre parenthèses sont celles dont on se sert pour la plupart du temps en parlant d'un oiseau pondant ses œufs; en outre, en ourlant ou en cousant en surjet un soulier islandais (ɔ: að verpa skó); de plus en parlant du bois. Le 2ème présent et le 2ème imparf. de ce verbe se trouvent dans la Skpf. en le sens d'ourler un soulier, ce qui est proprement la forme de „varpa“ ɔ: abattre, etc. etc.

L'infinitif.**A IIa, inflexion.**

gefa (donner).

Au singulier.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'indic.: eg gef.	pú gefur.	hann gefur.
Imparf.: eg gaf.	pú gafst.	hann gaf.

Au singulier.

1. personne. Fut. simpl.: eg mun gefa. Cond.: eg mundi gefa.	2. personne. þú munt gefa. þú mundir gefa.	3. personne. hann mun gefa. hann mundi gefa.
---	---	---

Au pluriel.

1. personne. Prés. de l'indic.: vér gefum. Imparf.: vér gáfum. Fut. simpl.: vér munum gefa. Cond.: vér mundum gefa.	2. personne. þér gefið. þér gáfuð. þér munuð gefa. þér munduð gefa.	3. personne. þeir gefa. þeir gáfu. þeir munu gefa. þeir mundu gefa.
--	--	--

Subjonctif.

Au singulier. Prés. du subj.: að eg gefi. Imparf.: að eg gæfi.	að þú gefir. að þú gæfir.	að hann gefi. að hann gæfi.
---	--	--

Prés. du subj.: að vér gefum. Imparf.: að vér gæfum.	að þér gefið. að þér gæfuð.	að þeir gefi. að þeir gæfu.
---	--	--

Impératif.

Au singulier. gefi eg.	gefið.	gefi hann.
----------------------------------	---------------	-------------------

Au pluriel. gefum.	gefið.	gefi þeir.
------------------------------	---------------	-------------------

Partic. prés.: gefandi.
— passé: gefinn, gefin, gefið.

L'infinitif.**A II b, inflexion.****bera (porter).****Au singulier.**

1. personne. Prés. de l'indic.: eg ber. Imparf.: eg bar. Fut. simpl.: eg mun bera. Cond.: eg mundi bera.	2. personne. þú ber. (berð). þú barst. þú munt bera. þú mundir bera.	3. personne. hann ber. hann bar. hann mun bera. hann mundi bera.
---	---	---

Au pluriel.

1. personne. Prés. de l'indic.: vér berum. Imparf.: vér bárum. Fut. simpl.: vér munum bera. Cond.: vér mundum bera.	2. personne. þér berið. þér báruð. þér munuð bera. þér munduð bera.	3. personne. þeir bera. þeir báru. þeir munu bera. þeir mundu bera.
--	--	--

Subjonctif**Au singulier.**

Prés. du subj.: að eg beri. Imparf.: að eg bæri.	að þú berir. að þú bærir.	að hann bera. að hann bæri.
---	--	--

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér berum.	að þér berið.	að þeir beri.
Imparf.: að vér bærum.	að þér bæruð.	að þeir bæru.

Impératif.**Au singulier.**

beri eg.	berðu.	beri hann.
berum.	berið.	beri þeir.

Partic. prés.: berandi.

— passé: borinn, borin, borið.

L'infinitif.**A II c, inflexion.****geta** (1. pouvoir; 2. engendrer; 3. mentionner).**Au singulier.**

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'indic.: eg get.	pú getur.	hann getur.
Imparf.: eg gat.	pú gatst.	hann gat.
Fut. simpl.: eg mun geta.	pú munt geta.	hann mun geta.
Cond.: eg mundi geta.	pú mundir geta.	hann mundi geta.

Au pluriel.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'indic.: vér getum.	pér getið.	þeir geta.
Imparf.: vér gátum.	pér gátuð.	þeir gátu.
Fut. simpl.: vér munum geta.	pér munuð geta.	þeir munuð geta.
Cond.: vér mundum geta.	pér munduð geta.	þeir munduð geta.

Subjonctif.**Au singulier.**

Prés. du subj.: að eg geti.	að þú getir.	að hann geti.
Imparf.: að eg gæti.	að þú gætir.	að hann gæti.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér getum.	að þér getið.	að þeir geti.
Imparf.: að vér gætum.	að þér gætuð.	að þeir gætu.

Impératif.

Pas en usage ou n'existe pas, excepté: quand il est question de parler ou de causer de qch., p. ex.: „gettum ekki um það“, ne parler à personne de cela ou: n'en parlez à personne.

Partic. prés.: getandi.

— passé: getað; getið. NB. Dans la phrase de: „bess er getið að...“

NB. En parlant d'un descendant de qn., le partic. passé fait: getinn, getin, getið, p. ex.: „Getinn af heilögum anda“, etc.

L'infinitif.**A II d, inflexion.****éta, (éta, jeta) (manger).****Au singulier.**

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'indic.: eg ét.	pú étur.	hann étur.
Imparf.: eg át.	pú ást.	hann át.
Fut. simpl.: eg mun éta.	pú munt éta.	hann mun éta.
Cond.: eg mundi éta.	pú mundir éta.	hann mundi éta.

ÍO VIMU

ÍO VIMU

Au pluriel.

1. personne. Prés. de l'indic.: vér étum. Imparf.: vér átum. Fut. simpl.: vér munum éta. Cond.: vér mundum éta.	2. personne. pér étioð. pér átuð. pér munuð éta. pér munduð éta.	3. personne. þeir éta. þeir átu. þeir munu éta. þeir mundu éta.
---	--	---

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg éti. Imparf.: að eg æti.	að þú étir. að þú ætir.	að hann éti. að hann æti.
---	----------------------------	------------------------------

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér étum. Imparf.: að vér ætum.	að þér étioð. að þér ætuð.	að þeir éti. að þeir ætu.
---	-------------------------------	------------------------------

Impératif.

Au singulier.

éti eg.	étta, (jetta).	éti hann.
---------	----------------	-----------

Au pluriel.

étum.	étioð.	éti þeir.
-------	--------	-----------

Partic. prés.: étandi.
— passé: étinn, étin, étioð.

L'infinitif.

A II e, inflexion.

sofa (dormir).

Au singulier.

1. personne. Prés. de l'indic.: eg sef. Imparf.: eg svaf. Fut. simpl.: eg mun sofa. Cond.: eg mundi sofa.	2. personne. þú sefur. þú svafst. þú munt sofa. þú mundir sofa.	3. personne. hann sefur. hann svaf. hann mun sofa. hann mundi sofa.
---	---	---

Au pluriel.

1. personne. Prés. de l'indic.: vér sofum. Imparf.: vér sváfum. Fut. simpl.: vér munum sofa. Cond.: vér mundum sofa.	2. personne. þér sofið. þér sváfuð. þér munuð sofa. þér munduð sofa.	3. personne. þeir sofa. þeir sváfu. þeir munu sofa. þeir mundu sofa.
--	--	--

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg sofi. Imparf.: að eg svæfi.	að þú sofir. að þú svæfir.	að hann sofi. að hann svæfi.
--	-------------------------------	---------------------------------

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér sofum. Imparf.: að vér svæfum.	að þér sofið. að þér svæfuð.	að þeir sofi. að þeir svæfu.
--	---------------------------------	---------------------------------

Impératif.

Au singulier.

sofi eg.	sofðu.	sofi hann.
----------	--------	------------

Au pluriel.

sofum.	sofið.	sofi þeir.
--------	--------	------------

Partic. prés.: sofandi.

— passé: sofinn, sofin (forme anc.); sofið.

Le partic. passé de ce verbe est peu usité au masc. & au fém., excepté dans le mot de: „útsofinn“, etc.

L'infinitif.

A II f, inflexion.

biðja (prier).

Au singulier.

1. personne.

Prés. de l'ind.: eg bið.

Imparf.: eg bað, (beiddi).

Fut. simpl.: eg mun biðja.

Cond.: eg mundi biðja.

1. personne.

Prés. de l'indic.: vér biðjum.

Impf.: vér báðum, (beiddum).

Fut. simpl.: vér munum biðja.

Cond.: vér mundum biðja.

Prés. du subj.: að eg biðji.

Imparf.: að eg bæði, (beiddi).

Prés du subj.: að vér biðjun.

Imparf.: að vér bæðum, (beiddum).

Partic. prés.: biðjandi.

— passé: beðinn, beðin, beðið. NB. La forme mise entre parenthèses est proprement la forme de: „beidþa[st]“.

1. personne.

Prés. de l'ind.: eg sé.

Imparf.: eg sá.

Fut. simpl.: eg mun sjá.

Cond.: eg mundi sjá.

1. personne.

Prés. de l'indic.: vér sjáum.

Imparf.: vér sáum.

Fut. simpl.: vér munum sjá.

Cond.: vér mundum sjá.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg sjái.	að þú sjáir.	að hann sjái.
Imparf.: að eg sæi.	að þú sæir.	að hann sæi.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér sjáum.	að þér sjáið.	að þeir sjái.
Imparf.: að vér sæum.	að þér sæuð.	að þeir sæu.

Impératif.

Au singulier.

sjái eg.	sjáðu. Interrog.: sérðu?	sjái hann.
sjáum.	sjáið.	sjái þeir.

Partic. prés.: sjáandi.
— passé: séður, séð.

L'infinitif.

A II h 1, inflexion.

liggja (être couché).

Au singulier.

1. personne. Prés. du l'indic.: eg ligg.	2. personne. þú liggur. þú lást. þú munt liggja. þú mundir liggja.	3. personne. hann liggur. hann lá. hann mun liggja. hann mundi liggja.
Imparf.: eg lá. Fut. simpl.: eg mun liggja. Cond.: eg mundi liggja.		

Au pluriel.

1. personne. Prés. de l'indic.: vér liggjum.	2. personne. þér liggjóð. þér láguð. þér munuð liggja. þér munduð liggja.	3. personne. þeir liggja. þeir lágu. þeir munu liggja. þeir mundu liggja.
Imparf.: vér lágum. Fut. simpl.: vér munum liggja. Cond.: vér mundum liggja.		

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg liggi.	að þú liggar.	að hann liggi.
Imparf.: að eg lægi.	að þú lægir.	að hann lægi.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér liggjum.	að þér liggið.	að þeir liggi.
Imparf.: að vér lægjum.	að þér lægjuð.	að þeir lægju.

Impératif.

Au singulier.

liggi eg.	liggðu.	liggi hann.
liggjum.	liggið.	liggi þeir.

Particip. prés.: liggjandi.

— passé: leginn, legin, legið. NB. Le partic. passé de ce mot au masc. & fém. ne s'emploie guère qu'en le sens de coucher avec une femme, et en outre, en parlant d'une étoffe qui s'est altérée. Cpr.: en isl. „pakkabrunninn“.

L'infinitif.

A II h 2, inflexion.

piggja (accepter).

Au singulier.

1. personne.

Prés. de l'ind.: eg pigg

1) Imparf.: eg pá.

2) — : eg páði.

Fut. simpl.: eg mun piggja.

Cond.: eg mundi piggja.

2. personne.

pú piggur.

pú pást, (págst).

pú páðir.

pú munt piggja.

pú mundir piggja.

3. personne.

hann piggur.

hann pá.

hann páði.

hann mun piggja.

hann mundi piggja.

Au pluriel.

1. personne.

Prés. de l'ind.: vér piggjum.

1) Imparf.: vér págum.

2) — : vér páðum.

Fut. simpl.: vér munum piggja.

Cond.: vér mundum piggja.

2. personne.

pér piggid.

pér páguð.

pér páðuð.

pér munuð piggja.

pér munduð piggja.

3. personne.

beir piggja.

beir págu.

beir páðu.

beir munu piggja.

beir mundu piggja.

Subjonctif.

Au singulier.

að pú piggir.

að pú þægir.

að hann piggí.

að hann þægi.

Au pluriel.

að pér piggid.

að pér þægjuð.

að beir piggí.

að beir þægju.

Impératif.

Au singulier.

piggi eg.

piggið, (pigg pú).

piggi hann.

Au pluriel.

piggum

piggið.

piggið.

Partic. prés.: piggjandi.

— passé: þeginn, (m); þegin, (f); þegið (n).

L'infinitif.

A II i, inflexion.

koma (venir).

Au singulier.

1. personne.

Prés. de l'indic.: eg kem.

Imparf.: eg kom.

Fut. simpl.: eg mun koma.

Cond.: eg mundi koma.

2. personne.

pú kemur.

pú komst.

pú munt koma.

pú mundir koma.

3. personne.

hann kemur.

hann kom.

hann mun koma.

hann mundi koma.

Au pluriel.

pér komið.

pér komuð.

pér munuð koma.

pér munduð koma.

3. personne.

beir koma.

beir komu.

beir munu koma.

beir mundu koma.

1. personne.

Prés. de l'indic.: vér komum.

Imparf.: vér komum.

Fut. simpl.: vér munum koma.

Cond.: vér mundum koma.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg komi.
Imparf.: að eg kæmi.

að þú komir.
að þú kæmir.

að hann komi.
að hann kæmi.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér komum.
Imparf.: að vér kæmum.

að þér komið.
að þér kæmuð.

að þeir komi.
að þeir kæmu.

Impératif.

Au singulier.

komi eg.

komdu, (kondu).

komi hann.

Au pluriel.

komum.

komið.

komi þeir.

Partic. prés.: komandi.

— passé: kominn, komin, komið.

L'infinitif.

A III a 1, inflexion.

fara (aller, partir).

Au singulier.

1. personne.
Prés. de l'ind.: eg fer.
Imparf.: eg fór.
Fut. simpl.: eg mun fara.
Cond.: eg mundi fara.

2. personne.
þú fer, (ferð).
þú fórst.
þú munt fara.
þú mundir fara.

3. personne.
hann fer.
hann fór.
hann mun fara.
hann mundi fara.

Au pluriel.

1. personne.
Prés. de l'ind.: vér fórum.
Imparf.: vér fórum.
Fut. simpl.: vér munum fara.
Cond.: vér mundum fara.

2. personne.
þér farið.
þér fóruð.
þér munuð fara.
þér munduð fara.

3. personne.
þeir fara.
þeir fóru.
þeir munu fara.
þeir mundu fara.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg fari.
Imparf.: að eg færí.

að þú farir.
að þú færí.

að hann fari.
að hann færí.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér fórum.
Imparf.: að vér færum.

að þér farið.
að þér fáruð.

að þeir fari.
að þeir fáru.

Impératif.

Au singulier.

fari eg.

farðu.

fari hann.

Au pluriel.

fórum.

farið.

fari þeir.

Partic. prés.: farandi.

— passé: farinn, farin, farið.

L'infinitif.

A III a 2, inflexion.

sverja (jurer, préter serment).

Au singulier.

1. personne.

Prés. de l'ind.: eg sver.

Imparf.: eg sór.

Fut. simpl.: eg mun sverja.

Cond.: eg mundi sverja

1. personne.

Prés. de l'ind.: vér sverjum.

Imparf.: vér sórum.

Fut. simpl.: vér munum sverja.

Cond.: vér mundum sverja.

Prés. du subj.: að eg sverji.

Imparf.: að eg sœri (svœri).

Prés. du subj.: að vér sverjum.

Imparf.: að vêrsœrum (svœrum)

Partic. prés.: sverjandi.

— passé: svarinn, svarin, svarið.

2. personne.

þú sver. (sverð).

þú sórst.

þú munt sverja.

þú mundir sverja.

Au pluriel.

2. personne.

þér sverjið.

þér sóruð.

þér munuð sverja.

þér munduð sverja.

3. personne.

hann sver.

hann sór.

hann mun sverja.

hann mundi sverja.

3. personne.

þeir sverja.

þeir sóru.

þeir munu sverja.

þeir mundu sverja.

Subjonctif.

Au singulier.

að þú sverjur.

að þú sœrir (svœrir).

að hann sverji.

að hann sœri (svœri).

Au pluriel.

að þér sverjið.

að þér sœruð (svœruð).

að þeir sverji.

að þeir sœru (svœru).

Impératif.

Au singulier.

sverji eg.

sverðu.

sverji hann.

Au pluriel.

sverjið.

sverji þeir.

Partic. prés.: sverjandi.

— passé: svarinn, svarin, svarið.

L'infinitif.

A IIIa3, inflexion.

fela (cacher, [re]céler).

Au singulier.

1. personne.

Prés. de l'indic.: eg fel.

1.) Imparf.: eg faldí.

2.) — eg fól.

Fut. simpl.: eg mun fela.

Cond.: eg mundi fela.

2. personne.

þú felur.

þú faldir.

þú fólst.

þú munt fela.

þú mundir fela.

3. personne.

hann felur.

hann faldí.

hann fól.

hann mun fela.

hann mundi fela.

Au pluriel.

2. personne.

þér felið.

þér fôlduð.

þér fóluð.

þér munuð fela.

þér munduð fela.

3. personne.

þeir fela.

þeir fôldu.

þeir fólu.

þeir munu fela.

þeir mundu fela.

1. personne.

Prés. de l'indic.: vér felum.

1.) Imparf.: vér fôldum.

2.) — vér fólum.

Fut. simpl.: vér munum fela.

Cond.: vér mundum fela.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg feli.
 1.) Imparf.: að eg feldi.
 2.) — að eg fæli.

að þú felir.
 að þú feldir.
 að þú fælir.

að hann feli.
 að hann feldi.
 að hann fæli.

Prés. du subj.: að vér felum.
 1.) Imparf.: að vér feldum.
 2.) — að vér fælum.

að þér felið.
 að þér felduð.
 að þér fæluð.

að þeir feli.
 að þeir feldu.
 að þeir fælu.

Impératif.

Au singulier.

feli eg.

feldu.

feli hann.

felum.

felið.

feli þeir.

Partic. prés.: felandi.
 — passé: falinn, falin, falið.

NB.: On se sert tantôt de l'une, tantôt de l'autre de ces formes du verbe de: „fela“, mais celles d'après l'infexion faible (ɔ: du 1er imparf.) sont peut-être aujourd'hui les plus usuelles dans la langue parlée et écrite.

L'infinitif.

A III a 4, inflexion.

kala (refroidir).

Au singulier.

1. personne.
 Prés. de l'indic.: eg kel,
 (mig kelur).
 Imparf.: eg kól, (mig kól).
 Fut. simpl.: eg (mig) mun kala.
 Cond.: eg (mig) mundi kala.

2. personne.
 þú kelur, (pig kelur).
 þú kólst, (pig kól).
 þú (pig mun) munt kala.
 þú mundir kala.
 pig mundi kala.

3. personne.
 hann kelur (kell).
 hann kól.
 hann mun kala.
 hann mundi kala.

Au pluriel.

1. personne.
 Prés. de l'indic.: vér kólum,
 (oss kelur).
 Imparf.: vér kólum, (oss kól).
 Fut. simpl.: vér (oss mun) mun-
 um kala.
 Cond.: vér (oss mundi) mund-
 um kala.

2. personne.
 þér kalið, (yður kelur).
 þér kólúð, (yður kól).
 þér (yður mun) munuð
 kala.
 þér (yður mundi) mundu-
 ð kala.

3. personne.
 þeir kala, (þá kelur).
 þeir kólú, (þá kól).
 þeir (þá mun) munu-
 kala.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg (mig)
 kali.
 Imparf.: að eg (mig) kæli.

að þú kali.
 að þig kali.
 að þú kælir.
 (að þig kæli).

að hann kali.
 að hann kæli.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér kólum.
 (að oss kali).
 Imparf.: að vér kælum.
 (að oss kæli).

að þér kalið.
 (að yður kali).
 að þér kæluð.
 (að yður kæli).

að þeir kali.
 (að þá kali).
 að þeir kælu.
 (að þá kæli).

Impératif.

Au singulier.

kali eg (mig).	kali þú (þig).	kali hann.
----------------	----------------	------------

Au pluriel.

kölum, (kali oss).	kalið, (kali yður).	kali þeir (þá).
--------------------	---------------------	-----------------

Partic. prés.: kalandi. (Presque inusité).

— passé: kalinn (m.), kalin (f.), kalið (n.).

NB. Comme on le voit, ce verbe est tantôt unipersonnel, tantôt personnel. Il est très commun dans la langue usuelle, mais surtout dans la Skpf., et il y a plusieurs qui s'en sert toujours unipersonnellement de manière qu'il ne se trouve que dans la troisième personne au sing., à l'infinitif et au participe passé.

L'infinitif.

A III a 5, inflexion.

vefa (tisser).

Au singulier.

1. personne. Prés. de l'ind.: eg vef.	2. personne. þú vefur.	3. personne. hann vefur.
Imparf.: eg óf.	þú ófst.	hann óf.
Fut. simpl.: eg mun vefa.	þú munt vefa.	hann mun vefa.
Cond.: eg mundi vefa.	þú mundir vefa.	hann mundi vefa.

Au pluriel.

1. personne. Prés. de l'ind.: vér vefum.	2. personne. þér vefið.	3. personne. þeir vefa.
Imparf.: vér ófum.	þér ófuð.	þeir ófu.
Fut. simpl.: vér munum vefa.	þér munuð vefa.	þeir munu vefa.
Cond.: vér mundum vefa.	þér munduð vefa.	þeir mundu vefa.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg vefi.	að þú vefir.	að hann vefi.
Imparf.: að eg væfi.	að þú væfir.	að hann væfi.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér vefum.	að þér vefið.	að þeir vefi.
Imparf.: að vér væfum.	að þér væfuð.	að þeir væfu.

Impératif.

Au singulier.

vefi eg.	vefðu.	vefi hann.
----------	--------	------------

Au pluriel.

vefum.	vefði.	vefi þeir.
--------	--------	------------

Partic. prés.: vefandi.

— passé: ofinn, ofin, ofið.

L'infinitif.**A III b, inflexion.****aka** (voiturer, charrier).

	1. personne. Prés. de l'ind.: eg ek. Imparf.: eg ók. Fut. simpl.: eg mun aka. Cond.: eg mundi aka.		2. personne. pú ekur. pú ókst. pú munt aka. pú mundir aka.		3. personne. hann ekur. hann ók. hann mun aka. hann mundi aka.
	1. personne. Prés. de l'ind.: vér ókum. Imparf.: vér ókum. Fut. simpl.: vér munum aka. Cond.: vér mundum aka.		2. personne. pér akið. pér ókuð. pér munuð aka. pér munduð aka.		3. personne. peir aka. peir óku. peir munu aka. peir mundu aka.

Subjonctif.

Au singulier.

	Prés. du subj.: að eg aki. Imparf.: að eg æki.		að pú akir. að pú ækir.		að hann aki. að hann æki.
--	---	--	----------------------------	--	------------------------------

Au pluriel.

	Prés. du subj.: að vér ókum. Imparf.: að vér ækjum.		að pér akið. að pér ækjum.		að þeir aki. að þeir ækjum.
--	--	--	-------------------------------	--	--------------------------------

Impératif.

Au singulier.

	aki eg.		aktu.		aki hann.
--	---------	--	-------	--	-----------

Au pluriel.

	ókum.		akið.		aki þeir.
--	-------	--	-------	--	-----------

Partic. prés.: akandi.
— passé: ekinn, ekin, ekið.

L'infinitif.**A III c, inflexion.****vaxa** (croître).

Au singulier.

	1. personne. Prés. de l'ind.: eg vex. Imparf.: eg óx. Fut. simpl.: eg mun vaxa. Cond.: eg mundi vaxa.		2. personne. pú vex. pú óx, (óxt). pú munt vaxa. pú mundir vaxa.		3. personne. hann vex. hann óx. hann mun vaxa. hann mundi vaxa.
--	---	--	--	--	---

Au pluriel.

	1. personne. Prés. de l'ind.: vér vóxum. Imparf.: vér uxum. Fut. simpl.: vér munum vaxa. Cond.: vér mundum vaxa.		2. personne. pér vaxið. pér uxuð. pér munuð vaxa. pér munduð vaxa.		3. personne. þeir vaxa. þeir uxu. þeir munu vaxa. þeir mundu vaxa.
--	--	--	--	--	--

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg vaxi.	að þú vaxir.	að hann vaxi.
Imparf.: að eg yxi.	að þú yxir.	að hann yxi.

Prés. du subj.: að vér vökum.	Au pluriel.	að þér vaxið.
Imparf.: að vér yxum.	að þér yxuð.	að þér yxu.

Impératif.

Au singulier.

(Peu usité:) vaxi eg.	vaxir (vaxi) þú.	vaxi hann.
-----------------------	------------------	------------

(Peu usité:) vökum.	Au pluriel.	vaxið.
---------------------	-------------	--------

Partic. prés.: vaxandi.
— passé: vaxinn, vaxin, vaxið.

L'infinitif.

A III d inflexion.

draga (tirer).

Au singulier.

1. personne. Prés. de l'indic.: eg dreg. Imparf.: eg dró. Fut. simpl.: eg mun draga. Cond.: eg mundi draga.	2. personne. þú dregur. þú dróst. þú munt draga. þú mundir draga.	3. personne. hann dregur. hann dró. hann mun draga. hann mundi draga.
---	---	---

Au pluriel.

1. personne. Prés. de l'ind.: vér drögum. Imparf.: vér drögum. Fut. simpl.: vér munum draga. Cond.: vér mundum draga.	2. personne. þér dragið. þér dróguð. þér munuð draga. þér munduð draga.	3. personne. beir draga. beir drógu. beir munu draga. beir mundu draga.
---	---	---

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg dragi. Imparf.: að eg drægi.	að þú dragir. að þú drægir.	að hann dragi. að hann drægi.
---	--------------------------------	----------------------------------

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér drögum. Imparf.: að vér drægjum.	að þér dragið. að þér drægjuð.	að þeir dragi. að þeir drægju.
--	-----------------------------------	-----------------------------------

Impératif.

Au singulier.

dragi eg.	dragðu.	dragi hann.
-----------	---------	-------------

Au pluriel.

drögum.	dragið.	dragi þeir.
---------	---------	-------------

Partic. prés.: dragandi.
— passé: dreginn, dregin, dregið.

L'infinitif.

A III e, inflexion.

slá (battre; faucher).

Au singulier.

1. personne.

Prés. de l'ind.: eg slæ.

Imparf.: eg sló.

Fut. simpl.: eg mun slá.

Cond.: eg mundi slá.

2. personne.

þú slær, (slærð).

þú slóst.

þú munt slá.

þú mundir slá.

3. personne.

hann slær.

hann sló.

hann mun slá.

hann mundi slá.

Au pluriel.

1. personne.

Prés. de l'indic.: vér sláum.

Imparf.: vér slógum.

Fut. simpl.: vér munum slá.

Cond.: vér mundum slá.

2. personne.

þér sláið.

þér slóguð.

þér munuð slá.

þér munduð slá.

3. personne.

beir slá.

beir slógu.

beir munu slá.

beir mundu slá.

Subjonctif.

Au singulier.

að þú sláir.

að þú slægir, (slæir).

að hann slái.

að hann slægi, (slæi).

Au pluriel.

að þér sláið.

að þér slægjuð.

að þeir slái.

að þeir slægju.

Impératif.

Au singulier.

sláí eg.

sláðu.

sláí hann.

sláum.

Au pluriel.

sláld.

sláí peir.

Partic. prés.: sláandi.

— passé: sleginn, slegin, slegið.

L'infinitif.

A III f, inflexion.

deyja (mourir).

Au singulier.

1. personne.

Prés de l'indic.: eg dey.

Imparf.: eg dó.*)

Fut. simpl.: eg mun deyja.

Cond.: eg mundi deyja.

2. personne.

þú deyr, (deyrð).

þú dóst.

þú munt deyja.

þú mundir deyja.

3. personne.

hann deyr.

hann dó.

hann mun deyja.

hann mundi deyja.

*) Il y a aussi une autre forme de ce verbe à l'imparfait de l'indicatif, dont on se sert quelquefois dans le style un peu solennel; aussi en poésie.

En voici la forme:

Au singulier.

1. pers.: eg deyði.

2. pers.: þú deyðir.

3. pers.: hann deyði.

Au pluriel.

1. pers.: vér deyðum.

2. pers.: þér deyðuð.

3. pers.: þeir, þær, þau deyðu.

Au pluriel.

1. personne. Prés. de l'ind.: vér deyjum. Imparf.: vér dóum. Fut. simpl.: vér munum deyja. Cond.: vér mundum deyja.	2. personne. pér deyjð. pér dóuð. pér munuð deyja. pér munduð deyja.	3. personne. þeir deyja. þeir dóu. þeir munu deyja. þeir mundu deyja.
---	--	---

Subjonctif.

Prés. du subj.: að eg deyi. Imparf.: að eg dæi.	Au singulier. að þú deyir. að þú dæir.	að hann deyti. að hann dæti.
Prés. du subj.: að vér deyjum. Imparf.: að vér dæjum.	Au pluriel. að þér deyjð. að þér dæjuð.	að þeir deyti. að þeir dæju.

Impératif.

deyi eg.	Au singulier. deyðu.	deyi hann.
deyjum.	Au pluriel. deyjð.	deyi þeir.

Partic. prés.: deyjandi.

— passé: dáinn, dáin, dáið*).

L'infinitif.

A IV a, inflexion.

bíta (mordre).

1. personne. Prés. de l'ind.: eg bít. Imparf.: eg beit. Fut. simpl.: eg mun bita. Cond.: eg mundi bita.	Au singulier. þú bífur. þú beitst. þú munt bita. þú mundir bita.	3. personne. hann bífur. hann beit. hann mun bita. hann mundi bita.
1. personne. Prés. de l'ind.: vér bitum. Imparf.: vér bitum. Fut. simpl.: vér munum bita. Cond.: vér mundum bita.	Au pluriel. þér bítið. þér bituð. þér munuð bita. þér munduð bita.	3. personne. þeir bita. þeir bitu. þeir munu bita. þeir mundu bita.

Subjonctif.

Prés. du subj.: að eg biti. Imparf.: að eg biti.	Au singulier. að þú bíti. að þú bitir.	að hann biti. að hann biti.
Prés. du subj.: að vér bitum. Imparf.: að vér bitum.	Au pluriel. að þér bítið. að þér bituð.	að þeir biti. að þeir bitu.

*) On se sert aussi d'une autre forme de ce verbe au partic. passé, savoir: „dauður, dauð, dautt“, mais ces mots sont proprement à regarder comme un adjectif pur et indépendant.

Impératif.		
Au singulier.		
biti eg.	bittu.	biti hann.
bitum.	bítið.	bíti þeir.
Partic. prés.: bítandi.		
— passé: bitinn, bitin, bitið.		
Infinitif.		
A IVb, inflexion.		
bíða (attendre).		
Au singulier.		
1. personne. Prés. de l'ind.: eg bíð. Imparf.: eg beið. Fut. simpl.: eg mun bíða. Cond.: eg mundi bíða.	2. personne. þú bíður. þú beiðst. þú munt bíða. þú mundir bíða.	3. personne. hann bíður. hann beið. hann mun bíða. hann mundi bíða.
Au pluriel.		
1. personne. Prés. de l'ind.: vér bíðum. Imparf.: vér biðum. Fut. simpl.: vér munum bíða. Cond.: vér mundum bíða.	2. personne. þér bíðið. þér bíðuð. þér munuð bíða. þér munduð bíða.	3. personne. þeir bíða. þeir biðu. þeir munu bíða. þeir mundu bíða.
Subjonctif.		
Au siðgulier.		
Prés. du subj.: að eg bíði. Imparf.: að eg biði.	að þú bíðir. að þú biðir.	að hann bíði. að hann biði.
Au pluriel.		
Prés. du subj.: að vér bíðum. Imparf.: að vér biðum.	að þér bíðið. að þér biðuð.	að þeir bíði. að þeir biðu.
Impératif.		
Au singulier.		
bíði eg.	bíddu. (bíð þú).	bíði hann.
bíðum.	bíðið.	bíði þeir.
Partic. prés.: bíðandi.		
— passé: beðið.		
Infinitif.		
A V. inflexion.		
bjóða (offrir).		
Au singulier.		
1. personne. Prés. de l'ind.: eg býð. Imparf.: eg bauð.	2. personne. þú býður. þú bauðst.	3. personne. hann býður. hann bauð.

Au singulier.**1. personne.**Fut. simpl.: eg mun bjóða.
Cond.: eg mundi bjóða.**2. personne.**þú munt bjóða.
þú mundir bjóða.**3. personne.**hann mun bjóða.
hann mundi bjóða.**Au pluriel.****1. personne.**Prés. de l'ind.: vér bjóðum.
Imparf.: vér buðum.**2. personne.**þér bjóðið.
þér buðuð.
þér munuð bjóða.
þér munduð bjóða.**3. personne.**þeir bjóða.
þeir buðu.
þeir munu bjóða.
þeir mundu bjóða.**Subjonctif.****Au singulier.**að þú bjóðir.
að þú byðir.að hann bjóði.
að hann byði.**Au pluriel.**að þér bjóðið.
að þér byðuð.að þeir bjóði.
að þeir byðu.**Impératif.****Au singulier.**

bjóði eg.

bjóðdu.

bjóði hann.

Au pluriel.

bjóðum.

bjóðið.

bjóði þeir.

Partic. prés.: bjóðandi.

— passé: boðinn, boðin, boðið.

L'infinitif.**A VI a. inflexion.****blása (souffler).****Au singulier.****1. personne.**
Prés. de l'ind.: eg blæs.
Imparf.: eg blés.
Fut. simpl.: eg mun blása.
Cond.: eg mundi blása.**2. personne.**þú blæst.
þú blést.
þú munt blása.
þú mundir blása.**3. personne.**hann blæs.
hann blés.
hann mun blása.
hann mundi blása.**Au pluriel.****1. personne.**
Prés. de l'ind.: vér blásum.
Imparf.: vér blésum.
Fut. simpl.: vér munum blása.
Cond.: vér mundum blása.**2. personne.**þér blásið.
þér blésuð.
þér munuð blása.
þér munduð blása.**3. personne.**þeir blása.
þeir blésu.
þeir munu blása.
þeir mundu blása.**Subjonctif.****Au singulier.**að þú blásir.
að þú blésir.að hann blási.
að hann blési.Prés. du subj.: að eg blási.
Imparf.: að eg blési.

		Au pluriel.
Prés. du subj.: að vér blásum.	að péir blásið.	að péir blási.
Imparf.: að vér blésum.	að péir blésuð.	að péir blésu.

		Impératif.
		Au singulier.
blási eg.	blástu.	blási hann.
		Au pluriel.
blásum.	blásið.	blási þeir.

Partic. prés.: blásandi.
— passé: blásinn, blásin, blásið.

		L'infinitif.
		A VI b, inflexion.
	halda (tenir; croire).	
		Au singulier.
1. personne. Prés de l'ind.: eg held. Imparf.: eg hélt. Fut. simpl.: eg mun halda. Cond.: eg mundi halda.	2. personne. bú heldur. bú hélst. bú munt halda. bú mundir halda.	3. personne. hann heldur. hann hélt. hann mun halda. hann mundi halda.

		Au pluriel.
1. personne. Prés. de l'ind.: vér höldum. Imparf.: vér héldum. Fut. simpl.: vér munum halda. Cond.: vér mundum halda.	2. personne. bér haldið. bér hélduð. bér munuð halda. bér munduð halda.	3. personne. þeir halda. þeir héldu. þeir munu halda. þeir mundu halda.

		Subjonctif.
		Au singulier.
Prés. du subj.: að eg haldi. Imparf.: að eg héldi.	að bú haldir. að bú héldir.	að hann haldi. að hann héldi.

		Au pluriel.
Prés. du subj.: að vér höldum. Imparf.: að vér héldum.	að péir haldið. að péir hélduð.	að þeir haldi. að þeir héldu.

		Impératif.
		Au singulier.
haldi eg.	haltu.	haldi hann.
		Au pluriel.
höldum.	haldið.	haldi þeir.

Partic. prés.: haldandi.
— passé: haldinn, haldin, haldið.

L'infinitif.

A VI c, inflexion.
falla (tomber).

Au singulier.

1. personne.
Prés. de l'ind.: eg fell.
Imparf.: eg fél.
Fut. simpl.: eg mun falla.
Cond.: eg mundi falla.

2. personne.
þú fellur.
þú félst.
þú munt falla.
þú mundir falla.

3. personne.
hann fellur.
hann fél.
hann mun falla.
hann mundi falla.

Au pluriel.

1. personne.
Prés. de l'ind.: vér föllum.
Imparf.: vér félum.
Fut. simpl.: vér munum falla.
Cond.: vér mundum falla.

2. personne.
þér fallið.
þér félruð.
þér munuð falla.
þér munduð falla.

3. personne.
þeir falla.
þeir félua.
þeir munu falla.
þeir mundu falla.

Subjonctif.**Au singulier.**

Prés. du subj.: að eg falli.
Imparf.: að eg félki.

að þú fallir.
að þú félir.

að hann falli.
að hann félki.

Prés. du subj.: að vér föllum.
Imparf.: að vér félum.

að þér fallið.
að þér félruð.

að þeir falli.
að þeir félua.

Impératif.**Au singulier.**

falli eg.

fall þú.

falli hann.

föllum.

fallið.

falli þeir.

Partic. prés.: fallandi.
— passé: fallinn, fallin, fallið.

L'infinitif.

A VI d, inflexion.
ganga (marcher, aller).

Au singulier.

1. personne.
Prés. de l'ind.: eg geng.
Imparf.: eg gekk.
Fut. simpl.: eg mun ganga.
Cond.: eg mundi ganga.

2. personne.
þú gengur.
þú gekkst.
þú munt ganga.
þú mundir ganga.

3. personne.
hann gengur.
hann gekk.
hann mun ganga.
hann mundi ganga.

Au pluriel.

1. personne.
Prés. de l'ind.: vér göngum.
Imparf.: vér gengum.
Fut. simpl.: vér munum ganga.
Cond.: vér mundum ganga.

2. personne.
þér gangið.
þér genguð.
þér munuð ganga.
þér munduð ganga.

3. personne.
þeir genga.
þeir gengu.
þeir munu ganga.
þeir mundu ganga.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg gangi.	að þú gangir.	að hann gangi.
Imparf.: að eg gengi.	að þú gengir.	að hann gengi.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér göngum.	að þér gangið.	að þeir gangi.
Imparf.: að vér gengjum.	að þér gengjuð.	að þeir gengjuð.

Impératif.

Au singulier.

gangi eg.	gakktu, (gakk, [bibl.]).	gangi hann.
-----------	--------------------------	-------------

Au pluriel.

göngum.	gangið.	gangi þeir.
---------	---------	-------------

Partic. prés.: gangandi.
— passé: genginn, gengin, gengið.

L'infinitif.

A VI dd, inflexion.

hangi (prendre).

Au singulier.

1. personne. Prés. de l'ind.: eg hangi. Imparf.: eg hékk. Fut. simpl.: eg mun hanga. Cond.: eg mundi hanga.	2. personne. þú hangir. þú hékkst. þú munt hanga. þú mundir hanga.	3. personne. hann hangir. hann hékk. hann mun hanga. hann mundi hanga.
---	--	--

Au pluriel.

1. personne. Prés. de l'ind.: vér höngum. Imparf.: vér héngum. Fut. simpl.: vér munum hanga. Cond.: vér mundum hanga.	2. personne. þér hangið. þér hénguð. þér munuð hanga. þér munduð hanga.	3. personne. þeir hanga. þeir héngu. þeir munu hanga. þeir mundu hanga.
---	---	---

Subjonctif.

Au singulier.

1. personne. Prés. du subj.: að eg hangi. Imparf.: að eg héngi.	2. personne. að þú hangir. að þú héngir.	3. personne. að hann hangi. að hann héngi.
---	--	--

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér höngum. Imparf.: að vér héngjum.	að þér hangið. að þér héngjuð.	að þeir hangi. að þeir héngjuð.
--	-----------------------------------	------------------------------------

Impératif.

Au singulier.

hangi eg.	hangdu.	hangi hann.
-----------	---------	-------------

Au pluriel.

höngum.	hangið.	hangi þeir.
---------	---------	-------------

Partic. prés.: *hangandi*.

— passé: *hanginn*, *hangin*, *hangið*. NB. Le partic. passé au masc. & au fém. ne s'emploie guère qu'en parlant de la viande fumée.

L'infinitif.

A VI e, inflexion.

fá (obtenir, recevoir).

Au singulier.

1. personne. Prés. de l'ind.: <i>eg fæ</i> . Imparf.: <i>eg fekk</i> . Fut. simpl.: <i>eg mun fá</i> . Cond.: <i>eg mundi fá</i> .	2. personne. <i>pú fær</i> , (<i>færð</i>). <i>pú fekkst</i> . <i>pú munt fá</i> . <i>pú mundir fá</i> .	3. personne. <i>hann fær</i> . <i>hann fekk</i> . <i>hann mun fá</i> . <i>hann mundi fá</i> .
--	--	---

Au pluriel.

1. personne. Prés. de l'ind.: <i>vér fáum</i> . Imparf.: <i>vér fengum</i> . Fut. simpl.: <i>vér munum fá</i> . Cond.: <i>vér mundum fá</i> .	2. personne. <i>pér fáið</i> . <i>pér fenguð</i> . <i>pér munuð fá</i> . <i>pér munduð fá</i> .	3. personne. <i>þeir fá</i> . <i>þeir fengu</i> . <i>þeir munu fá</i> . <i>þeir mundu fá</i> .
---	---	--

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: <i>að eg fái</i> . Imparf.: <i>að eg fengi</i> .	<i>að þú fáir</i> . <i>að þú fengir</i> .	<i>að hann fái</i> . <i>að hann fengi</i> .
---	--	--

Au pluriel.

Prés. du subj.: <i>að vér fáum</i> . Imparf.: <i>að vér fengjum</i> .	<i>að þér fáið</i> . <i>að þér fengjuð</i> .	<i>að þeir fái</i> . <i>að þeir fengju</i> .
--	---	---

Impératif.

Au singulier.

<i>fái eg</i> .	<i>fáðu</i> .	<i>fái hann</i> .
-----------------	---------------	-------------------

Au pluriel.

<i>fáum</i> .	<i>fáið</i> .	<i>fái þeir</i> .
---------------	---------------	-------------------

Partic. prés.: *faandi*.

— passé: *fenginn*, *fengin*, *fengið*.

L'infinitif.

A VII f, inflexion.

búa (demeurer; garnir; [re]vêtrir).

Au singulier.

1. personne. Prés. de l'ind.: <i>eg bý</i> . Imparf.: <i>eg bjó</i> . Fut. simpl.: <i>eg mun búá</i> . Cond.: <i>eg mundi búá</i> .	2. personne. <i>pú býr</i> , (<i>býrð</i>). <i>pú bjóst</i> . <i>pú munt búá</i> . <i>pú mundir búá</i> .	3. personne. <i>hann býr</i> . <i>hann bjó</i> . <i>hann mun búá</i> . <i>hann mundi búá</i> .
---	---	--

	Au pluriel.	
1. personne. Prés. de l'ind.: vér búum. Imparf.: vér bjuggum, (buggum). Fut. simpl.: vér munum búa. Cond.: vér mundum búa.	2. personne. bér búið. bér bjugguð, (bugguð). bér munuð búa. bér munduð búa.	3. personne. peir búa. peir bjuggu, (buggu). peir munu búa. peir mundu búa.

	Subjonctif.	
Prés. du subj.: að eg búi. Imparf.: að eg byggi.	Au singulier. að þú búir. að þú byggir.	að hann búi. að hann byggi.

	Au pluriel.	
Prés. du subj.: að vér búum. Imparf.: að vér byggjum.	að bér búið. að bér byggjuð.	að peir búi. að peir byggju.

	Impératif.	
búi eg.	Au singulier. búðu.	búi hann.
búum.	Au pluriel. búið.	búi þeir.

Partic. prés.: búandi.
— passé: búinn, búin, búið. NB. Le partic. passé au masc. & au fém. ne s'emploie qu'en parlant d'une chose garnie de qch., aussi dans les mots composés, p. ex.: „gullbúinn“; „vel [illa] búinn“; en outre dans la phrase de: „eg er búinn“, je suis prêt, etc etc.

	L'infinitif.	
A VI g, inflexion. höggva (couper).		
	Au singulier.	
1. personne. Prés. de l'ind.: eg hegg. Imparf.: eg hjó. Fut. simpl.: eg mun höggva. Cond.: eg mundi höggva.	2. personne. þú heggur. þú hjóst. þú munt höggva. þú mundir höggva.	3. personne. hann heggur. hann hjó. hann mun höggva. hann mundi höggva.
	Au pluriel.	
1. personne. Prés. de l'ind.: vér höggum. Imparf.: vér hjuggum. Fut. simpl.: vér munum höggva. Cond.: vér mundum höggva.	2. personne. bér höggvið. bér hjugguð. bér munuð höggva. bér munduð höggva.	3. personne. þeir höggva. þeir hjuggu. þeir munu höggva. þeir mundu höggva.

	Subjonctif.	
Au singulier.		
Prés. du subj.: að eg höggi. Imparf.: að eg hyggi, (hjyrggi).	að þú höggvir. að þú hyggir, (hjyggir).	að hann höggi. að hann hyggi, (hjyrggi).
	Au pluriel.	
Prés. du subj.: að vér höggum. Imparf.: að vér hyggjum, (hjyggjum).	að bér höggvið. að bér hyggjuð, (hjyggjuð).	að þeir höggi. að þeir hyggju, (hjyggju).

Impératif.

	Au singulier.	
höggvi eg.	höggðu.	höggvi hann.
	Au pluriel.	
höggvum.	höggvið.	höggvi þeir.

Partic. prés.: *höggvandi*.
— passé: *höggvinn*, *höggvin*, *höggvið*.

L'infinitif.

A VIh, inflexion.

auka (augmenter de . . . ajouter à).

Au singulier.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'ind.: eg eyk.	bú eykur.	haqn eykur.
Imparf.: eg jók.	bú jókst.	hann jók.
Fut. simpl.: eg mun auka.	bú munt auka.	hann mun auka.
Cond.: eg mundi auka.	bú mundir auka.	hann mundi auka.

Au plurIEL.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'ind.: vér aukum.	bér aukið.	beir auka.
Imparf.: vér ukum, (jukum).	bér ukuð, (jukuð).	beir uku, (juku).
Fut. simpl.: vér munum auka.	bér munuð auka.	beir munu auka.
Cond.: vér mundum auka.	bér munduð auka.	beir mundu auka.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: <i>að eg auki.</i>	<i>að þú aukir.</i>	<i>að hann auki.</i>
Imparf.: <i>að eg yki, (yki).</i>	<i>að þú ykir, (ykir).</i>	<i>að hann yki, (yki).</i>

Au pluriel.

Prés. du subj.: *að vér aukum.* | *að péir aukið.* | *að peir auki.*
 Imparf.: *að vér ykjum, (ykjum)* | *að péir ykjuð, (jykjuð).* | *að peir ykju, (jykju).*

Impératif.

Au singulier.

aiki eg. | auktu. | auki hann.

Au pluriel.

aukum. | aukið. | auki þeir.

Partic. prés. aukandi.

— passé.: aukinn, aukin, aukið.

L'infinitif.

A VIIi, inflexion.

heita (s'appeler).

Au singulier.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'ind.: eg heiti.	bú heitir.	hann heitir.
Imparf.: eg hét.	bú hést.	hann.

Au singulier.

1. personne. Fut. simpl.: eg mun heita. Cond.: eg mundi heita.	2. personne. þú munt heita. þú mundir heita.	3. personne. hann mun heita. hann mundi heita.
---	---	---

Au pluriel.

1. personne. Prés. de l'ind.: vér heitum. Imparf.: vér héatum. Fut. simpl.: vér munum heita. Cond.: vér mundum heita.	2. personne. þér heitið. þér hétuð. þér munuð heita. þér munduð heita.	3. personne. þeir heita. þeir hétu. þeir munu heita. þeir mundu heita.
--	---	---

Subjonctif.

Au singulier. Prés. du subj.: að eg heiti. Imparf.: að eg hétí.	Au pluriel. að þú heitir. að þú hétir.	Au singulier. að hann heiti. að hanñ hétí.
--	---	---

Prés. du subj.: að vér heitum. Imparf.: að vér hétum.	Au pluriel. að þér heitið. að þér hétuð.	Au pluriel. að þeir heiti. að þeir hétu.
---	---	---

Impératif.

Au singulier. heiti eg.	Au singulier. heittu.	Au singulier. heiti hann.
Au pluriel. heitum.	Au pluriel. heitið.	Au pluriel. heiti þeir.

Partic. prés.: heitandi.
— passé: heitinn, heitin, heitið.

L'infinitif.**A VI j, inflexion.**

víkja (s'éloigner; céder à).

1. personne. Prés. de l'ind.: eg vík. Imparf.: eg vék, (veik). Fut. simpl.: eg mun víkja. Cond.: eg mundi víkja.	2. personne. þú víkur. þú vékst, (veikst). þú munt víkja. þú mundir víkja.	3. personne. hann víkur. hann vék, (veik). hann mun víkja. hann mundi víkja.
---	---	---

1. personne. Prés. de l'ind.: vér víkjum. Imparf.: vér vékum, (vikum). Fut. simpl.: vér munum víkja. Cond.: vér mundum víkja.	Au pluriel. þér vikið. þér vékuð, (vikuð). þér munuð víkja. þér munduð víkja.	3. personne. þeir víkja. þeir véku, (viku). þeir munu víkja. þeir mundu víkja.
--	--	---

Subjonctif.

Au singulier. Prés. du subj.: að eg víki. Imparf.: að eg véki, (viki).	Au pluriel. að þú víkir. að þú vékir, (viki).	Au singulier. að hann víki. að hann véki, (viki).
---	--	--

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér vikjum.	að pér vikið.	að peir viki.
Imparf.: að vér vékjum, (vikju-um).	að pér vékuð, (vikjuð).	að peir vékju, (vikju).

Impératif.**Au singulier.**

víki eg.	víktu.	víki hann.
----------	--------	------------

Au pluriel.

vikjum.	vikið.	víki þeir.
---------	--------	------------

Partic. prés.: víkjandi.

— passé: vikinn, vikin, vikið.

Les conjugaisons des verbes.**2ième classe.****L'infexion faible.**

D'après un des verbes cités ci-après, se conjuguent tous les verbes islandais, c'est-à-dire: ceux de la flexion faible.

L'infinitif.**B I a, inflexion.****deyfa** (assourdir; étourdir).**Au singulier.**

1. personne. Prés. de l'ind.: eg deyfi. Imparf.: eg deyfði. Fut. simpl.: eg mun deyfa. Cond.: eg mundi deyfa.	2. personne. pú deyfir. pú deyfðir. pú munt deyfa. pú mundir deyfa.	3. personne. hann deyfir. hann deyfði. hann mun deyfa. hann mundi deyfa.
1. personne. Prés. de l'ind.: vér deyfum. Imparf.: vér deyfðum. Fut. simpl.: vér munum deyfa. Cond.: vér mundum deyfa.	2. personne. pér deyfið. pér deyfðuð. pér munuð deyfa. pér munduð deyfa.	3. personne. þeir deyfa. þeir deyfðu. þeir munu deyfa. þeir mundu deyfa.

Subjonctif.**Au singulier.**

Prés. du subj.: að eg deyfi. Imparf.: að eg deyfði.	að þú deyfir. að þú deyfðir.	að hann deyfi. að hann deyfði.
Prés. du subj.: að vér deyfum. Imparf.: að vér deyfðum.	að þér deyfið. að þér deyfðuð.	að þeir deyfi. að þeir deyfðu.

Impératif.**Au singulier.**

deyfi eg.	deyfðu.	deyfi hann.
-----------	---------	-------------

	Au pluriel.	
deyfum.	deyfið.	deyfi þeir.
Partic. prés.: deyfandi. — passé: deyfður, deyfð, deyft.		

L'infinitif.

	B I b, inflexion.	
henda (jeter).		
	Au singulier.	
1. personne. Prés. de l'ind.: eg hendi. Imparf.: eg henti. Fut. simpl.: eg mun henda. Cond.: eg mundi henda.	2. personne. þú hendir. þú hentir. þú munt henda. þú mundir henda.	3. personne. hann hendir. hann henti. hann mun henda. hann mundi henda.
1. personne. Prés. de l'ind.: vér hendum. Imparf.: vér hentum. Fut. simpl.: vér munum henda. Cond.: vér mundum henda.	2. personne. þér hendíð. þér hentuð. þér munuð henda. þér munduð henda.	3. personne. þeir henda. þeir hentu. þeir munu henda. þeir mundu henda.

Subjonotif.

	Au singulier.	
Prés. du subj.: að eg hendi. Imparf.: að eg henti.	að þú hendir. að þú hentir.	að hann hendi. að hann henti.
	Au pluriel.	
Prés. du subj.: að vér hendum. Imparf.: að vér hentum.	að þér hendíð. að þér hentuð.	að þeir hendi. að þeir hentu.

Impératif.

	Au singulier.	
hendi eg.	hentu.	hendi hann.
	Au pluriel.	
hendum.	hendíð.	hendi þeir.
Partic. prés.: hendandi. — passé: hent (m., f. & n.).		

L'infinitif.

	B I bb, inflexion.	
blasá (við), [être en face, être vis-à-vis de].		
	Au singulier.	
1. personne. Prés. de l'ind.: eg blasi. Imparf.: eg blasti. Fut. simpl.: eg mun blasa. Cond.: eg mundi blasa.	2. personne. þú blasir. þú blastir. þú munt blasa. þú mundir blasa.	3. personne. hann (það) blasir. hann blasti. hann mun blasa. hann mundi blasa.

Au pluriel.

1. personne.
Prés. de l'ind.: vér blösum.
Imparf.: vér blöstum.
Fut. simpl.: vér munum blasa.
Cond.: vér mundum blasa.

2. personne.
þér blasið.
þér blöstuð.
þér munuð blasa.
þér munduð blasa.

3. personne.
þeir blasa.
þeir blöstu.
þeir munu blasa.
þeir mundu blasa.

Subjonctif.**Au singulier.**

Prés. du subj.: að eg blasi.
Imparf.: að eg blasti.

að þú blasir.
að þú blastir.

að hann blasi.
að hann blasti.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér blösum.
Imparf.: að vér blöstum.

að þér blasið.
að þér blöstuð.

að þeir blasi.
að þeir blöstu.

Impératif.**Au singulier.**

blasi eg.

blasi þú, 'blastu).

blasi hann.

Au pluriel.

blösum.

blasið.

blasi þeir.

Partic. prés.: blasandi (við).

— passé: blasað. (NB.: Aussi: blast).

L'infini^tif.**B I c., inflexion.**

tjá (communiquer; faire savoir).

Au singulier.

1. personne.
Prés. de l'ind.: eg tjái.
Imparf.: eg tjáði.
Fut. simpl.: eg mun tjá.
Cond.: eg mundi tjá.

2. personne.
þú tjáir.
þú tjáðir.
þú mun tjá.
þú mundir tjá.

3. personne.
hann tjáir.
hann tjáði.
hann mun tjá.
hann mundi tjá.

Au pluriel.

1. personne.
Prés. de l'ind.: vér tjáum.
Imparf.: vér tjáðum.
Fut. simpl.: vér munum tjá.
Cond.: vér mundum tjá.

2. personne.
þér tjáið.
þér tjáðuð.
þér munuð tjá.
þér munduð tjá.

3. personne.
þeir tjá.
þeir tjáðu.
þeir munu tjá.
þeir mundu tjá.

Subjonctif.**Au singulier.**

Prés. du subj.: að eg tjái.
Imparf.: að eg tjáði.

að þú tjáir.
að þú tjáðir.

að hann tjái.
að hann tjáði.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér tjáum.
Imparf.: að vér tjáðum.

að þér tjáið.
að þér tjáðuð.

að þeir tjái.
að þeir tjáðu.

Impératif.

Au singulier.

tjái eg. | tjáðu. | tjái hann.

Au pluriel.

tjáum. | tjáið. | tjái peir.

Partic. prés.: tjáandi.

— passé: tjáð.

L'infinitif.

B I cc, inflexion.

tæa (démêler [de la laine], [s']étriper).

Au singulier.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'ind.: eg tæ, (tæi).	bú tær, (tæir, tærð).	hann tær, (tæir).
Imparf.: tæði.	bú tæðir.	hann tæði.
Fut. simpl.: eg mun tæa.	bú munt tæa.	hann mun tæa.
Cond.: eg mundi tæa.	bú mundir tæa.	hann mundi tæa.

Au pluriel.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'ind.: vér tæum.	bér tæið.	peir tæa.
Imparf.: vér tæðum.	bér tæðuð.	peir tæðu.
Fut. simpl.: vér munum tæa.	bér munuð tæa.	peir munuð tæa.
Cond.: vér mundum tæa.	bér munduð tæa.	peir munduð tæa.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés du subj.: að eg tæi.	að bú tæir.	að hann tæi.
Imparf.: að eg tæði.	að bú tæðir.	að hann tæði.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér tæum.	að bér tæið.	að peir tæi.
Imparf.: að vér tæðum.	að bér tæðuð.	að peir tæðu.

Impératif.

Au singulier.

tæi eg. | tæðu. | tæi hann.

Au pluriel.

tæum. | tæið. | tæi peir.

Partic. prés.: tæandi.

— passé: tænn, tain, tæið. NB. On écrit aussi à l'infinitif: „tæja“ ou : „tægja“. Voir: les règles de: „j“ (2. a) ci-après.

L'infinitif.

B I d, inflexion.

ljá (prététer).

Au singulier.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'ind.: eg ljæ.	bú ljær, (ljærð).	hann ljær.
Imparf.: eg léði.	bú léðir.	hann léði.
Fut. simpl.: eg mun ljá.	bú munt ljá.	hann mun ljá.
Cond.: eg mundi ljá.	bú mundir ljá.	hann mundi ljá.

	Au pluriel.	
1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'ind.: vér ljáum.	péir ljáið.	péir ljá.
Imparf.: vér léðum.	péir léðuð.	péir léðu.
Fut. simpl.: vér munum ljá.	péir munuð ljá.	péir munu ljá.
Cond.: vér mundum ljá.	péir munduð ljá.	péir mundu ljá.

Subjonctif.

	Au singulier.	
Prés. du subj.: að eg ljái.	að þú ljáir.	að hann ljái.
Imparf.: að eg léði.	að þú léðir.	að hann léði.

	Au pluriel.	
Prés. du subj.: að vér ljáum.	að þér ljáið.	að þeir ljái.
Imparf.: að vér léðum.	að þér léðuð.	að þeir léðu.

Impératif.

	Au singulier.	
ljái eg.	ljáðu.	ljái hann.
ljáum.	ljáið.	ljái þeir.

Partic. prés.: ljáandi.
— passé : léður léð.

L'infinitif.

	B I e, inflexion.	
	pvo (laver, blanchir).	
1. personne.	Au singulier.	
Prés. de l'ind.: eg þvæ.	2. personne.	3. personne.
Imparf.: eg þvoði.	þú þvær, (þværð).	hann þvær.
Fut. simpl.: eg mun þvo.	þú þvoðir.	hann þvoði.
Cond.: eg mundi þvo.	þú munt þvo.	hann mun þvo.
	þú mundir þvo.	hann mundi þvo.
1. personne.	Au pluriel.	3. personne.
Prés. de l'ind.: vér þvoum.	2. personne.	þeir þvo.
Imparf.: eg vér þvoðum.	þér þvoið.	þeir þvoðu.
Fut. simpl.: vér munum þvo.	þér munuð þvo.	þeir munu þvo.
Cond.: vér mundum þvo.	þér munduð þvo.	þeir mundu þvo.

Subjonctif.

	Au singulier.	
Prés. du subj.: að eg þvoi.	að þú þvoir.	að hann þvoi.
Imparf.: að eg þvæi.	að þú þvæir.	að hann þvæi.
Prés. du subj.: að vér þvoum.	Au pluriel.	
Imparf.: að vér þvæum, (þvæju-um).	að þér þvoið.	að þeir þvoi.
	að þér þvæuð, (þvæjuð).	að þeir þvæu, (þvæju).

Impératif.

	Au singulier.	
þvoi eg.	þvoðu. Interrog. þværðu?	þvoi hann.

Au pluriel.

þvoum.	þvoið.	þvoi þeir.
---------------	---------------	-------------------

Partic. prés.: þvoandi.

— passé: þveginn, þvegin, þvegið.

L'infinitif.**B If, inflexion.**

kaupa (acheter).

Au singulier.

1. personne. Prés. de l'ind.: eg kaupi. Imparf.: eg keypti. Fut. simpl.: eg mun kaupa. Cond.: eg mundi kaupa.
---

2. personne. þú kaupir. þú keyptir. þú munt kaupa. þú mundir kaupa.
---

3. personne. hann kaupi. hann keypti. hann mun kaupa. hann mundi kaupa.
---

1. personne. Prés. de l'ind.: vér kaupum. Imparf.: vér keyptum. Fut. simpl.: vér munum kaupa. Cond.: vér mundum kaupa.
--

2. personne. þér kaupið. þér keyptuð. þér munuð kaupa. þér munduð kaupa.
--

3. personne. þeir kaupa. þeir keyptu. þeir munu kaupa. þeir mundu kaupa.
--

Subjonctif.**Au singulier.**

Prés. du subj.: að eg kaupi. Imparf.: að eg keypti.
--

að þú kaupir. að þú keyptir.
----

að hann kaupi. að hann keypti.

Prés. du subj.: að vér kaupum. Imparf.: að vér keyptum.
--

að þér kaupið. að þér keyptuð.
----

að þeir kaupi. að þeir keyptu.

Impératif.**Au singulier.**

kaupi eg.

kauptu, (keyptu).

kaupi hann.

kaupum.

kaupið.

kaupi þeir.

Partic. prés.: kaupandi.

— passé: keyptur (m.); keypt (f. & n.).

L'infinitif.**B II a, inflexion.**

berja (fustiger, battre).

Au singulier.

1. personne. Prés. de l'ind.: eg ber. Imparf.: eg bardö.
--

2. personne. þú ber, (berð). þú bardir.
---

3. personne. hann ber. hann bardö.
--

Fut. simpl.: eg mun berja.

þú munt berja.

hann mun berja.

Cond.: eg mundi berja.

þú mundir berja.

hann mundi berja.

Au pluriel.**1. personne.**

Prés. de l'ind.: vér berjum.
Imparf.: vér børðum.
Fut. simpl.: vér munum berja.
Cond.: vér mundum berja.

2. personne.

pér berjið.
pér børðuð.
pér munuð berja.
pér munduð berja.

3. personne.

þeir berja.
þeir børðu.
þeir munu berja.
þeir mundu berja.

Subjonctif.**Au singulier.**

Prés. du subj.: að eg berji.
Imparf.: að eg berði.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér berjum.
Imparf.: að vér berðum.

að þú berjur.
að þú berður.

að hann berji.
að hann berði.

Impératif.**Au singulier.**

berji eg.

berðu.

berji hann.

Au pluriel.

berjum.

berjið.

berji þeir.

Partic. prés.: berjandi.

— passé.: barinn, barin, barið.

L'infinitif.**B II b, inflexion.****velja (choisir).****Au singulier.**

1. personne.
Prés. de l'ind.: eg vel.
Imparf.: eg valdi.
Fut. simpl.: eg mun velja.
Cond.: eg mundi velja.

2. personne.
þú velur.
þú valdir.
þú munt velja.
þú mundir velja.

3. personne.
hann velur.
hann valdi.
hann mun velja.
hann mundi velja.

1. personne.
Prés. de l'ind.: vér veljum.
Imparf.: vér völdum.
Fut. simpl.: vér munum velja.
Cond.: vér mundum velja.

2. personne.
pér veljið.
pér völduð.
pér munuð velja.
pér munduð velja.

3. personne.
þeir velja.
þeir völdu.
þeir munu velja.
þeir mundu velja.

Subjonctif.**Au singulier.**

Prés. du subj.: að eg velji.
Imparf.: að eg veldi.

að þú veljur.
að þú veldir.

að hann velji.
að hann veldi.

Prés. du subj.: að vér veljum.
Imparf.: að vér veldum.

Au pluriel.
að þér veljið.
að þér velduð.

að þeir velji.
að þeir veldu.

Impératif.**Au singulier.**

velji eg.

veldu.

velji hann.

	Au pluriel.	
veljum.	veljið.	velji þeir.
Partic. prés.: veljandi. — passé: valinn, valin, valið.		

L'infinitif.

B II c1, inflexion.

leggja (mettre).

Au singulier.

1. personne. Prés. de l'ind.: eg legg. Imparf.: eg lagði. Fut. simpl.: eg mun leggja. Cond.: eg mundi leggja.	2. personne. þú leggur. þú lagðir. þú munt leggja. þú mundir leggja.	3. personne. hann leggur. hann lagði. hann mun leggja. hann mundi leggja.
---	--	---

1. personne. Prés. de l'ind.: vér leggjum. Imparf.: vér lögðum. Fut. simpl.: vér munum leggja. Cond.: vér mundum leggja.	2. personne. þér leggið. þér lögðuð. þér munuð leggja. þér munduð leggja.	3. personne. þeir leggja. þeir lögðu. þeir munu leggja. þeir mundu leggja.
--	---	--

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg leggi. Imparf.: að eg legði.	að þú leggir. að þú legðir.	að hann leggi. að hann legði.
---	--------------------------------	----------------------------------

Prés. du subj.: að vér leggjum. Imparf.: að vér legðum.	að þér leggið. að þér legðuð.	að þeir leggi. að þeir legðu.
--	----------------------------------	----------------------------------

Impératif.

Au singulier.

leggi eg.	leg(g)ðu.	leggi hann.
-----------	-----------	-------------

leggum.	leggið.	leggi þeir.
---------	---------	-------------

Partic. prés.: leggjandi. — passé: lagður, lögð, lagt.

L'infinitif.

B II c2, inflexion.

segja (dire).

NB. Ce verbe se conjugue tout-à-fait comme: „þegja“ (ɔ: B II c3), excepté au participe passé, où il fait: sagður (m.); sōgð, (f.); sagt, (n.). (Cpr.: le participe passé de: „leggja“ ɔ: B II c1.).

L'infinitif.

B II c 3, inflexion.

þegja (se taire).

Au singulier.

1. personne.

Prés. de l'ind.: eg þegi.

Imparf.: eg þagði.

Fut. simpl.: eg mun þegja.

Cond.: eg mundi þegja.

2. personne.

þú þegir.

þú þagðir.

þú munt þegja.

þú mundir þegja.

3. personne.

hann þegir.

hann þagði.

hann mun þegja.

hann mundi þegja.

Au pluriel.

1. personne.

Prés. de l'ind.: vér þegjum.

Imparf.: vér þögðum.

Fut. simpl.: vér munum þegja.

Cond.: vér mundum þegja.

2. personne.

bér þegið.

bér þögðuð.

bér munuð þegja.

bér munduð þegja.

3. personne.

þeir þegja.

þeir þögðu.

þeir munu þegja.

þeir mundu þegja.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg þegi.

Imparf.: að eg þegði.

Prés. du subj.: að vér þegjum.

Imparf.: að vér þegðum.

að bér þegið.

að bér þegðuð.

að þeir þegja.

að þeir þegðu.

Partic. prés.: þegjandi.

— passé: þagað.

Au pluriel.

að bér þegið.

að bér þegðuð.

að þeir þegja.

að þeir þegðu.

Au pluriel.

þegi eg.

þegjum.

þegiðu, (þegi þú).

þegið.

þegi hann.

þegi þeir.

Impératif.

Au singulier.

þegi eg.

þegi et.

(etja).

hann etur,

(etjar).

hann attir,

(etjaði).

hann munt etja.

hann mundir etja.

Au pluriel.

þegi etjum.

þegi öttum,

(etjuðum).

þegi munum etja.

þegi mundum etja.

þeir etja.

þeir öttu,

(etjuðu).

þeir munu etja.

þeir mundu etja.

3. personne.

hann etur,

(etjar).

hann atti,

(etjaði).

hann mun etja.

hann etur,

(etjar).

hann atti,

(etjaði).

hann mun etja.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg etji.	að þú etjir.	að hann etji.
Imparf.: að eg etti, (etjaði).	að þú ettir, (etjaðir).	að hann etti, (etjaði).

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér etjum.	að þér etjið.	að þeir etji.
Imparf.: að vér ettum, (etjuðum)	að þér ettluð, (etjuðuð).	að þeir ettu, (etjuðu).

Impératif.

Au singulier.

etji eg.	etjaðu, (ettu, attu, [Skpf.])	etji hann.
----------	-------------------------------	------------

Au pluriel.

etjum.	etjið.	etji þeir.
--------	--------	------------

Partic. prés.: etjandi.

— passé: attur, ött, att; (etjaður, etjuð, etjað).

NB. Les formes de ce verbe mises entre parenthèses signifient que le verbe se conjugue d'après la flexion du: B IV a, de la deuxième classe des verbes. La forme faible de ce verbe ne s'emploie pas si souvent dans la langue usuelle que celles qui sont sans aucunes parenthèses, excepté dans la Skpt.

L'infinitif.

B II e, inflexion.

skilja (comprendre; séparer).

Au singulier.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'ind.: eg skil.	bú skilur.	hann skilur.
Imparf.: eg skildi.	bú skildir.	hann skildi.
Fut. simpl.: eg mun skilja.	bú munt skilja.	hann mun skilja.
Cond.: eg mundi skilja.	bú mundir skilja.	hann mundi skilja.

Au pluriel.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'ind.: vér skiljum.	bér skiljöd.	þeir skilja.
Imparf.: vér skildum.	bér skilduð.	þeir skildu.
Fut. simpl.: vér munum skilja.	bér munuð skilja.	þeir munu skilja.
Cond.: vér mundum skilja.	bér munduð skilja.	þeir mundu skilja.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg skilji.	að þú skiljir.	að hann skilji.
Imparf.: að eg skildi.	að þú skildir.	að hann skildi.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér skiljum.	að þér skiljöd.	að þeir skilji.
Imparf.: að vér skildum.	að þér skilduð.	að þeir skildu.

Impératif.

Au singulier.

skilji eg.	skildu.	skilji hann.
------------	---------	--------------

Au pluriel.

skiljum. | skiljið. | skilji þeir.

Partic. prés.: skiljandi.

— passé: skilinn, skilin, skilið.

L'infinitif.

B II f, inflexion.

vilja (vouloir).

Au singulier.

1. personne.

Prés. de l'ind.: eg vil.

Imparf.: eg vildi.

Fut. simpl.: eg mun vilja.

Cond.: eg mundi vilja.

2. personne.

þú vilt.

þú vildir.

þú munt vilja.

þú mundir vilja.

3. personne.

hann vill.

hann vildi.

hann mun vilja.

hann mundi vilja.

Au pluriel.

1. personne.

Prés. de l'ind.: vér viljum.

Imparf.: vér vildum.

Fut. simpl.: vér munum vilja.

Cond.: vér mundum vilja.

2. personne.

þér viljið.

þér vilduð.

þér munuð vilja.

þér munduð vilja.

3. personne.

þeir vilja.

þeir vildu.

þeir munu vilja.

þeir mundu vilja.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg vilji.

Imparf.: að eg vildi.

að þú viljir.

að þú vildir.

að hann vilji.

að hann vildi.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér viljum.

Imparf.: að vér vildum.

að þér viljið.

að þér vilduð.

að þeir vilji.

að þeir vildu.

Impératif.

Au singulier.

vilji eg.

viltu.

vilji hann.

viljum.

Au pluriel.

viljið.

vilji þeir.

Partic. prés.: viljandi.

— passé: viljað.

L'infinitif.

B II g, inflexion.

styðja (appuyer).

Au singulier.

1. personne.

Prés. de l'ind.: eg styð.

Imparf.: eg studdi.

Fut. simpl.: eg mun styðja.

Cond.: eg mundi styðja.

2. personne.

þú styður.

þú studdir.

þú munt styðja.

þú mundir styðja.

3. personne.

hann styður.

hann studdi.

hann mun styðja.

hann mundi styðja.

Au pluriel.

1. personne. Prés. de l'ind.: vér styðjum. Imparf.: vér studdum. Fut. simpl.: vér munum styðja. Cond.: vér mundum styðja.	2. personne. pér styðjið. pér studduð. pér munuð styðja. pér munduð styðja.	3. personne. peir styðja. peir studdu. peir munu styðja. peir mundu styðja.
---	---	---

Subjonctif.**Au singulier.**

Prés. du subj.: að eg styðji. Imparf.: að eg styddi.	að þú styðjir. að þú styddir.	að hann styðji. að hann styddi.
---	----------------------------------	------------------------------------

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér styðjum. Imparf.: að vér styddum.	að pér styðjið. að pér stydduð.	að þeir styðji. að þeir styddu.
---	------------------------------------	------------------------------------

Impératif.**Au singulier.**

styðji eg.	styðdu.	styðji hann.
------------	---------	--------------

styðjum.	styðjið.	styðji þeir.
----------	----------	--------------

Partic. prés.: styðjandi.

— passé: studdur, studd, stutt.

L'infinitif.**B II h, inflexion.****hylja (couvrir).****Au singulier.**

1. personne. Prés. de l'ind.: eg hyl. Imparf.: eg huldi. Fut. simpl.: eg mun hylja. Cond.: eg mundi hylja.	2. personne. þú hylur. þú huldir. þú munt hylja. þú mundir hylja.	3. personne. hann hylur. hann huldi. hann mun hylja. hann mundi hylja.
--	---	--

Au pluriel.

1. personne. Prés. de l'ind.: vér hyljum. Imparf.: vér huldum. Fut. simpl.: vér munum hylja. Cond.: vér mundum hylja.	2. personne. pér hyljið. pér bulduð. pér munuð hylja. pér munduð hylja.	3. personne. þeir hylja. þeir huldu. þeir munu hylja. þeir mundu hylja.
---	---	---

Subjonctif.**Au singulier.**

Prés. du subj.: að eg hylji. Imparf.: að eg hyldi.	að þú hyljir. að þú hyldir.	að hann hylji. að hann hyldi.
---	--------------------------------	----------------------------------

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér hyljum. Imparf.: að vér hyldum.	að pér hyljið. að pér hylduð.	að þeir hylji. að þeir hyldu.
---	----------------------------------	----------------------------------

Impératif.

Au singulier.

hylji eg.	hyldu, (hyl [hylji r]) þú).	hylji hann.
-----------	-----------------------------	-------------

hyljum. | Au pluriel.

hyljum.	hyljið.	hylji þeir.
---------	---------	-------------

Partic. prés.: hyljandi.

— passé: hulinn, hulin, hulið.

L'infinitif.

B II i1, inflexion.

flytja (porter, transporter).

Au singulier.

1. personne. Prés. de l'ind.: eg flyt.	2. personne. þú flytur.	3. personne. hann flytur.
Imparf.: eg flutti.	þú fluttir.	hann flutti.
Fut. simpl.: eg mun flytja.	þú munt flytja.	hann mun flytja.
Cond.: eg mundi flytja.	þú mundir flytja.	hann mundi flytja.

Au pluriel.

1. personne. Prés. de l'ind.: vér flytjum.	2. personne. þér flytjið.	3. personne. þeir flytja.
Imparf.: vér flutnum.	þér fluttuð.	þeir fluttu.
Fut. simpl.: vér munum flytja.	þér munuð flytja.	þeir munu flytja.
Cond.: vér mundum flytja.	þér munduð flytja.	þeir mundu flytja.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg flytji.	að þú flytjir.	að hann flytji.
Imparf.: að eg flytti.	að þú flyttir.	að hann flytti.

Au pluriel.

Prés du subj.: að vér flytjum.	að þér flytjið.	að þeir flytji.
Imparf.: að vér flyttum.	að þér flyttuð.	að þeir flyttu.

Impératif.

Au singulier.

flytji eg.	flyttu.	flytji hann.
------------	---------	--------------

Au pluriel.

flytjum.	flytjið.	flytji þeir.
----------	----------	--------------

Partic. prés.: flytjandi.

— passé: fluttur, flutt, (f. & n.).

L'infinitif.

B II i2, inflexion.

spyrja (demander, questionner).

Au singulier.

1. personne. Prés. de l'ind.: eg spryr.	2. personne. þú spyr. (spryrð).	3. personne. hann spyr.
Imparf.: eg spurði.	þú spurðir.	hann spurði.

	Au singulier.	
1. personne. Fut. simpl.: eg mun spyrja. Cond.: eg mundi spyrja.	2. personne. þú munt spyrja. þú mundir spyrja.	3. personne. hann mun spyrja. hann mundi spyrja.
1. personne. Prés. de l'ind.: vér spyrjum. Imparf.: vér spurðum. Fut. simpl.: vér munum spyrja. Cond.: vér mundum spyrja.	Au pluriel. 2. personne. þér spyrjóð. þér spurðóð. þér munuð spyrja. þér munduð spyrja.	3. personne. þeir spyrja. þeir spurðu. þeir munu spyrja. þeir mundu spyrja.
Prés. du subj.: að eg spyrji. Imparf.: að eg spyrði.	Subjonctif. Au singulier. að þú spyrjir. að þú spyrðir.	að hann spyrji. að hann spyrði.
Prés. du subj.: að vér spyrjum. Imparf.: að vér spyrðum.	Au pluriel. að þér spyrjíð. að þér spyrðuð.	að þeir spyrji. að þeir spyrðu.
	Impératif.	
spyrji eg.	Au singulier. spurðu.	spyrji hann.
spyrjum.	Au pluriel. spyrjíð.	spyrji þeir.
Partic. prés.: spyrjandi. — passé: spurður, spurð, spurt.		
	L'infinitif.	
1. personne. Prés. de l'ind.: eg flý. Imparf.: eg flúði. Fut. simpl.: eg mun flýja. Cond.: eg mundi flýja.	B II j, inflexion. flýja (s'enfuir). Au singulier. 2. personne. þú flýr, (flýrð). þú flúðir. þú munt flýja. þú mundir flýja.	3. personne. hann flýr. hann flúði. hann mun flýja. hann mundi flýja.
1. personne. Prés. de l'ind.: vér flýjum. Imparf.: vér flúðum. Fut. simpl.: vér munum flýja. Cond.: vér mundum flýja.	Au pluriel. 2. personne. þér flýið. þér flúðuð. þér munuð flýja. þér munduð flýja.	3. personne. þeir flýja. þeir flúðu. þeir munu flýja. þeir mundu flýja.
Prés. du subj.: að eg flýi. Imparf.: að eg flýði.	Subjonctif. Au singulier. að þú flýir. að þú flýðir.	að hann flýi. að hann flýði.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér flýjum.	að pér flýið.	að peir flýi.
Imparf.: að vér flýðum.	að pér flýðuð.	að peir flýðu.

Impératif.**Au singulier.**

flýi eg.	flýðu.	flýi hann.
----------	--------	------------

Au pluriel.

flýjum.	flýið.	flýi þeir.
---------	--------	------------

Partic. prés.: flýjandi.
— passé: flúinn, flúin, flúið.

L'infinitif.**B III a 1, inflexion.****duga** (être bon à quelque chose).**Au singulier.**

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'ind.: eg duga, (dugi).	bú dugar, (dugir).	hann dugar, (dugir).
Imparf.: eg dugði.	bú dugðir.	hann dugði.
Fut. simpl.: eg mun duga.	bú munt duga.	hann mun duga.
Cond.: eg mundi duga.	bú mundir duga.	hann mundi duga.

Au pluriel.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'ind.: vér dugum.	bér dugið.	þeir duga.
Imparf.: vér dugðum.	bér dugðuð.	þeir dugðu.
Fut. simpl.: vér munum duga.	bér munuð duga.	þeir munuð duga.
Cond.: vér mundum duga.	bér munduð duga.	þeir mundu duga.

Subjonctif.**Au singulier.**

Prés. du subj.: að eg dugi.	að bú dugir.	að hann dugi.
Imparf.: að eg dygði.	að bú dygðir.	að hann dygði.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér dugum.	að bér dugið.	að þeir duga.
Imparf.: að vér dygðum.	að bér dygðuð.	að þeir dygðu.

Impératif.**Au singulier.**

dugi eg.	dugðu.	dugi hann.
----------	--------	------------

Au pluriel.

dugum.	dugið.	dugi þeir.
--------	--------	------------

Partic. prés.: dugandi.
— passé: dugað.

L'infinitif.**B III a 2, inflexion.****hyggja** (considérer).**Au singulier.**

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'ind.: eg hygg.	bú hyggur.	hann hyggur.
Imparf.: eg hugði.	bú hugðir.	hann hugði.

Au singulier.

1. personne.
Fut. simpl.: eg mun hyggja.
Cond.: eg mundi hyggja.

2. personne.
þú munt hyggja.
þú mundir hyggja.

3. personne.
hann mun hyggja.
hann mundi hyggja.

Au pluriel.

1. personne.
Prés. de l'ind.: vér hyggjum.
Imparf.: vér hugðum.
Fut. simpl.: vér munum hyggja.
Cond.: vér mundum hyggja.

2. personne.
þér hyggið.
bér hugðuð.
pér munuð hyggja.
pér munduð hyggja.

3. personne.
þeir hyggja.
þeir hugðu.
þeir munu hyggja.
þeir mundu hyggja.

Subjonctif.**Au singulier.**

Prés. du subj.: að eg hyggi.
Imparf.: að eg hygði.

að þú hyggir.
að þú hygðir.

að hann hyggi.
að hann hygði.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér hyggjum.
Imparf.: að vér hygðum.

að þér hyggið.
að þér hygðuð.

að þeir hyggi.
að þeir hygðu.

Impératif.**Au singulier.**

hyggi eg.

hyg(g)ðu, (hygg þú).

hyggi hann.

Au pluriel.

hyggjum.

hyggið.

hyggi þeir.

Partic. prés.: hyggjandi.
— passé: hugað.

L'infinifitif.**B III a 3, inflexion.****kunna** (savoir; pouvoir).**Au singulier.**

1. personne.
Prés. de l'ind.: eg kann.
Imparf.: eg kunni.
Fut. simpl.: eg mun kunna.
Cond.: eg mundi kunna.

2. personne.
þú kannt.
þú kunnir.
þú munt kunna.
þú mundir kunna.

3. personne.
hann kann.
hann kunni.
hann mun kunna.
hann mundi kunna.

Au pluriel.

2. personne.
þér kunnið.
bér kunnuð.
pér munuð kunna.
pér munduð kunna.

3. personne.
þeir kunna.
þeir kunnu.
þeir munu kunna.
þeir mundu kunna.

Subjonctif.**Au singulier.**

Prés. du subj.: að eg kunni.
Imparf.: að eg kynni.

að þú kunnir.
að þú kynnir.

að hann kunni.
að hann kynni.

Prés. du subj.: að vér kunnum.
Imparf.: að vér kynnum.

Au pluriel.		
að þér kunnið.		að þeir kunni.
að þér kynnuð.		að þeir kynnu.

kunni eg.
kunnum.

Au singulier.		
kunnirðu, (kunnir þú).		kunni hann.
kunnið.		kunni þeir.

Partic. prés.: kunnandi.
— passé: kunnað.

L'infinitif.		
B III b, inflexion.		
vaka (éveiller).		
Au singulier.		
1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'ind.: eg vaki.	bú vakir.	hann vakir.
Imparf.: eg vakti.	bú vaktir.	hann vakti.
Fut. simpl.: eg mun vaka.	bú munt vaka.	hann mun vaka.
Cond.: eg mundi vaka.	bú mundir vaka.	hann mundi vaka.
Au pluriel.		
1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'ind.: vér völkum.	bér vakið.	þeir vaka.
Imparf.: vér vöktum.	bér vöktuð.	þeir vöktu.
Fut. simpl.: vér munum vaka.	bér munuð vaka.	þeir munu vaka.
Cond.: vér mundum vaka.	bér munduð vaka.	þeir mundu vaka.

Prés. du subj.: að eg vaki.
Imparf.: að eg vekti. (vakti).

Au singulier.		
að bú vakir.		að hann vaki.
að þú vektir, (vakti).		að hann vekti, (vakti).

Prés. du subj.: að vér völkum.
Imparf.: að vér vektu, (vöktum).

Au pluriel.		
að þér vakið.		að þeir vaki.
að þér vektuð, (vöktuð).		að þeir vektu, (vöktu).

Partic. prés.: vakandi.
— passé: vakað. NB. Ces deux formes de l'imparfait du subj. sont fort communes ou usuelles dans la Skpf.

1. personne.
Prés. de l'ind.: eg sækí.
Imparf.: eg sótti, (sókti).
Fut. simpl.: eg mun sækja.
Cond.: eg mundi sækja.

Au singulier.		
1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'ind.: eg sækí.	bú sækir.	hann sækir.
Imparf.: eg sótti, (sókti).	bú sóttir, (sóktir).	hann sótti, (sókti).
Fut. simpl.: eg mun sækja.	bú munt sækja.	hann mun sækja.
Cond.: eg mundi sækja.	bú mundir sækja.	hann mundi sækja.

Au pluriel.

1. personne.
Prés. de l'ind.: vér sækjum.
Imparf.: vér sóttum, (sóktum).
Fut. simpl.: vér munum sækja.
Cond.: vér mundum sækja.

2. personne.
pér sækíð.
pér sóttuð, (sóktuð).
pér munuð sækja.
pér munduð sækja.

3. personne.
þeir sækja.
þeir sóttu (sóktu).
þeir munu sækja.
þeir mundu sækja.

Subjonctif.**Au singulier.**

Prés. du subj.: að eg sækji.
Imparf.: að eg sæktti.

að þú sækir.
að þú sæktrir.

að hann sækji.
að hann sæktti.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér sækjum.
Imparf.: að vér sækta.

að pér sækíð.
að pér sæktað.

að þeir sækji.
að þeir sækta.

Impératif.**Au singulier.**

sækji eg.

sækta.

sækji hann.

Au pluriel.

sækjum.

sækíð.

sækji þeir.

Partic. prés.: sækjandi.

— passé: sóttur, sótt (ou: sóktur, sókt).

NB. En ce qui concerne le participe passé de ce verbe, la méthode d'écrire: „sóttur, sótt“ est suivant la prononciation elle-même, tandis que celle de: „sóktur, sókt“ est suivant l'origine du verbe.

L'infinitif.**B III d, inflexion.****yrkja** (poétiser; labourer, cultiver).**Au singulier.**

1. personne.
Prés de l'ind.: eg yrki.
Imparf.: eg orti, (orkti), [yrkti].
Fut. simpl.: eg mun yrkja.
Cond.: eg mundi yrkja.

2. personne.
þú yrkir.
þú ortir, (orktir),
[yrktir].
þú munt yrkja.
þú mundir yrkja.

3. personne.
hann yrkir.
hann orti, (orkti),
[yrkti].
hann mun yrkja.
hann mundi yrkja.

Au pluriel.

1. personne.
Prés. de l'ind.: vér yrkjum.
Imparf.: vér ortum, (orktum),
[yrktum].
Fut. simpl.: vér munum yrkja.
Cond.: vér mundum yrkja.

2. personne.
pér yrkið.
pér ortuð, (orktuð),
[yrktuð].
pér munuð yrkja.
pér munduð yrkja.

3. personne.
þeir yrkja.
þeir ortu, (orktu),
[yrktu].
þeir munu yrkja.
þeir mundu yrkja.

Subjonctif.**Au singulier.**

Prés. du subj.: að eg yrki.
Imparf.: að eg orti (orkti),
[yrkti].

að þú yrkir.
að þú ortir, (orktir),
[yrktir].

að hann yrki.
að hann orti, (orkti),
[yrkti].

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér yrkjum.
Imparf.: að vér ortum, (orktum),
[yrktum].

að pér yrkið.
að pér ortuð, (orktuð),
[yrktuð].

að þeir yrki.
að þeir ortu, (orktu),
[yrktu].

Impératif.

Au singulier.

yrki eg.	ortu, [yrktu, yrk þú].	yrki hann.
----------	------------------------	------------

Au pluriel.

yrkjum.	yrkið.	yrki þeir.
---------	--------	------------

Partic. prés.: yrkjandi.

— passé: ortur (orktur), (m.); ort (orkt), (f. & n.); [yrktur, yrkt] (f. & n.).

NB. Les formes mises entre les parenthèses crochées (en isl.: hornklofar) signifient: „að yrkja jörðina“, o: cultiver ou labourer la terre, etc.

L'infinitif.

A III e, inflexion.

þykja (sembler).

Au singulier.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'ind.: mér þyki.	pér þykir.	honum þyki.
Imparf.: mér þótti, (þókti).	pér þótti, (þókti).	honum þótti, (þókti).
Fut. simpl.: mér mun þykja.	pér mun þykja.	honum mun þykja.
Cond.: mér mundi þykja.	pér mundi þykja.	honum mundi þykja.

Au pluriel.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'ind.: oss (okkur) þykir.	yður (ykkur) þykir.	peim þyki.
Imparf.: oss (okkur) þótti, (þókti).	yður (ykkur) þótti, (þókti).	peim þótti, (þókti).
Fut. simpl.: oss mun þykja.	yður mun þykja.	peim mun þykja.
Cond.: oss mundi þykja.	yður mundi þykja.	peim mundi þykja.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að mér þyki.	að pér þyki.	að honum þyki.
Imparf.: að mér þætti, (þækti).	að pér þætti, (þækti).	að honum þætti, (þækti).

Au pluriel.

Prés. du subj.: að oss þyki.	að yður þyki.	að þeim þyki.
Imparf.: að oss þætti, (þækti).	að yður þætti, (þækti).	að þeim þætti, (þækti).

Impératif.

Au singulier.

þyki mér.	þyki pér.	þyki honum.
-----------	-----------	-------------

Au pluriel.

þyki oss (okkur).	þyki yður, (ykkur).	þyki þeim.
-------------------	---------------------	------------

Partic. prés.: þykjandi.. (Très peu usité).

— passé: þótt, (þókt).

L'infinitif.

B IV a, inflexion.

elska (aimer).

Au singulier.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
Prés. de l'ind.: eg elska.	pú elskar.	hann elskar.
Imparf.: eg elskadi.	pú elskadi.	hann elskadi.

	1. personne. Fut. simpl.: eg mun elска. Cond.: eg mundi elска.	2. personne. þú munt elска. þú mundir elска.	3. personne. hann mun elска. hann mundi elска.
	1. personne. Prés. de l'ind.: vér elskum. Imparf.: vér elskuðum. Fut. simpl.: vér munum elска. Cond.: vér mundum elска.	Au pluriel. þér elskið. þér elskuðuð. þér munuð elска. þér munduð elска.	3. personne. þeir elска. þeir elskuðu. þeir munu elска. þeir mundu elска.
	Prés. du subj.: að eg elski. Imparf.: að eg elskoði.	Subjonctif. Au singulier. að þú elskir. að þú elskoðir.	3. personne. að hann elска. að hann elskoði.
	Prés. du subj.: að vér elskum. Imparf.: að vér elkuðum.	Au pluriel. að þér elskið. að þér elkuðuð.	3. personne. að þeir elска. að þeir elkuðu.
	elski eg. elskum.	Impératif. Au singulier. elskaðu. Au pluriel. elskið.	elski hann. elski þeir.
	Partic. prés.: elskandi. — passé: elskoður, elkuður, elskoð.		
		L'infinatif. B IV b, inflexion. tala (parler).	
	1. personne. Prés. de l'ind.: eg tala. Imparf.: eg talaði. Fut. simpl.: eg mun tala. Cond.: eg mundi tala.	Au singulier. 2. personne. þú talar. þú talaðir. þú munt tala. þú mundir tala.	3. personne. hann talar. hann talaði. hann mun tala. hanñ mundi tala.
	1. personne. Prés. de l'ind.: vér tölum. Imparf.: vér tölùðum. Fut. simpl.: vér munum tala. Cond.: vér mundum tala.	Au pluriel. þér talið. þér tölùðuð. þér munuð tala. þér munduð tala.	3. personne. þeir tala. þeir tölùðu. þeir munu tala. þeir mundu tala.
	Prés. du subj.: að eg tali. Imparf.: að eg talaði.	Subjonctif. Au singulier. að þú talir. að þú talaðir.	að hann tali. að hann talaði.
	Prés. du subj.: að vér tölum. Imparf.: að vér tölùðum.	Au pluriel. að þér talið. að þér tölùðuð.	að þeir tali. að þeir tölùðu.

Impératif.

Au singulier.

tali eg.	talaðu, (tali þú).	tali hann.
----------	--------------------	------------

Au pluriel.

tölum	talið.	tali þeir.
-------	--------	------------

Partic. prés.: talandi.
— passé: talaður, tölud, talað.

L'infinitif.

B IV c, inflexion.

gala (chanter [du coq]).

Au singulier.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
1) Prés. de l'ind.: eg gala.	bú galar.	hann galar.
2) — — — eg gel.	bú gelur.	hann gelur.
1) Imparf.: eg galaði.	bú galaðir.	hann galaði.
2) — — — eg gól.	bú gólst, (gól).	hann gól.
Fut. simpl.: eg mun gala.	bú munt gala.	hann mun gala.
Cond.: eg mundi gala.	bú mundir gala.	hann mundi gala.

Au pluriel.

1. personne.	2. personne.	3. personne.
1) Prés. de l'ind.: vér gólum.	bér galaði.	þeir gala.
2) — — — vér gólum.	bér galaði.	þeir gala.
1) Imparf.: vér góluðum.	bér góluðuð.	þeir góluðu.
2) — — — vér gólum.	bér góluð.	þeir gólu.
Fut. simpl.: vér munum gala.	bér munuð gala.	þeir munu gala.
Cond.: vér mundum gala.	bér munduð gala.	þeir mundu gala.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg gali.	að þú galir.	að hann gali.
1) Imparf.: að eg galaði.	að þú galaðir.	að hann galaði.
2) Imparf.: að eg gæli.	að þú gælir.	að hann gæli.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér gólum.	að bér galaði.	að þeir gala.
1) Imparf.: að vér góluðum.	að bér góluðuð.	að þeir góluðu.
2) Imparf.: að vér gælum.	að bér gæluð.	að þeir gælu.

Impératif.

Au singulier.

gali eg.	galaðu, (gala þú).	gali hann.
----------	--------------------	------------

Au pluriel.

gólum.	galið.	gali þeir.
--------	--------	------------

Partic. prés.: galandi.
— passé: galað.

NB. Le deuxième présent et le deuxième imparfait de ce verbe sont de la flexion forte, mais ceux du 1er présent et du 1er imparfait sont de la flexion faible, ce qui est aussi la forme la plus usuelle dans la langue parlée et écrite; les premiers nommés sont presque tombés en désuétude, excepté quelquefois en poésie, p. ex.: „Haninn gól, fyrir miðja morgunsól.“

L'infinitif.

B V a, inflexion.

snúa (tourner).**Au singulier.**

1. personne.

Prés. de l'ind.: eg sný.
Imparf.: eg sneri, (snéri).
Fut. simpl.: eg mun snúa.
Cond.: eg mundi snúa.

2. personne.

bú snýr, (snýrð).
bú snerir, (snérir).
bú munt snúa.
bú mundir snúa.

3. personne.

hann snýr;
hann sneri, (snéri).
hann mun snúa.
hann mundi snúa.

Au pluriel.

1. personne.

Prés. de l'ind.: vér snúum.
Imparf.: vér snerum, (snérum).
Fut. simpl.: vér munum snúa.
Cond.: vér mundum snúa.

2. personne.

bér snuíð.
bér sneruð, (snéruð).
bér munuð snúa.
bér munduð snúa.

3. personne.

þeir snúa.
þeir sneri, (snéri).
þeir munu snúa.
þeir mundu snúa.

Subjonctif.**Au singulier.**

Prés. du subj.: að eg snúi.
Imparf.: að eg sneri, (snéri).

að bú snúir.

að bú snerir, (snérir).

að hann snúi.

að hann sneri, (snéri).

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér snúum.
Imparf.: að vér snerum, (snérum).

að bér snuíð.

að pér sneruð, (snéruð).

að þeir snúi.

að þeir sneri, (snéri).

Impératif.**Au singulier.**

snúi eg.

snúðu.

snúi hann.

Au pluriel.

snúum.

snúið. Interrog.: snýrðu?

snúi þeir.

Partic. prés.: snúandi.

— passé: snúinn, snúin, snúið. Dans les mots composés, p. ex.: „rang-snúinn“, „harðsnúinn“, „snúinhœfður“, (et non pas: snúinnhœfður), etc.

L'infinitif.

B V b, inflexion.

róa (ramer).**Au singulier.**

1. personne.

Prés. de l'ind.: eg ræ.
Imparf.: eg reri, (réri).
Fut. simpl.: eg mun róa.
Cond.: eg mundi róa.

2. personne.

bú rærð.
bú rerir, (rérir).
bú munt róa.
bú mundir róa.

3. personne.

hann rær.
hann reri, (réri).
hann mun róa.
hann mundi róa.

Au pluriel.

1. personne.

Prés. de l'ind.: vér róum.
Imparf.: vér rerum, (rérum).
Fut. simpl.: vér munum róa.
Cond.: vér mundum róa.

2. personne.

bér róið.
bér reruð, (réruð).
bér munuð róa.
bér munduð róa.

3. personne.

þeir róa.
þeir reru, (réru).
þeir munu róa.
þeir mundu róa.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg rói.
Imparf.: að eg rerí, (réri).

að þú róir.
að þú rerir, (rérir). | að hann rói.
að hann rerí, (réri).

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér róum.
Imparf.: að vér rerum, (rérum).

að þér róið.
að þér reruð, (réruð). | að þeir rói.
að þeir reru, (réru).

Partic. prés.: ráandi.

— passé: róinn, róin, róið. Dans les mots composés, p. ex.: kútrónir sjóvetlingar, les hale-avants foulés et pressés.

L'infinitif.

B V bb, inflexion.

ráða (conseiller; avoir pouvoir; engager).

Au singulier.

1. personne.
Prés. de l'ind.: eg ræð.
Imparf.: eg réði, (réð).
Fut. simpl.: eg mun ráða.
Cond.: eg mundi ráða.

2. personne.
þú ræður.
þú réðir, (réðst).
þú munt ráða.
þú mundir ráða.

3. personne.
hann ræður.
hann réði, (réð).
hann mun ráða.
hann mundi ráða.

Au pluriel.

1. personne.
Prés. de l'ind.: vér ráðum.
Imparf.: vér réðum.
Fut. simpl.: vér munum ráða.
Cond.: vér mundum ráða.

2. personne.
þér ráðið.
þér réðuð.
þér munuð ráða.
þér munduð ráða.

3. personne.
þeir ráða.
þeir réðu.
þeir munu ráða.
þeir mundu ráða.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg ráði.
Imparf.: að eg réði.

að þú ráðir.
að þú réðir.

að hann ráði.
að hann réði.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér ráðum.
Imparf.: að vér réðum.

að þér ráðið.
að þér réðuð.

að þeir ráði.
að þeir réðu.

Impératif. Au singulier.
ráðdu.

ráði hann.

ráðum.

Au pluriel.
ráðið.

ráði þeir.

Partic. prés: ráðandi.

— passé: ráðinn, ráðin, ráðið.

L'infinitif.

B V c, inflexión.

vita (savoir).

Au singulier.

1. personne.
Prés. de l'ind.: eg veit.
Imparf.: eg vissi.

2. personne.
þú veist.
þú vissir.

3. personne.
hann vissi.
hann veit.

Au singulier.

1. personne. Fut. simpl.: eg mun vita. Cond.: eg mundi vita.	2. personne. þú munt vita. þú mundir vita.	3. persone. hann mun vita. hann mundi vita.
---	---	--

Au pluriel.

1. personne. Prés. de l'ind.: vér vitum. Imparf.: vér vissum. Fut. simpl.: vér munum vita. Cond.: vér mundum vita.	2. personne. þér vitið. þér vissuð. þér munuð vita. þér munduð vita.	3. persone. þeir vita. þeir vissu. þeir munu vita. þeir mundu vita.
---	---	--

Subjonctif.**Au singulier.**

Prés. du subj.: að eg viti. Imparf.: að eg vissi.	að þú vitir. að þú vissir.	að hann viti. að hann vissi.
--	-------------------------------	---------------------------------

Au pluriel.

Prés. du subj.: at vér vitum. Imparf.: að vér vissum.	að þér vitið. að þér vissuð.	að þeir viti. að þeir vissu.
--	---------------------------------	---------------------------------

Impératif.**Au singulier.**

viti eg.	vittu. Interrog.: veistu?	viti hann.
----------	---------------------------	------------

Au pluriel.

vitum.	vitið.	viti þeir.
--------	--------	------------

Partic. prés.: vitandi.
— passé: vitað.

L'infinitif.**B Vd 1, inflexion.**

valda (causer; susciter; venir au bout de; soulever).

Au singulier.

1. personne. Prés. de l'ind.: eg veld. Imparf.: eg olli. Fut. simpl.: eg mun valda. Cond.: eg mundi valda.	2. personne. þú veldur. þú ollir. þú munt valda. þú mundir valda.	3. persone. hann veldur. hann olli. hann mun valda. hann mundi valda.
---	--	--

Au pluriel.

1. personne, Prés. de l'ind.: vér völdum. Imparf.: vér ullum. Fut. simpl.: vér munum valda. Cond.: vér mundum valda.	2. personne. þér valdið. þér ulluð. þér munuð valda. þér munduð valda.	3. persone. þeir valda. þeir ullu. þeir munu valda. þeir mundu valda.
---	---	--

Subjonctif.**Au singulier.**

Prés. du subj.: að eg valdi. Imparf.: að eg ylli.	að þú valdir. að þú yllir.	að hann valdi. að hann ylli.
--	-------------------------------	---------------------------------

Prés. du subj.: að vér voldum.	Au pluriel. að pér valdið.	að þeir valdi.
Imparf.: að vér yllum.	að pér ylluð.	að þeir yllu.

Impératif.

Au singulier.

valdi eg.	vald þú, (valtu).	valdi hann.
völdum.	valdið.	valdi þeir.

Partic. prés.: valdandi.

— passé: valdur, völd, valdið. NB. „Valdur“, „völd“ ne s'emploient que dans la phrase de: „vera valdur (völd) að e-u.“

L'infinitif.

B Vd2, inflexion.

olla (causer, occasionner).

Au singulier.

1. personne. Prés. de l'ind.: eg olli. Imparf.: eg ollaði, (olli). Fut. simpl.: eg mun olla. Cond.: eg mundi olla.	2. personne. þú ollir. þú ollaðir, (ollið). þú munt olla. þú mundir olla.	3. personne. hann ollir. hann ollaði, (olli). hann mun olla. hann mundi olla.
--	---	---

Au pluriel.

1. personne. Prés. de l'ind.: vér ollum. Imparf.: vér olluðum, (ollum). Fut. simpl.: vér munum olla. Cond.: vér mundum olla.	2. personne. þér ollið. þér olluðuð, (olluð). þér munuð olla. þér munduð olla.	3. personne. þeir olla. þeir olluðu, (ollu). þeir munu olla. þeir mundu olla.
--	--	---

Subjonotif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg olli (valdi). Imparf.: að eg ollaði.	að þú ollir (valdir). að þú ollaðir.	að hann olli (valdi). að hann ollaði.
--	---	--

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér ollum (völdum). Imparf.: að vér olluðum.	að þér ollið (valdið). að þér olluðuð.	að þeir olli (valdi). að þeir olluðu.
---	---	--

Impératif.

Au singulier.

olli (valdi) eg.	(oll[i] þú), (vald[i] þú). Interrog.: ollirðu?	olli (valdi) hann.
------------------	---	--------------------

Au pluriel.

olumn, (völdum).	ollið, (valdið).	olli (valdi) þeir.
------------------	------------------	--------------------

Partic. prés.: ollandu ou: valdandi.

— passé: ollað ou: valdið. NB. Les formes de ce verbe mises entre parenthèses, sont bien connues dans la Skpf.

*) „Falli það opt mér olli“, etc. Cpr. Pss. H. P.

L'infinitif.

B Ve, inflexion.

eiga (possèder).

Au singulier.

1. personne.
Prés. de l'ind.: eg á.
Imparf.: eg átti.
Fut. simpl.: eg mun eiga.
Cond.: eg mundi eiga.

2. personne.
þú átt.
þú áttir.
þú munt eiga.
þú mundir eiga.

3. personne.
hann á.
hann átti.
hann mun eiga.
hann mundi eiga.

Au pluriel.

1. personne.
Prés. de l'ind.: vér eignum.
Imparf.: vér áttum.
Fut. simpl.: vér munum eiga.
Cond.: vér mundum eiga.

2. personne.
þér eigið.
þér áttuð.
þér munuð eiga.
þér munduð eiga.

3. personne.
þeir eiga.
þeir áttu.
þeir munu eiga.
þeir mundu eiga.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg eigi.
Imparf.: að eg ætti.

að þú eigr.
að þú ættir.

að hann eigi.
að hann ætti.

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér eignum.
Imparf.: að vér ættum.

að þér eigið.
að þér ættuð.

að þeir eigi.
að þeir ættu.

Impératif.

Au singulier.

eigi eg.

eigðu.

eigi hann.

eignum.

eigið.

eigi þeir.

Partic. prés.: eigandi.

— passé: áttur, átt (f. & n.).

L'infinitif.

B VI, inflexion.

slökkva (éteindre).

Au singulier.

1. personne.
Prés. de l'ind.: eg slekk.
Imparf.: eg slökkti.
Fut. simpl.: eg mun slökkva.
Cond.: eg mundi slökkva.

2. personne.
þú slekkur.
þú slökktir.
þú munt slökkva.
þú mundir slökkva.

3. personne.
hann slekkur.
hann slökkti.
hann mun slökkva.
hann mundi slökkva.

Au pluriel.

1. personne.
Prés. de l'ind.: vér slökkvum.
Imparf.: vér slökkatum,
(slukkum).
Fut. simpl.: vér munum
slökkva.
Cond.: vér mundum slökkva.

2. personne.
þér slökkvið.
þér slökktuð, (slukk-
uð).
þér munuð slökkva.
þér munduð slökkva.

3. personne.
þeir slökkva
þeir slökktu, (slukku).
þeir munu slökkva.
þeir mundu slökkva.

Subjonctif.

Au singulier.

Prés. du subj.: að eg slökkvi.	að þú slökkvir.	að hann slökkvi.
Imparf.: að eg slökkti, (slykki).	að þú slökkktir, (slykkir).	að hann slökkvi, (slykki)

Au pluriel.

Prés. du subj.: að vér slökkvum.	að þér slökkvið.	að þeir slökkvi.
Imparf.: vér slökkum, (slykkjum).	að þér slökktuð, (slykkjuð).	að þeir slökktu, (slykkju).

Impératif.

Au singulier.

slökkvi eg.	slökktu.	slökkvi hann.
-------------	----------	---------------

Au pluriel.

slökkvum.	slökkvið.	slökkvi þeir.
-----------	-----------	---------------

Partic. prés.: slökkvandi.

— passé: slökktur, slökkt, (f. & n.), (slokkinn, slokkin, slokkið, Skpf.).

NB. 1. Les formes de ce verbe mises entre parenthèses sont bien connues dans la Skpf. Les autres formes en sont les plus usuelles dans la langue parlée et écrite, c'est-à-dire : celles qui sont sans parenthèses.

NB. 2. Dans la langue parlée islandaise, la lettre de : „v“ ne se prononce dans aucune personne d'un temps quelconque, ni dans ce verbe-ci, ni dans les autres verbes islandais qui ont la désinence à l'infinitif en „va“, p. ex.: aumkva, hrökkva, skrókva, höggva, stökkva, etc. On prononce ces verbes comme il suit: oeimk-a, hreukk-a, skreuk-a, heugg-a, steukk-a: mais néanmoins, il ne faut jamais les écrire sans le „v“, c'est-à-dire: où cette lettre se trouve d'ailleurs dans les temps et dans les personnes déjà indiqués.

Des verbes inchoatifs (passifs).

(En isl.: „upphafssagnir“), lat.: „Verba inchoativa“.

Ces verbes se divisent en Islandais en deux classes principales. savoir:

1. Les verbes inchoatifs sans périphonie.
2. Les verbes inchoatifs prenant le son transitoire.

NB. La désinence de la terminaison dérivative de ces deux classes de verbes est toujours à l'infinitif en „na“.

Les dits verbes se conjuguent toujours suivant la flexion faible.

a.) Ceux des verbes sans aucune périphonie sont les suivants: blikna, blotna, bogna, bólagna, brotna, dofna, digna, eigna, eigna, elna, fulna, fólna, grána, hnigna, (hryggna, [Skpf.]); kárna, kikna, klofna, korpna, (Skpf.); lognast [út af], lygna (augunum), meyrna, morgna, morkna, mærna, opna, (rifna), roðna, rotna, sárna, sjátna, slakna, soðna, sofna, skorpana, sporna (við e-u), storkna, súrna, svigna, togna, tútna, úldna, vikna, þorna, þrotna, þrútna, þykkna, etc. etc.

b.) Ceux qui prennent le son transitoire au pluriel.

Les verbes inchoatifs de cette catégorie prennent le son transitoire d'„ð“ au prés. de l'ind. dans la 1ère pers. du pluriel, aussi à l'imparfait de l'indicatif et à l'imparfait du subjonctif dans les trois personnes du pluriel. Ces verbes sont les suivants: batna (bótnum), dafna (dófnum), hjarna (við), (hjörnum [við]), kafna (köfnum), rakna (við), [röknum (við)], vakna (vöknum), pagna (þögnum), etc.

NB. Les susdits verbes (ɔ: a & b) ne s'emploient presque jamais au partic. prés., mais au contraire ils ont leur forme indépendante au partic. passé, où ils conservent l'„n“ dans tous les cas d'une personne quelconque.

De l'usage de „j“ dans les terminaisons dérivatives des verbes islandais.

Cette lettre a souvent été une pierre d'achoppement pour les linguistes islandais, en tout ce qui concerne la place qu'elle occupe dans la langue islandaise, mais surtout dans les verbes, c'est-à-dire: dans quels temps et dans quelles personnes des verbes qu'il faut l'écrire ou l'élier. Les verbes de cette catégorie se divisent en trois classes principales.

Quant à ces classes, il faut bien remarquer les règles suivantes:

- a) Du „j“ radical, sans périphonie.
- b) Du „j“ radical prenant des sons transitaires.
- c) Des verbes sans le „j“ radical, mais le prenant à l'imparfait du subjonctif, etc.

1. a.) Ceux des verbes qui ont le „j“ dans leur racine (ɔ: à l'infinitif) ne conservent cette lettre au prés. de l'indicatif que dans la 1^{ière} et la 3ème personnes du pluriel. Ces verbes ne prennent point du tout le son transitoire, mais au contraire, ils intercalent le „d“ ou le „ð“ ou le „t“, et à l'imparf. de l'indicatif, et à l'imparfait du subjonctif dans tous les temps d'une personne quelconque, mais d'autre part, le „j“ se trouve au prés. du subj. dans toutes les personnes (ɔ: soit au singulier, soit au pluriel). Ces verbes se conjuguent toujours suivant la flexion faible. Ce sont les suivants: beygja; birkja; blekkja; byggja; byrgja; bægja (e-u [e-m] frá e-m [e-ul]; dengja; drygja; engja(st) [saman]; eygja; feikja; feygja; flengja; fleygja; flykkja(st); floekja; fylgja; fylkjja; fægja; gægja(st); hengja; heygja; heykja(st); hneigja; hnykkja; hrekka; hringja; hryggja; hrækja; hægja (á sér); krækja; kveikja; leigja; lengja; lægja; plægja; pyngja (e-u i e-n); reigja (sig); rengja; reykja; rikja; rykkja (i e-ð); rægja (e-n); rækja (e-ð við e-n); ræskja (sig), [aussi d'après ceux du: β ci-dessous]; selja; setja; skilja; skrækja; sleikja; smeygia; snýkja; spengja; strengja; styggja; sveigja; svengja; syrgja; teygja; tryggja; vigja; vilja; vægja; yrkja (cultiver); pekkja; prengja; þvengja; þyngja; þægja (e-m fyrr i e-ð), etc. etc.

β.) Ceux qui ont le „j“ radical (ɔ: à l'infinitif) et où cette lettre se conserve dans tous les temps dans une personne quelconque, sans intercaler à la racine ni le „d“ ou le „ð“ ni le „t“, excepté à la terminaison dérivative du temps et de la personne dont il s'agit. Ces verbes sont toujours sans aucune périphonie et en même temps ils se conjuguent suivant la flexion faible. Ce sont les suivants: ányja; belja; brytja; byrja; eggja; emja; erja; etja. [NB. Ce dernier verbe a deux formes. Voir: B II d]. Fylja;gilja (ou: gylja); grenja; herja; heyja; hneggja; hypja; klyfja; klæja; kryja (e-ð út ur e-m); krytja, (kylja; [Skpf.]; kyrja; ræskja (sig). [Voir ci-dessus, 1. al]; skynja; slepjja (vap.); stedja (að); synja (e-m um e-ð); tygja; vitja; bilja; æsja, etc. etc.

2 a.) Ceux qui ont le „j“ radical (ɔ: à l'infinitif) prennent le son transitoire à l'imparfait de l'indicatif et à l'imparfait du subjonctif; ils intercalent aussi aux dits temps, tantôt les lettres de: „d“ ou de: „ð“, tantôt le „t“. Ces verbes se conjuguent toujours d'après la flexion faible. Le „j“ ne se trouve qu'au prés. de l'indic. dans les trois personnes du pluriel et au prés. du subj. dans toutes les personnes, soit au singulier, soit au pluriel. Ces verbes sont les suivants: berja; bryðja; bylja; drynja; dylja; dynja; etja. NB. Ce dernier verbe a deux formes. Voir: B II d; aussi le β ci-dessous. Fletja; flytja; fremja; glymja; hemja; hvetja; hylja; krefja; kremja; kryfja; lemja; lepja; letja; merja; mylja; myrja; (rekja); ryðja; rymja; semja; smyrja; spryja; styðja; stynja; telja; temja; veftja; velja; venja; verja; ymja; pylja, etc.

b.) Ceux qui ont le „j“ radical (ɔ: à l'infinitif) prennent le son transitoire, et à l'imparfait de l'indicatif, et à l'imparfait du subj. Ces verbes intercalent aussi aux dits temps, tantôt le „ð“, tantôt le „t“. Le „j“ ne se trouve qu'au prés. de l'indic. dans la 1^{ière} et la 3ème personnes du pluriel, et au prés.

du subj. dans la 1^{ière} personne du pluriel; aussi à l'impératif dans la 1^{ière} personne du pluriel; de plus au partic. prés. Ces verbes se conjuguent suivant la flexion faible. Ce sont les suivants: flýja; hrekja; hyggja; kyrkja; klekja; knýja; leggja; lyja; lykja; segja; spyja; sækja; tæa, (taea); vekja; yrkjja; begja; bekja; biggja; bykja, etc.

c.) Ceux des verbes qui ont le „j“ radical, prennent le son transitoire, et à l'imparfait de l'indicatif, et à l'imparfait du subjonctif. Ces verbes diffèrent des verbes nommés plus haut, de manière qu'ils se conjugent d'après la flexion forte. Le „j“ radical se trouve au prés. de l'indic. dans la 1^{ière} et la 3e personnes du pluriel, aussi au prés. du subj. dans la 1^{ière} personne du pluriel; de plus à l'imparfait du subj. dans les trois personnes du pluriel; en outre à l'impératif dans la 1^{ière} personne du pluriel, aussi au partic. prés. Ces verbes sont les suivants: deyja; hefja; hlægja; ligga; svikja; syngja; vikja; piggja. NB. Voir ce dernier verbe ci-dessus o: Nr. 2 b.

3. a) Ceux qui n'ont pas le „j“ radical (o: non pas à l'infinitif), mais prenant cette lettre à l'imparfait du subjonctif dans les trois personnes du pluriel. Du reste, le „j“ ne se trouve pas du tout dans ces verbes. Ces verbes se conjuguent pour la plupart du temps suivant la flexion forte. Ils prennent toujours le son transitoire, en partie seulement à l'imparfait de l'indic., en partie à l'imparf. de l'indic. et à l'imparf. du subj. En voici quelques exemples: aka; draga; flá; hrókkva; reka; slá; stinga; stökkva; (slökkva), etc. Voir la flexion de B VI, ci-devant, p. 148 à 149.

b.) Ceux qui n'ont pas le „j“ radical, et qui intercalent cette lettre devant la lettre périphonique à l'imparfait de l'indicatif, aussi à la terminaison dérivative à l'imparfait du subjonctif dans les trois personnes du pluriel, p. ex. búa, (imparf. pl. bjuggum, etc.). Voir: A VI f, ci-devant.

c.) Ceux qui n'ont pas le „j“ radical (o: à l'indicatif) et qui intercalent cette lettre devant la lettre périphonique, et à l'imparfait de l'indicatif, et à l'imparfait du subjonctif dans toutes les personnes, soit au singulier, soit au pluriel; en outre, à la terminaison dérivative dans les trois personnes du pluriel, p. ex.: höggva (hjuggum), etc. Voir: A VI g, ci-devant.

De l„n“ et de l„nn“ redoublés dans les adjectifs et les participes adjectifs.

1.) Les adjectifs masculins dont la désinence au nominatif singulier est en: „ur“, „ll“, etc. (Voir: pag. 45.) n'ont qu'un seul „n“ à l'accusatif singulier. Cette lettre ne se trouve dans aucun cas, ni au féminin, ni au neutre; c'est pourquoi, on doit écrire: „góðan“, „ríkan“, „stóran“, etc. et non pas: góðann, ríkann, stórann, etc. etc.

2.) Dans les adjectifs masculins dont la désinence au nominatif singulier est en: „inn“ (p. ex.: hygginn), il faut toujours écrire ces adjectifs au masculin, et au nominatif singulier, et à l'accusatif singulier avec deux „nn“; mais d'autre part, on doit écrire seulement un „n“ au féminin au nominatif singulier, mais cela n'est fait que pour mieux distinguer ces mots. Voir: les déclinaisons des adjectifs, p. 45 etc. & 56 etc. etc.

Les participes adjectifs non composés ayant la terminaison dérivative au nom. sing. au masculin en: „[i]nn“ p. ex.: snúinn, hrokkiinn, vaninn, etc. etc. ne prennent qu'un „n“ dans une personne quelconque, c'est-à-dire: quand ils sont composés et en même temps formant la première partie du mot dont il s'agit, p. ex.: „vaninhyrndur“, snúinhæfður“, „hrokkinhærður“, etc. (et non pas: „vaninnhyrndur“, etc.), parce que la dernière partie du mot étant en question prend toujours la désinence, et du cas, et du genre.

Des genres.

Les genres en Islandais sont au nombre de trois, savoir:

1. masculin, (en isl.: karlkyn).
2. féminin, (en isl.: kvennkyn).
3. neutre, (en isl.: hvorugkyn).

Chacun des substantifs n'a qu'un genre en islandais, excepté les mots suivants qui ont, en partie deux genres, en partie trois; ceux de deux genres sont les suivants: „þúsund“, f. & n.; *sniði*, f. & n.; *sykur* (sucre), m. & n.; *skúr*, f. & m. NB. On se sert ordinairement de ce dernier mot en Islandais au féminin, mais dans l'Eyf. et dans la Skgf. il est au masculin. Celui de trois genres est le substantif de: „tólg“, f.; „tólgur“, m. „tólg“, n. Il y a quelques-uns qui disent: *tólk* [f. & n.], „tólkur“, m.

En général, on se sert de ce mot (ɔ: *tólg*) au féminin; on s'en sert aussi au féminin dans les mots composés, p. ex.: „tólgarbiti“, „tólgarmoli“, *tólgarskjöldur*, etc. etc.

Tous les êtres, personnes et créatures qui sont par nature, soit masculins, soit féminins en français, ils le sont aussi au même genre en Islandais, mais les mots neutres en Islandais sont tantôt du masculin, tantôt du féminin en français. Il n'y a pas moyen de déterminer en aucune manière, quand un substantif est au neutre en Islandais, mais il faut l'apprendre, et par cœur, et par routine, comme les genres dans les différentes langues ne correspondent point du tout les uns aux autres, p. ex.: *bord*, n. (table f.); *gaffall*, m. (fourchette, f.); *hús*, n. (maison, f.); *hold*, n. (chair, t.); *stóll*, m. (chaise, f.); *kaka*, f. (gâteau, m.), etc. etc.

NB.: Quand il est question à la fois de deux, de trois ou de plusieurs personnes ayant un genre différent, on s'en sert toujours au neutre, p. ex.: *faðirinn, móðirinn og barnið, þau eru þrijú*. (et non pas: „þrír“ ni: „þrjár“). La même règle s'applique aussi quand on parle d'une de ces personnes, p. ex.: *annað hjónanna*, ou: *annað foreldrið* (ou: *foreldranna*), etc.

Comme tous les dictionnaires islandais les plus complets et meilleurs indiquent le genre du substantif dont il s'agit; c'est pourquoi, il ne faut plus en parler minutieusement ou en particulier.

De la syntaxe en islandais.

Cette branche de la philologie n'a pas été beaucoup traitée dans les grammaires islandaises jusqu'ici éditées. Il ne faut pas croire, non plus qu'elle soit une chose facile à faire, mais au contraire, elle présente une grande difficulté en tout ce qui concerne la place qu'occupent les verbes dans les phrases, en général. Concernant les substantifs eux-mêmes et les adjectifs, etc., la syntaxe n'en offre point du tout autant de difficultés que celle des verbes. D'abord n'ayant eu pour but aucune syntaxe spéciale dans ce système pour la langue islandaise, et en second lieu: la syntaxe en est en vérité, comme on l'a déjà dit plus haut, fort compliquée et elle offre ou présente, en général, beaucoup de mots et de phrases qui sont amphigouriques, équivoques et ambigus. Le livre que l'on en voudrait écrire et qui devait être satisfaisant aux étrangers à tous égards, à cet effet, il sera véritablement très-volumineux. — même peut-être beaucoup plus volumineux que le dit système lui-même, et par suite, la syntaxe islandaise elle-même remplirait assurément au moins un livre renfermant environ 10 à 12 feuillets in octave.

Mais comme l'affaire en est là, il faut remarquer que tous les plus grands et complets dictionnaires islandais donnent tant de phrases dans leurs exemples que chacun des étrangers qui a d'ailleurs quelque connaissance de la langue peut passablement se rendre compte de la syntaxe islandaise, en général; en outre, en se familiarisant avec la littérature moderne et avec les auteurs les plus récents, aussi avec la langue usuelle du pays, un savant ou docte possèdera bientôt, par ces moyens, cette ancienne et très-difficile langue.

Des substantifs numéraux.

(en isl.: *tölunarðsnafnorð*).

On ne se sert que de ces mots quand il est question d'une quantité quelconque, d'un poids, d'un comité consistant en un nombre déterminé d'hommes, d'une mesure de liquide quelconque, d'une partie déterminée de quelque chose; aussi en parlant des heures du jours. Ces substantifs sont les sui-

vants: eining, f., p. ex.: „Einn i prenningu, og prennur i einingu“; helmingur, m. (ou: helfingur, m. [Cpr. þús. IV.]), helft, f.; þriðjungur, m. (d'une quantité). [prenning, f., de Dieu Trinité; aussi d'hommes qui sont au nombre de trois, [en mauvais sens]. Voir: „eining“, ci-dessus]; fjórðungur, m. (du poids); fjórðungur stundar, un quart d'heure, = kortér [en isl.]; fímt, f. (d'un comité), fímtungur, m., — fímti hluti; sjóttungur, m.; — sjótti (sétti) hluti; sjóund, f. (d'un comité); áttund, f., áttungur, m. (du liquide et du goudron); nfund, f.; tiund, f. (la dime); [elleft?, f.]; tólfitungur, m.

Du reste, en parlant des autres substantifs désignant des nombres, on se sert des nombres ordinaux après lesquels on met ou place le mot de: „hl. ti“ (ɔ: part), p. ex.: tuttugasti hluti, etc. etc.

On peut aussi bien souvent se servir des premiers mots (ɔ: helmingur, þriðjungur, etc.) de la même manière que des derniers nommés, p. ex.: „fyrsti annar, þriðji, fjórði hluti“, etc. etc.

Les susdits mots se déclinent régulièrement. Les mots de: „tuttugasti, áttundi hluti“ etc. etc. se déclinent séparément, ɔ: le „tuttugasti“ se décline comme un adjectif numéral, et „hluti“ comme un substantif, etc.

Les mots de: eining, f. (brieining); tugur, m.; hundrað, n.; þúsund, f. n.; miljón, biljón, triljón, f. etc. se déclinent tout-à-fait régulièrement. Ces derniers mots sont à classer parmi les susdits mots.

Les mots nommés les premiers prennent bien souvent l'article enclitique ou postpositif, p. ex.: helmingurinn; þriðjungurinn; fímtin; sjóttungurinn; áttundin; einingin; tugurinn; hundraðið; þúsundin; miljónin; etc. etc.; mais dans les mots de: sextandi, tuttugasti, áttugasti hluti, etc. etc., le mot de: „hluti“ ne prend que l'article postpositif, comme le nombre lui-même sert absolument d'un adjectif numéral, et par conséquent, il ne prend jamais le dit article. Voir: les déclinaisons des substantifs et des adjectifs, ci-devant.

Des substantifs ayant les sons périphoniques irréguliers.

Ces substantifs sont au nombre de deux, savoir: „einbirni“ et „helmingur“. NB. Il y a quelques-uns qui écrivent: „helfingur“, au lieu de: helmingur, (Cpr. þús. IV.). Evidemment il serait plus correct, par rapport à l'orthographe usuelle et aux sons transitaires naturels d'écrire: „einberni“ [f. a.] [„ein-barna“; prm. un adj.] et „hálfungur“ (de: hálfur) au lieu d'„einbirni“ et de „helmingur“. Cpr.: þriðjungur, áttungur, etc. etc., mais il est ici, comme à l'ordinaire que: „l'usage est l'arbitre souverain ou le tyran des langues“, ce qui s'appelle en islandais: „málvenja gengur fyrr málfræði“.

APPENDICE.

De la phonétique en général et de la langue russe, aussi de la langue des animaux.

La phonétique elle-même n'est qu'une branche de la science de la langue, celle qui s'occupe de la formation, de la combinaison et de la transformation des sons articulés. Cette branche de la philologie a été beaucoup discutée dans la dernière dizaine d'années, par plusieurs des linguistes et des phonéticiens les plus habiles de nos jours.

Les phonéticiens sont, en général partisans d'une réforme de l'orthographe usuelle, mais néanmoins il ne faut pas croire qu'ils tombent toujours d'accord en tout ce qui concerne l'orthographe phonétique, ni en bien d'autres réformes sur ce sujet.

La phonétique a pour objet, comme on le sait, tout l'enseignement des langues vivantes, mais notamment les phonéticiens ont eu pour but d'enseigner les langues usuelles aux étrangers, et enfin, par dessus tout, ils ont basé sur leurs recherches longues et laborieuses à cet effet tout ce qui concerne l'acquisition d'une bonne prononciation, c'est aussi ce qui emporte la balance. La transcription phonétique dont se sont servis jusqu'ici les phonéticiens a été employée d'abord non pour enseigner les langues étrangères, mais pour enseigner à lire aux enfants. Cette méthode d'enseignement a aussi donné d'assez bons résultats en pratique. — Les phonéticiens se servent aussi dans leurs dissertations phonétiques d'une alphabet tout particulier, et du reste tout-à-fait inconnu. L'alphabet qu'ils emploient, est beaucoup différent de celui dont on se sert en général; il est aussi fait spécialement pour des Français et pour ceux qui savent leur langue, donnant autant que possible aux lettres les valeurs françaises et remplace une grande quantité de lettres ordinaires par des lettres nouvelles, qui sont en général, comme on l'a déjà dit plus haut, absolument inconnues, sauf exclusivement parmi les phonéticiens eux-mêmes et peut-être parmi quelques autres; mais quant à cela: "une hirondelle ne fait pas le printemps". — En ce qui concerne les lettres phonétiques, en général, il semble qu'il n'y ait aucune base ferme et infaillible sur laquelle ces lettres soient bâties, comme la plupart de celles-ci ne se basent nullement sur aucun alphabet d'une langue vivante ayant les sons les plus différents et en même temps les plus propres et identiques à des langues bien différentes; ces lettres sont faites presque à propos de bottes. Prenons p. ex.: toutes les lettres renversées de cet alphabet: *ë, ò, ã, ï, ñ, ñ, ü, ÿ, þ, p, v, H, q*, etc. etc. et beaucoup d'autres. Les explications alphabétiques, dans p. ex.: "Le Maître Fonétique" des valeurs de ces figures correspondantes aux lettres communes en rendent un témoignage bien frappant, c'est-à-dire: les susdites figures prennent toujours pour base la valeur intrin-

séque de chaque lettre ordinaire, en tout ce qui concerne les sons, l'accent et la prononciation elle-même, etc.

Il serait bien différent, si l'alphabet en question se basait sur une langue parlée ayant beaucoup de sons différents, identiques et propres à une grande quantité de langues vivantes, alors soyez sûrs, l'affaire prendrait une toute autre tournure. Conjonctement au susdit alphabet, etc. etc. il me vient dans l'esprit de proposer la langue russe comme l'une des langues les plus parfaites et complètes en tout ce qui concerne les sons les plus différents et le mieux correspondants à des sons fort différents qu'ont les lettres dans les langues étrangères. Cela donnera certes de bons résultats, en pratique et en théorie. Les Russes ont, comme on le sait, leur alphabet propre et bien déterminé qui contient presque, sans aucun exception, tous les sons qu'ont les langues parlées en Europe et peut-être des sons que contiennent quelques-unes des langues qui sont parlées en Orient, etc. etc. Il y a probablement plusieurs des phonéticiens qui prétendront qu'il existe plus encore de sons que contiennent les différentes langues dans le monde que ceux qui contiennent l'alphabet russe et qui ne soient propres qu'à telle ou telle langue; quant à cela, il ne faut remarquer que de tels sons devaient être écrits et prononcés par toute la même lettre que celle dont on se sert dans la langue en question, mais naturellement il faut qu'elle soit munie d'une marque spéciale, si elle était l'une des lettres habituellement écrites dans les langues européennes, de sorte que cette lettre ne soit à regarder que comme une addition à l'alphabet russe. De cette manière, on pourrait — s'il serait nécessaire — ajouter à la langue russe autant de lettres nouvelles et spéciales exclusivement désignant un son propre à une langue en particulier, qui n'est connu dans aucune des autres langues parlées, et il s'en suit, que l'on serait par ces moyens en état de faire ou composer un alphabet complet et universellement propre à toutes les langues parlées. Les phonéticiens pourraient baser toute leur phonétique sur cette langue, car en le faisant ils auraient une base ferme, solide et fidèle pour y bâtrir leur système, et par suite, les sons inconnus à celui qui veut ou doit apprendre une langue étrangère seront à chercher dans une seule langue; mais tel qu'il est maintenant (3: le système phonétique) il faut connaître les éléments d'un grand nombre de langues pour se rendre compte des véritables valeurs des sons correspondants ou corrélatifs à cette miriade de langues. Le seul son qui n'est probablement pas propre à la langue russe, c'est celui du: „þ“ islandais, du: „ȝ“ grec et du: „th“ anglais, mais cela s'apprend fort facilement, d'abord: par les explications données de la position de la langue ou la bouche elle-même, et en second lieu: en faisant faire prononcer à l'élève le son de ces lettres. La position ou l'arrangement de la bouche ou de la langue (en islandais: „munnburðarregla“) jouera certes un grand rôle dans le système phonétique, car au moyens des explications nécessaires faites à celui qui doit ou veut apprendre à prononcer un son quelconque dans une langue étrangère, et qui ne se trouve pas dans sa langue maternelle, on le lui apprendra en lui donnant des explications de la position de la langue ou de la bouche, en tant qu'il ne soit pas en état de l'apprendre lui-même d'une autre manière, p. ex.: par l'oreille, etc. etc.

Un Danois, Germain, Norvégien, Suédois et beaucoup d'autres nations ne peuvent pas du tout prononcer le „þ“ ou les lettres de: ð et de: th en en entendent le son, mais en leur expliquant comment il faut porter, mettre ou placer la langue dans la bouche, ils en obtiennent immédiatement d'excellent résultat. Simplement cela, rend le témoignage le plus frappant de l'utilité — disons: même de la nécessité de la connaissance de la position de la langue ou de la bouche. Il est évident, que de telle règle ou loi est presque toujours applicable à toutes les lettres et à tous les sons existants dans quelle langue que ce soit. Cela n'est point du tout le seul avantage que rendra l'application de cette règle que les savants ou les doctes en obtiendront une beaucoup meilleure occasion de se familiariser véritablement avec les sons dans les différentes langues étrangères, et qu'ils n'ont jamais entendues parlées, et qu'en les lisant dans un livre, mais cela les mettra mieux en état de donner aux autres de véritables leçons de la pho-

nétique dans une langue quelconque, même dans les langues, dont les sons sont absolument inconnus au professeur par l'ouï ou par l'oreille elle-même; autre cela les laiques ou les gens du monde parmi lesquels il y en a un grand nombre qui veulent bien apprendre les langues étrangères, mais il veulent surtout se familiariser avec leur prononciation correcte, qui provient, et de leur indispensable nécessité, et de leur docilité à cet effet. — Les dissertations qu'écriront les phonéticiens, seraient par suite beaucoup plus distribuées et répandues parmi les peuples, en général, et bien probablement la phonétique et la langue russe seront dans le cours des siècles universellement lues et comprises, par nobles et roturiers, par Pierre et Paul, et par ces moyens on: „fera d'une pierre deux coups“, savoir: à apprendre aux étrangers la prononciation de toutes les langues vivantes et parlées dans le monde, et par ce moyen ne prenant pour base qu'une seule langue qui est si maniable, si parfaite, si complète et si satisfaisante à tous égards par rapport à ce sujet, que l'on peut en être toujours étonné, et en même temps, en apprenant à lire et à faire comprendre la langue russe, non seulement aux enfants, mais aussi, comme il a déjà été dit ci-dessus — à tous ceux qui désireront apprendre à parler correctement une langue étrangère, quelle que ce soit, et de cette façon la susdite langue (ɔ: la langue russe) serait à regarder comme la véritable base sur laquelle soit basée toute la phonétique, c'est aussi ce que mérite cette ancienne langue à juste titre, comme elle est à préférer à toutes les langues parlées, au moins en tout ce qui concerne la branche de la philologie souvent mentionnée ci-dessus.

Conjonctement à la phonétique humaine ou des hommes, il me vient dans l'esprit de mentionner par quelques mots les sons qu'émettent ou pro-fèrent les animaux fort différents. Il est incontestablement instinctif et naturel à chaque espèce d'animaux de faire connaître ou exprimer ses sentiments par leurs différents sons. On voit aussi que les animaux de la même race ou de la même espèce se comprennent mutuellement les uns et les autres et c'est évidemment par les sons qu'ils le font. Il est bien sûr que les oiseaux de la même espèce se comprennent, aussi bien que les autres animaux par leur gazouillement ou gazouillis les uns et les autres, et par suite, tous les animaux ont leur propre langue qui est complète et parfaitement satisfaisante pour toutes les demandes qu'ils font en général. On voit clairement que les chevaux, vaches, brebis, chiens, chats, chèvres, oiseaux, etc. etc. se comprennent facilement les uns et les autres, c'est-à-dire: les chevaux etc. etc. savent se faire comprendre mutuellement par leurs sons.

On voit et entend aussi qu'un cheval ne répond jamais au beuglement d'une vache, ni un corbeau répondant au chant d'un cygne, etc. etc. C'est justement cela qui rend le témoignage le plus frappant de la langue indépendante qu'ont les animaux, valable pour chaque race en particulier. Bien que l'affaire en soit là, néanmoins il y a des sons propres, communs et identiques à tous les animaux d'une espèce quelconque par lesquels ils se comprennent mutuellement les uns et les autres. Ces sons, ce sont les sons ou les cris de crainte, de danger, de douleur, etc. qu'émettent les animaux quand ils sont dans une situation épineuse ou scabreuse. Si l'on voulait véritablement s'occuper des langues des animaux en s'efforçant pour les comprendre et en même temps en se faisant comprendre à eux-mêmes, et par suite, par ces moyens se familiariser avec leurs sentiments, leurs désirs, leurs demandes, leurs douleurs, leur deuil et leur joie, etc. etc., alors soyez sûrs, l'affaire prendrait véritablement une toute autre tournure en tout ce qui concerne le véritable nom de l'humanité, de la bienveillance de l'homme et de ce qui s'appelle d'user d'indulgence envers les animaux, et d'autre part, les animaux seraient en revanche moins craintifs, moins cruels et moins féroces, et en outre plus domptables et dressables, plus maniables et gracieux envers les hommes que d'ailleurs; c'est aussi justement ce qui emporte la balance, en général dans la vie; cela, c'est aussi la sphère d'activité sur laquelle travaillent les sociétés protectrices des animaux dans plusieurs pays, c'est-à-dire: elles ont pour but de prendre soin du besoin et des demandes des animaux en général, etc. etc.

Il y a probablement beaucoup d'hommes qui prétendraient qu'un travail comme celui d'apprendre les langues des animaux sera une parfaite ou com-

plète impossibilité, mais cela n'est pas du tout la raison. Supposons qu'il y ait 2000 animaux existants qui pourront émettre ou proférer médiocrement 10 différents sons chacun, savoir: ceux des sons qui se font entendre à l'homme, et par suite qui seront imitables par la voix vivante de l'homme; ce nombre ne dépassera pas 20,000 sons ou environ autant de différents mots qu'il faut savoir ou apprendre dans une langue étrangère pour être en état de dire qu'on la sache passablement bien, et il faut l'avouer que cela n'est pas un travail inexécutable du tout.

Le corbeau et le moqueur (ou l'oiseau-moqueur, en latin: *Turdus polyglottus*, en islandais: „*háðfugl*“) sont probablement les oiseaux qui ont les sons les plus variables et différents, et par conséquent, leur langue est certes plus parfaite, plus complète et plus riche que celle des autres oiseaux, etc. etc. Les sons qui sont à l'ordinaire propres à chaque animal, sont au nombre d'environ 6 à 12 ou au plus jusqu'à la concurrence de 20, et si l'on ne prenait que les sons qu'émettent ou profèrent les animaux domestiques avec lesquels on voudrait se familiariser, le travail n'en sera ni si difficile, ni si fatigant à cet effet.

L'utilité que l'on pourrait peut-être tirer de la connaissance des langues des animaux sera sans aucun doute considérable. D'abord, c'est le grand plaisir qu'on en aurait; en second lieu: les animaux, mais surtout les oiseaux pourraient probablement nous faire connaître ou savoir par leur intelligence instinctive et naturelle plusieurs choses qui sont pour nous bien souvent la véritable bouteille à l'encre; ils pourraient p. ex.: nous servir de messagers rapides, ainsi pourraient p. ex.: les chevaux travailler sans aucune assistance de l'homme. Les chiens pourraient en maint et maint cas nous servir d'homme, comme ils le font aussi aujourd'hui, etc. Ce n'est point du tout impossible que les oiseaux les plus grands et par suite les plus forts, mais surtout les oiseaux nageurs ou palmipèdes, p. ex.: les cygnes pourraient par leur vol nous porter jusqu'au pôle arctique, qui est l'une des places qui ont été pour les hommes jusqu'ici tout-à-fait inaccessibles, mais il faut l'avouer que ce dernier avantage dépend plus encore d'une bonne dressure des oiseaux que de la connaissance de leur langue ou de leur gazouillement, en général.

Ayant sous le métier une dissertation beaucoup plus longue que celle-ci et munie de beaucoup de détails sur ce sujet, et dans laquelle les sons des animaux sont écrits par lettres, etc.; c'est pourquoi, il ne faut plus en parler minutieusement ici.

Nota.

Mieux eut valu de montrer la forme du mot de: „mær“ ou de: mey(ja). au nominatif singulier, dans la page 35, où a lieu la déclinaison du dit mot. comme il suit: mey, ou: meya, meyja, mær, comme p. ex.: ey, eya ou: eyja, etc. En ce qui concerne la forme de: „mær“ en particulier qui ne se trouve en réalité qu'au nominatif singulier; les autres deux cas ou formes de l'acc. & du dat. sing. en ont aussi lieu dans la langue usuelle, mais surtout en poésie (ɔ: la moderne). Ce mot se trouve à l'accusatif pluriel, même aussi au nominatif pluriel, p. ex.: „Að líta ungar leika mær og sveina“. Cpr. G. G. bókb. Eyrarbakka. Aussi: „og gumar gírnast mær“ (acc. pl.). B. Th.

Errata.

P. 6¹¹ son, l. leur. P. 9³¹ dæma, l. dœma. P. 10³¹ e-n, l. e-u. ³⁷ quelques, l. quelque. P. 12² applicable, l. applicable. P. 16¹⁷ As. l. Ap. P. 6³⁵ adjectif, l. adjectifs. P. 67⁴⁹ indéterminés, l. indéterminé. P. 70⁶ Ap. l. Dp. ⁷ Dp. l. Gp. P. 101³⁴ parler, l. parlez. P. 103³² entra, l. entre. P. 104¹⁷ être, l. être. P. 109¹⁰ sert, l. servent.

Table des matières.

Préface			
De la prononciation islandaise et française			74
I. Framþyrðarreglur í frönsku fyrir Íslendinga, (La pro- nonciation française figurée pour les Islandais)			74
II. La prononciation islandaise figurée pour les Français.			75
De l'étymologie ou de l'origine la plus primitive des mots en Islandais en général			76
De la commune conception des verbes onomatopéiques ayant les deux ou trois mêmes initiaux par où commencent les dits verbes			76
De la formation et de l'origine des substantifs			77
De l'origine et des classes des verbes			77
Les déclinaisons			77
Les articles			78
Les substantifs			78
Noms masculins			78
Noms féminins			78
Noms neutres			78
Les adjectifs et les participes			79
Les comparaisons			79
Les adverbes			79
Les pronoms			80
Les pronoms personnels			80
Les pronoms réfléchis			80
Les pronoms possessifs			80
Les pronoms démonstratifs			80
Les pronoms relatifs			80
Les pronoms interrogatifs			80
Les pronoms indéfinis			80
Les pronoms absolus			80
Les pronoms médiats			80
			78
Pag. Les pronoms dualis			74
	Les nombres		74
1 1) Les nombres cardinaux			75
	2) Les nombres ordinaux		76
	3) Les nombres distributifs		76
	4) Les nombres décimaux		77
1 5) Les nombres multiples			77
	6) Les nombres adverbiaux		77
4 7) Les nombres fractionnaires			77
	Les prépositions		77
	a) Les prépositions simples		77
7 b) Les prépositions composées			78
	Les conjonctions		84
	Des verbes		85
	Les conjugaisons des verbes auxiliaires		87
8 Des temps composés des ver- bes actifs			90
12 Les temps composés des ver- bes pronominaux et passifs			91
13 De la formation des verbes pro- nominaux, réciproques, passifs et déponents			91
14 Les conjugaisons des verbes			92
16 L'infexion forte			92
17 L'infexion faible			123
31 Des verbes inchoatifs			149
41 De l'usage de „j“ dans les ter- minaisons dérivatives des ver- bes islandais			150
44 De l„n“ et de l„nn“ rédoublés dans les adjectifs et les parti- cipes adjectifs			151
68 Des genres			151
69 De la syntaxe en islandais			152
70 Des substantifs numéraux			152
71 Des substantifs ayant les sons périmorphiques irréguliers			153
72 Appendix			154

Abréviations.

Les abréviations qui se trouvent dans cet ouvrage sont les suivantes:

adj. = lýsingarord.	adjectif.
ap. = polfall í fleirtölu.	accusatif pluriel.
as. = polfall í eintölu.	accusatif singulier.
av. = atviksord.	adverbe.
cpr. = samanber.	comparez.
dp. = þágufall í fleirtölu.	datif pluriel.
ds. = þágufall í eintölu.	datif singulier.
e-a = einhverja.	de quelqu'une (quelques-uns).
e-ð = eithváð.	quelque chose.
e-ir = einhverjir.	quelques-uns.
e-m = einhverjum.	de quelqu'un, de quelques-uns, de quelques-unes.
e-n = einhværn.	à (de) quelqu'un.
e-r = einhver.	quelqu'un(e).
e-ra = einhværa.	à quelques-uns (unes).
e-s = einhværs.	à quelqu'un, à (de) quelque chose.
e-u = einhværu.	de quelque chose.
Eyf. = Eyafjarðarsýsla.	La juridiction d'Eyafjörður.
f. = kvennkyn.	féminin.
f. a. = forn mynd.	forme ancienne.
fp. = kvennkyn í fleirtölu.	féminin pluriel.
frb. = framborið.	prononcez.
fs. = kvennkyn í eintölu.	féminin singulier.
gp. = eignarfall í fleirtölu.	génitif pluriel.
gs. = eignarfall í eintölu.	génitif singulier.
m. = karlkyn.	masculin.
mp. = karlkyn í fleirtölu.	masculin pluriel.
ms. = karlkyn í eintölu.	masculin singulier.
n. = hvorugkyn.	neutre.
nmp. = nefnifall í fleirtölu.	nominatif pluriel.
nms. = nefnifall í eintölu.	nominatif singulier.
np. = hvorugkyn í fleirtölu.	neutre pluriel.
ns. = hvorugkyn í eintölu.	neutre singulier.
p. ex. = til dæmis.	par exemple.
pl. = fleirtala.	pluriel.
prm. = eiginlega.	properment.
qch. = eithváð.	quelque chose.
qn. = einhver.	quelqu'un(e).
sg. = eintala.	singulier
Skgf. = Skagafjarðarsýsla.	La juridiction de Skagafjörður.
Skpf. = Skaptafellssýsla.	La juridiction de Skaptafell.
Snt. = Snæfellsnessýsla.	La juridiction de Snæfellsnes.
sp. = án fleirtölu.	sans pluriel.
ss. = án eintölu.	sans singulier.
t. d. = til dæmis.	par exemple.
v. = sögn.	verbe.
va. = gersögn.	verbe actif.
vap. = gersögn og bolsögn.	verbe actif et passif.
vch. = upphafssögn.	verbe inchoatif.
vn. = hvorugkennd sögn.	verbe neutre.
vdp. = polmyndargersögn.	verbe déponent.
vp. = bolsögn.	verbe passif.
vrcp. = andskeytissögn ou: jafnskipt- issögn.	verbe réciproque.
vrl. = apturbeygjanleg sögn.	verbe réfléchi ou: pronominal.
vup. = persónulaus sögn.	verbe unipersonnel ou: impersonnel.

UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY
BERKELEY

Return to desk from which borrowed.
This book is DUE on the last date stamped below.

10 Jan '49 MW

FEB 7 1955

NOV 12 1954 LU

LD 21-100m-9,'48(B399s16)476

YC 52459

M303670

PD2411
T5

THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY

